

ஸ்ரீ
ஸ்ரீ விருஷபாத்திரி பாப்ரமனேகம்:
பிரமாண்டபுராணம் வராகபுராணம்
வாமனபுராணத்திற் கூறும்

1274

திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்னும்
அழகர்கோயில்ஸ்தல
மான்மியமும்.
ஆழ்வாராதிகள் பிரபந்தமும்

ஷெஸ்தலம்
ஸ்ரீலக்ஷ்மி பிரம்ம ஸ்ரீ
ஆத்தான் சடகோபராமா நுஜஜீயர்
சுவாமிகள்.

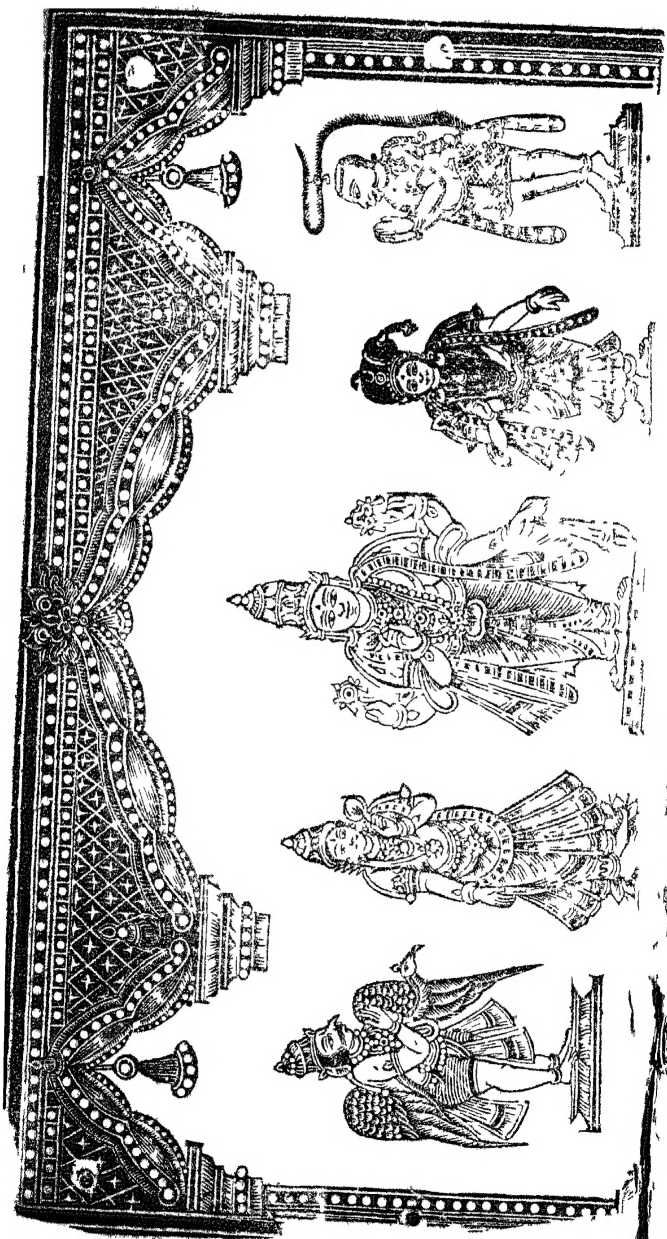
திருவடிசம்பந்தர்

மதுரை வடக்குமாசிவீதி
வெ. நீலமேகக்கோனார்குமாரர்
இராகவக்கோனாரால்

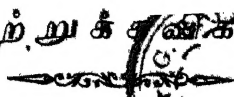
மதுரை ஸ்ரீ ராமச்சந்திர விலாச அச்சியந்திர சாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது

1938-ஆம் டிசம்பர்-மீ

ரிஜிஸ்தர் காபிரயிட் இதன் விலை அணை—8

சாற்றுக் கணிகள்,

மதுரைஜில்லா வேம்பத்தூர் சிலைப்பலிச் சாற்றுக் கணிகள்

பிச்சுவைய ரவர்களால் பதிக்கப்பட்டது

வெண்பா.

ஆவ லுடனே யழகரின்மேற் செந்தமிழ்தேர்
பாவலவர் சொன்னபிர பந்தமெல்லாம்—மாவளஞ்சேர்
எச்சிட் டரும்புகழ் வெல்லாரும் முத்திபெற
அச்சிட்டான் ராகவக்கோ னும்.

ஹக்க ராஜாஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரமபூநீ தெய்வசிகா
ஐயரவர்கள் மாணாக்கரும், மதுரை பசுமலை ஹை அண்டுடி ரெயி
னிங்ஸ்கூல்களின் தலைமைப்பண்டிதருமான
வித்வான் கணபதியாபிள்ளையியற்றிய
அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

புருவமுகி லனையவணன் பசுநதுளப மாலழகன்
பதியாய்ப் பன்னும்
திருவளரு மிடபகிரி மான்மியத்தை வடமொழியின்
நிரட்டிச் சேர்த்து
மருவளருங் குழன்மடவார் வதிர்தாடு மலர்ததடஞ்சூழ்
மதுரை வாசன்
தருவளருங் கரததலத்தா னிராகவக்கோன்
அச்சிலிட்டுத்தழைத்தான் மன்னே.

மதுரை ஜில்லா செம்பூர்

வி. ஆறுமுகஞ்சேர்வை யவர்களியற்றிய
அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

கடவனாயின் குலத்தோங்கு மிடபகிரி தனிலெழுந்து
தரங்கஞ் சூழ்மா
புடனியிசைப் பலபுதுமை புரிந்தமஞ்சு வணக்கிடவுள்
புகழ்சேர் காதை

வடமொழியிற் றிகழுவதைத் தென்மொழியி லிருந்தபடி
வயங்க வாற்றி
திடமுடனே யசசிலிட்டி ராகவனங் கூடலிலே
சிறந்தா னம்மா.

மதுரை த. குப்புச்சாமிநாயுடு அவர்களியற்றிய

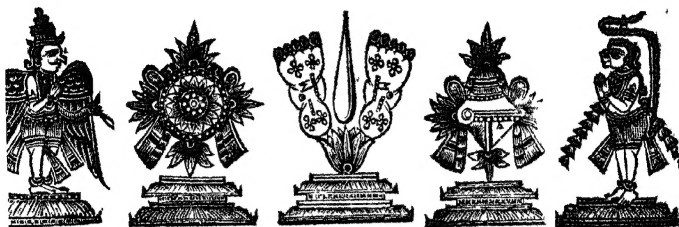
அறுசீக்கழி நெடிலடி யாகிரியவிருததம்.
படியளந்த திருமார்பன் பதசசிலமபிற் றேன்றியதப்
படியப பூவின்
அடியளந்து பாய்கின்ற நூபுரகங் கைக்கிடனா
யமைந்து பத்தா
மிடியளந்து தீர்க்கவல வியபபுடை ததா மிடபகிரி
மேன்மை யாவுங்
கடியளந்து பகரவொணுத துளவணியன் னேன்கிறப்புங்
கலந்து காண.

இதுவுமது.

வடமொழியி லழகாகோ விறறலமான மியமென்ன
வகுத்து மேலோர்
திடமுறச்செய் தேயிருந்த வநநூலைத் தென்மொழியிற்
றிருபபி யிங்கு
மடமகற்றுங் கலைவல்ல வெங்கட்ட ராமசாத
திரியாம் வள்ளல்
உடனகொடுக்க வசசிலிட்டி ராகவனு முதனியிக
வுயாவுற முனா.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமா நஜாயநம்:

பொதுத்தனியன்கள்.

அழகியமணவாளனருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்-திபக்த்யாதிசுணர்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம்வந்தே-ரம்யஜாமாதரம்முரிம்

கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்தது.

லக்த்மீநாதஸமாரம்பாம்-நாதயாமுநமத்யமாம்
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம்-வந்தேசுருபரம்பராம்

யோரித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்ம் ,
வ்யாமோஹதஸ்ததிதராணி த்ருணயமேநே
அஸ்மத்குரோர்பகவ தோஸ்யத்யைகவலிந்தோ
ராமாநுஜஸ்யசரணௌஸரணம்பரபத்யே.

ஆளவந்தாரருளிச்செய்தது.

மாதாபிதாபுவதயஸ்தநயானிபூதிஸ்
ஸர்வம்யதேவநியமேநமதந்வயாநாம்
ஆதயஸ்யந:சுலபதேர்வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகுளம்பரணாமாமிழர்த்நா.

பட்டரருளிச்செய்தது.

பூதம்ஸரஸ்யமஹதாஹ்வயபட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸாரகுலேஸகர்யோகிவாஹர்
பக்தாங்க்ரிரேணுபரகாலயதீந்த்ரமிஸ்ரந்
க்பாராங்குஸமுரிம்பரணதோஸ்மிரித்யம்.

த னி ய ன்.

நாதமுனிகளருளிச்சேய்தது.

சூருமுகமநதீத்யப்ராஹ்வேதாநஸேஷார்
நரபதிபரிக்ஷிப்தம்ஸுல்கமாதாதுகாம:
ஸ்வஸுரமமரவந்த்யம்ரங்கநாதஸ்யஸாக்ஷத்
த்விஜகுலதிலகம்தம்விஷ்ணுசித்தம்நமாம்.

பாண்டியபட்டரருளிச்சேய்தது.

நேரிசை வெண்பா.

மின்னார் தடமதிள்கூழ் வில்லிபுத்தூ ரென்றொருகால்
சொன்னார் கழற்கமலம் சூடினோம்—முன்னாள்
கிழியறுத்தா நென்றுநாதத்தோம் கீழ்மை யினில்சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து.

பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டாபிரான் வந்தானென்
றீண்டிய சங்க மெடுத்தாத—வேண்டிய
வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

தனியன்கள்-முற்றம்.

ஜீ ய ர் திரு வ டி க ளே ச ர ண ம்.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீ ராமஜெயம்.

ஆழ்வார்பிரபந்தங்கள்.

பெரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

உன்னையுமொக்கலையிற் கொண்டுதொழில்நுவி
உன்னொடுதங்கள்சுருத் தாயினெய்துவரும்
கன்னியரும்மகிழக் கண்டவர்கண்குளிரக்
கற்றவர்தெற்றிவரப் பெற்றவெனக் கருளி
மன்னுகுறுங்குடியாய் வெள்ளறையாய் மதின்கூழ்
சோலைமலைக்கரசே கண்ணபுரத்தமுதே
என்னவலம்களேவா யாடுகசெங்கீரை

ஏழுவகுமுடையா யாடுகவாடுகவே.

(1)

ன்றிநின்றயார்தழைகளிடச் சருள்பங்கிநேத்திரத்தாலணீந்து, பற்றிநின்றயா
கடைத்தலையே பாடவுமாடக்கண்டேன், அன்றிப்பின் மற்றொருவர்க்கென்
னப்பேசலொட்டேன் மாலிருஞ்சோலை யெம்மாய்கல்லால், கொற்றவனுக்
வளாமென் நெண்ணிக்கொடுமின்கன்கொடாகிற் கோழம்பமே.

(2)

திருமாலிருஞ்சோலைச்சிறப்பு.

ஜலம்பாவெருட்டாக் கொன்றுதிரியுமரக்கரை
தலம்பாழ்படுத்துக் குலவிளக்காய்தின்றகோன்மலை
லம்பார்க்கவந்து தெய்வமகளிர்களாடும் சீர்,
லம்பாறுபாயும்தென் திருமாலிருஞ்சோலையே.

(3)

பல்லாளன்தோளும் வாளரக்கன்முடியும் தங்கை
பொல்லாதழக்கும் போக்குவித்தான்பொருந்தும்மலை
ரல்லாவிடத்திலு மெங்கும்பரந்து-பல்லாண்டொளி
செல்லாவிட்தும் சீர்த்தென் திருமாலிருஞ்சோலையே.

(4)

நக்கார்மிக்கார்களைச் சஞ்சலஞ்செய்யும்சலவரை
நெக்காநெறியேபோக்குவிக்கும் செல்வன்பொன்மலை
ரக்காலமுஞ்சென்று சேவித்திருக்குமடியரை
அக்காநெறியைமாற்றும்தண் மாலிருஞ்சோலையே.

(5)

ஜனாயக்கடி யமைத்தவிழவை அமரார்தம்
கோனூர்க்கொழியக் கோவர்த்தனத்துச்செய்தான்மலை
வானாட்டில்லின்று மாமலர்க்கற்பகத்தொத்திழி
தேனாறுபாயும்தென் திருமாலிருஞ்சோலையே.

(6)

ஒருவாரணம்பணிகொண்டவன் பொய்கையில் கஞ்சன் றன்
ஒருவாரணமுயிருண்டவன் சென் றுறையும்மலை
கருவாரணமதனபிடி துறந்தோட கடல்வண்ணன்
திருவாணைகூறத்திரியும்தண் மாலிருஞ்சோலையே (7)

ஏவிறுச்செய்வானேன் நெதிர்த்துவந்தமல்லரை
சாவத்தகர்த்த சாங்கணிதோட்சதுரன்மலை
ஆவத்தனமென் றமரர்களுந்நன்முனிவரும்
சேவித்திருக்கும தென் திருமாலிருஞ்சோலையே (8)

மன்னர்மறுக மைகுதுனன்மாக்கொருதேரின்மேல்
முன்னங்குநின் று மோழையெழுவித்தவன்மலை
கொன்னவிற்கூர்வே றற்கோன் நெடுமாறன் தென்கூடற் கோன்
தென்னனகொண்டாடும் தென் திருமாலிருஞ்சோலையே. (9)

குறுகாதமன்னரைக் கூடுகலக்கி வெங்கானிடைச்
சிறுகால்நெறியேபோக குவிக்கும் செல்வனபொன்மலை
அறுகால்வரிவண்டுக் ளாயிரநாமஞ்சொல்லி
சிறுகாலேப்பாடுமதென திருமாலிருஞ்சோலையே. (10)

செந்தப்புடைததுச் செங்குருதிக்கொண்டு பூசங்கள்
ஆந்திப்பலிக்கொடுத் தாவத்தனஞ்செய்யப்பன்மலை
இந்திரகோபங்க ளொம்பெருமான்கனிவாயொப்பான்
சிந்தும்புறவிலகென் திருமாலிருஞ்சோலையே. (11)

எட்டுத்திசையு மெண்ணிறந்தபெருந்தேவிமார்
விட்டுவிளங்க வீற்றி நந்தவிமலன்மலை
பட்டிப்பிழிகள் பகடுரிஞ்சிச்சென்று, மாலேவாய
தெட்டித்தனைக்கும்தென் திருமாலிருஞ்சோலையே. (12)

மருதப்பொழிலணி மாலிருஞ்சோலைமலைதன்னை
கருதியுறைகின்ற கார்க்கடல்வண்ணன்மான் றன்னை
விரதங்கொண்டேததும் வில்லிபுத்தூர்விட்டுசித்தன்சொல்
கருதியுரைப்பவர் கண்ணன் கழலிணை காண்பர்களே. (13)

திருமாலிருஞ்சோலைமலையின் மாட்சி,
உருப்பிணிநங்கைதன்னைமீட்பான் துடர்ந்தோடிச்சென்ற
உருப்பனையோட்டிக்கொண்டிட் டுறைத்திட்டவுறைப்பன்மலை
பொருப்பிடைக்கொன்றைநின்று முறியாழியும்காசுங்கொண்டு
விருப்பொடுபொன்வாங்கன் றியன்மாலிருஞ்சோலையேதே. (14)

ஞ்சனும்காளிபனும் களிறும்மருதுமெருதும்
 ஞ்சனையிலம்மடிய வளர்ந்தமணிவண்ணன்மலை
 ஞ்சமிழ்நாகமெழுந்தணவி நளிர்மாமதியை
 ஞ்சஞ்சுடர்நாவளைக்கும் திருமாலிருஞ்சோலையதே. (15)

ன்னுநரகன் நன்னைச் சூழ்போகிவளைத்தெறிந்து
 ன்னிமகளிராதம்மைக் கவர்ந்தகடவ வண்ணன்மலை
 ன்னைசெருந்தியொடு புனவேங்கைபுகோங்குபரின்று
 பான்னரிமலைகள்சூழ் பொழில்மாலிருஞ்சோலையதே. (16)

ாவலிதன்னுடைய மகன்வாணன்மகளிருந்த
 அவலைககட்டழித்த தனிக்கானைகருதும்மலை
 காவலாகோவிந்தனைக் குறமாதர்கள்பண்குறிஞ்சுப
 அவொலிபாடிநடம்பயில் மாலிருஞ்சோலையதே. (17)

லபலநாலஞ்சொல்லிப் பழித்தசிசு பாலன்நன்னை
 லைவலைமைதவிர்த்த வழகனலங்காரன்மலை
 லமலைகோலமலை குளிர்மாமலைகொற்றமலை
 லமலைநீண்டமலை திருமாலிருஞ்சோலையதே. (18)

ரண்டவர்தம்முடைய பாஞ்சாலிமறுக்கமெல்லாம்
 ண்டங்குநாற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல்வைத்தவபப்பலை
 ரண்டகுவண்டினங்கள் பண்கள்பாடிமதுப்பருக
 காண்டலுடையமலை தொல்லைமாலிருஞ்சோலையதே. (19)

நங்குழையாள்பொருட்டாக் கணைபாரித்து, அரக்கர்தங்கள்
 னம்கழுவிவற்றுவித்த வெழிலவேதாளெமமிராமனமலை
 நங்கொழிதள்ளருவி வந்துசூழ்த்தகல்ஞாலமெல்லாம்
 னங்குழுவாடும்மலை யெழிலமாலிருஞ்சோலையதே. (20)

ரிசிதறும்சரத்தா விலங்கைபினைதன்னுடைய
 ரிசிலைவாயிறபெய்து வாயகொட்டம் தவிர்த்துகந்த
 ரையனமருமமலை யமரொடு கொணுமசென்று
 ரிசுடர்குழம்மலை திருமாலிருஞ்சோலையதே. (21)

ளட்டுமண் கொண்டிடநது குடங்கையில் மண்கொண்டளந்து
 ட்டுமதுண்டுமிழ்ந்து விளையாடும் விமலன்மலை
 ட்டியபல்பொருள்க ளெம்பிரானுக் கடியுறையென்று
 ட்டரும் தண்சிலம்பாறுடை மாலிருஞ்சோலையதே. (22)

ஆயிரம் தோள் பரப்பி முடியாயிரமின்னிலக
ஆயிரம்பைந்தலைய அனரகசயந்நூநம்மலை
ஆயிரமாறுகளும் சுனைகள் பல வாயிரமும
ஆயிரம்பூம்பொழி லுமுடை மாலிருஞ்சோலையதே. (24)

மாலிருஞ்சோலையென்னும மலையையுடையமலையை
நாலிருமூர்த்திதனை நாலவேதக்கடமுதை
மேலிருங்கறபகததை வேதாநதனிழப்பொருளின்
மேலிருந்தவிளக்கை விட்டுதிதனை விரித்ததனே. (25)

திருமாலிருஞ்சோலை பெயம்பெருமானை மீக்கூறல்.

துக்கச்சுழலையைச் சூழ்நதுகிடந்த லையையறப்பறித்தது
புக்கினிற்புக்குணனை கண்டுகொண்டேனினிப போகவிடுவதுண்டே
மக்களறுவனாக் கல்லிடைமோக இழந்தவள்தன்வயிறறில்
சிக்கெனவந்துபிறந்துநின்றப திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (26)

வளைத்துவைத்தேனினிப போகலொட்டேனுன்றனிரதிரஞாலங்க
ஒளிதகிடல்கின்ற திருவாணைகண்டாய நீயொருவாக துமைய்யனலலை
அணித்தெங்குநாடுநகரமும தமபுடைதழிவினைதீரகச லுற்று
தெளித்துவலஞ்செய்யுமநீர்த்தமுடைத திருமாலிருஞ்சோலையெந்த
உனக்குப்பணிசெய்திருக்கும் தவமுடையேன இனிப்போயொருவ
தனக்குப்பணிநது கடைகலை சிறைநின்சாயையழிவுகண்டாய
புனத்தினைக்கிள்ளிபபுதுவனிக்காட்டி யானபொன்னடிவாழ்குவென்று
இனக்குறவர்புகியதுண்ணு மெழில்மாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (27)

காதம்பலவும்திரிசேழனறேற் கங்கோரிழலிலலை நீருமில்லை உன
பாதநிழல்லல்லமறநேருயிரப்பிடம நானெ வகுமகாண்கின்றிலேயு
துதுசென்றாய்குருபாண்டவாகசர யங்கோரொயசகற்றம்பேசெசென்று
பேதஞ்செய்தெவகுமபிணமபடுததாய திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்
காலுமெழாகண்ணீருமநிலலா வுடலசோர்ந்தாடுங்கி குரல்
மேலுமெழாமயிர்கூச்சுமற எனே காள்களும் வீழ்வொழிபா
மாலுகளாநிற்குமென்மனனே யுனைவாழ்த்தலைபெய்திட்டேன்
சேலுகளாநிற்குமளிகளைகுழ் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (28)

எறுத்துக்கொடியுடையானும பிரமனுமிதிரனுமறறும
ஒதுத்தருமிப்பிறவிபென்னும்நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை
மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ணு மறுபிறவிதவிரத்
திருத்திவன்கோயில் கடைப்புகப்பெய்திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்

அக்ககையென் னுமனத்தக்கடலு ளழுந்தியுன்பேரருளால்
 'க்கரையேறியினைத்திருந்தினை யஞ்சேலென் றுகைகளியாய்
 க்காமும்தடக்கைகளும் கண்களும் பீதகவாறையொடும்
 'சக்கர்நிதத்துச்சிவப்புடையாய் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (31)

ரத்தனைகாலமுமெத்தனைபூழியு மின்றொடுநாளையென்றே (ன்
 டுத்தனைகாலமும்போய்க்கிறிபட்டே னினியுண்ணப்போகலொட்டே
 மத்துனன்மார்களைவாழ்வித்து மாற்றலர்நூற்றுவரைக்கெடுத்தாய்
 த்தமநின்பாலத்திறியின்றே திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (32)

அன்றுவயற்றிற்கிடந்திருநகே யடிமைசெய்ய லுற்றிருப்பன்
 இன்றுவந்திருநனைக்கண்டுகொண்டேனினிப போகவிடுவதுண்டே
 சென்றங்குவாணையா பிரந்தோளும் திரு சக்கரமதனால்
 தென்றித்திசைதிசைவிழ்ச்செற்றாய் திரு ளலிருஞ்சோலையெந்தாய்

சன்றுலகம்குடைந்தாடுநனைத்திருமாலிருஞ் சோலைதன் னுள்
 னெற்பிரான் அடிமேலடிமைததிரம் நேர்படவிண்ணப்பஞ்செய் (தன்
 'பான் கிகழ்மாடம்போலிந்துதோன்றும் புதுவைக்கோன் னிட்டுசித்
 'ன்றிநோடொன்பதும் பாடவல்லாருலக மளந்தான் தமரே. (34)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஆண்டாள் பிரபந்தம்

திருமாலிருஞ்சோலை யெம்பெருமானை வழிபடல்.

ந்துரச்செம்பொடிப்போல் திருமாலிருஞ்சோலையெங்கும்
 ந்திரகோபங்களே யெழுந்தும்பரந்திட்டனவால்
 மந்தரம்நாட்டியன்று மதுரக்கொழுஞ்சாறுகொண்ட
 'ந்தரத்தோளுடையான் சுழலையில்நின்று துங்கொலோ. (1)

'பார்க்களிறுபொரும் மாலிருஞ்சோலையம்பூம்புறவில்
 ார்க்கொடிமுல்லைகளும் தவளநகைகாட்டுகின்ற
 ார்க்கொள்படாக்களினின்று கழறிச்சிகரிக்கத்தரியேன்
 ழர்க்குகோதோழி அவன்தார்செய்த பூசலையே.

ருநினையொண்டலர்காள் காயாமலர்காள் திருமா
 லுருவொளிகாட்டுகின்ற ரெனக்குய்வழக்கொன்றுநாயீர்
 திருநினையாடுதிண்டோள் திருமாலிருஞ்சோலைநம்பி
 'பரிவளையில்புஞ்ந்து வந்திபற்றும்வழக்குளாதே. (3)

பைம்பொழில்வாழ்துயில்காள் மயில்காள் ஒண்கருவினைகாள்
வம்பக்களங்கனிகாள் வண்ணப்பூவைநறுமலர்காள்
ஐம்பெரும்பாதகர்காள் அணிபாலிநுஞ்சோலைநின்ற
எம்பெருமானுடையநிறமுங்களுக்கெனசெய்வதே.

துங்கமலர்ப்பொழிலுமுந் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
சிசங்கட்கருமுகலின் திருவுருபபோல மலாமேல
தொங்கியவண்டினங்காள் கொதுபூஞ்சனைகாள் சுனையில்
தங்குசெந்தாமரைகா னெனக்கோசமண் சாற்றமினே.

நாறுநறும்பொழில் மாலிருஞ்சோலை நயிபுகருநான்
நூறுதடாளில்வெண்ணெய்வார்போரநுபராவிலைததேன்
நூறுதடாநிறைந்த வககாரவடிசில் சொன்னேன்
எறுதிருவுடையா னின் னுவந்திவை கொள்ளுங்கொலோ.

இன்றுவந்திதினைபு மமுதுசெய்கிடப்பெறில் நான்
ஒன்றுதூறியிரமாகக்கொடுத்தா பின்னுமாளும்கெய்வன
தென்றல்மணங்கமழும் திருமாலிருஞ்சோலைதன்னுள்
நின்றபிரான் அடியேனமனததே வந்துநேர்ப்படிவே.

காலையெழுந்திருந்து கரியகுருவிக்கணங்கள்
மாலின்வரவுசொல்லி மருள்பாடுதலெய்மம்மமைகொலோ
சோலைமலைப்பெருமான் அவராபதியெமபெருமான்
நீலுவினிலைப்பெருமா னவன்வார்த்தை யுரைக்கின்றதே.

கோங்கலரும்பொழில் மாலிருஞ்சோலையில் கொன்றைகண்மேல்
தூங்குபொனமால்களோடு டுடனாய்நின்று தூங்குகின்றேன்
பூங்கொள் திருமுகத்து மடுததூதியசங்கொலியும்
சார்ங்கவில்நாணொலியும் தலைப்பெய்வதெஞ்ஞான்றுகொலோ.

சந்தொடுகாரகிலும்சுமந்து தடங்கள்பொருது
வந்திழிமுசிலம் பாறுடை மாலிருஞ்சோலைநின்ற
சுந்தரணைசுரும்பார்குழலசோதை தொகுதலுரைந்து
செந்தமிழ்ப்பத்துமவல்லார திருமாலடிசேர்வர்களோ.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

அழகாகோயில மானம்யம.

திருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தம்.

உளங்கனித்திருக்குமுன்னையே பிதற்றுமுனக்கன்றியெனக்கன் பொன்றி
ளால், வளங்கனிப்பொழில்குழ்மாவிருஞ் சோலைமாயனெயன் றுவாய்வெருவு
களங்கனிமுறுவலகாரிகைபெரிது கவலையோடவலஞ்சேர்ந்திருந்த
இளங்கனி யிவளுக்கென்னினைந் திருந்தாயிடவெந்தை யெந்தைபிரானே. (1)

எட்டனைப்பொழுதாசினுமென்று

மென்மனத்தகலாதிருக்குர்ப்புழ

தட்டலர்த்தபொன்னே யலர்கோங்கின்

தாழ்பொழில்திருமாவிருஞ்சோலை பங்

கட்டியை கரும்பின் றவின்சாற்றைத்

காதலால்மறைநான்குமுன்னேதிய

பட்டனை பரவைத்துயி லேற்றையென்

பண்பனையன்றிப் பாடல்செய்யேனே.

[2]

யோங்குதண் திருமாவிருஞ்சோலைமலையுறையும்
யாஎனக்குரையாயிது மறைநான்கினுளாயோ
தியோம்புகைமறையோர் சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்
தாயோஉனதடியார்மனத்தாயோ வறியேனே. (3)

மஞ்சயர்மாமதிதீண்டீண்ட மாவிருஞ்சோலைமணார்வத்துள்
நெஞ்சுள்ளும்கண்ணுள்ளும்நின் றுநீங்கார்நீர்மலையார்கொல்நனைக்கமாட்டேன்
மஞ்சயர்பொன்மலேமேலெழுந்தமா முகில்போன் றுளர்வந்துகாணீர்
அஞ்சிறைப்புள்ளுமொன்றேறிவந்தாரச்சோவொருவாழ்கியவா. (4)

திருமாவிருஞ்சோலை அழகர்விஷயம்.

முத்துவழரைக்கேன் விரைக்குழல்மடவார் கலவியைவிடுதமோறல்
அந்தரமேழுமலைகடலேழுமாய வெம்மடிகள் தம்கோயில்
சந்தொடுமணிமயில்தழையும் தழுவிவந்தருவிகள்நிறந்து

திழ்சாரல்மாவிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (5)

வள்ளல்

நிமையோர்

பார்த்துடையும்புனலும் கொண்டிடையின்றி யெழுமினோதொழுதுமென்
காத்தண்டரும்பாவவரவணைத்துயின்றசுடர் முடிக்கடவுள் தம்கோயில்
தீர்த்தண்டலர்தூளிவேய்வளர் புறவில்விமைலர்க் குறிஞ்சியின்றறுந்தேன்
மூர்த்தண்டமர்சாரல்மாவிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (6)

பிணிவளராக்கைநீங்கநின்றேத்தப் பெருநிலமருளில்முன்னருளி
அணிவளர்குறளாயகவிடமுழுதுமளந்தவெம்மடிகள்தம்கோயில்
கணிவளர்வேங்கைநெடுநிலமதனில் குறவர்தம்கவணிடைத்துரந்த
மணிவளர்சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (7)

சூர்மயிலாயபேய்முலைசுவைத்துச் சுசேசரமடுகிலைத்துரந்து
நீர்மையிலாததாடகைமாள் நினைந்தவர்மனங்கொண்டகோயில்
கார்மலிவேங்கைகோங்கலாப்புறவில் கடிமலர்குறிஞ்சியின்ந றுநதேன்
வார்புனல்குழ்தண்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (8)

வணங்கலிலாக்கன்செருக்களத்தனிய மணிமுடி யொருபுதுப்புரள
அணங்கெழுந்தவன்நன் கவந்தம்நின்றாட அமர்செய்தவடிகள்தம்கோயில்
பிணங்கலிநெடுவேய்துதிமுகம்கிழிப்பப் பிரசம்வந்திழிசுர பெருந்தேன்
மணங்கமழ்சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே.

விடங்கலந்தமர்த்தவரவணைத்துயின்று விளங்கனிக்கிளங்கன்றுவிசிறி
குடங்கலந்தாழ்க்குரவைமுன்கோத்த கடத்தவெம்மடிகள்தம்கோயில்
தடங்கடல்முகத்துவிசும்பிடைப்பிளிறத் தடவரைக்களிநென்றுமுனிந்து
மடங்கலநின நதிருமாமலிருஞ்சோலைவணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. 10

தேனுக்கவிபோயுகவங்கோர் செழுந்திரள் பணங்கனியுதிர்
தானுகநெறித்தடங்கடல்வண்ண ரெண்ணிமுனிதங்கொண்டகோயில்
வானகச்சோலைமர தகச்சாயல் மாமணிக்கல்லதாநிறைநது
மானுகர்சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (11)

புதமிகுவிசும்பில்புணரிசென்றணவப் பொருகடலரவணைத்துயின்று
பதமிகுபரியின்மிகுசினத்தவிர்க்குபனிமுகிலவண்ணர் தம்கோயில்
கதமிகுசினத்தகடதடக்களிற்றின கவுள்வழிகளிவண்பெருக
மதமிகுசாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (12)

புந்தியில்சமணர்புததரென்றிவர்க ளொத்தன பேசவுமுடிகந்திட்டு
எந்தைபெம்மானரிமையவர்தலைவ ரெண்ணிமுனிதங்கொண்டகோயில்
சுந்தனப்பொழிலின் தாழ்சுனைநீழல்தாழ்வறைமகனார்களாளும
மந்திரத்திறைஞ்சும்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே.

வண்டமர்சாரல்மாலிருஞ்சோலை மாமணிவண்ணரைவணங்கும்
தொண்டரைப்பரவும்குடரொளிரெடுவேல்சூழ்வயலாலினன்னாட
கண்டல்நல்வேலிமங்கையர்தலைவன்கலியன்வாயொலிசெய்தபனு
கெண்டடிவைப்பாடும் தவமுடையார்களாள்வரிக் குரைகடலுலகே. (13)

இதுவுமது

மூவரில்முன்முதல்வன் முழங்கார்கடனுங்கிடந்து
பூவல்நந்திதன்நுள் புவனம்படைத்துண்டுமிழந்த
தேவர்கள்நாயகனைத் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
கோவலர்கோவந்தனைக் கொடியேரிடைகூடுங்கொலோ. (15)

புனைவளர்பூம்பொழிலார் பொன்னி நுரமுங்கநகருள்
முனைவனைமுவுலகுமபடைத்த முதல்முர்த்திதனை
கினைவளர்பூம்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
கனைகழல்காணுங்கொலோ கயல்கண்ணியெங்காரிசையே. (16)

உண்டுலகேழினைபு மொருபாலகனாவிலேமேல்
கண்டியில்கொண்டுக்கத் கருமாணிக் கமாமலையை
திண்டிறல்மாகரிசேர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
அண்டர்தம்கோவினையின் றனுகுங்கொலென்னுபிழையே. (17)

சிங்கமதாயவுணன் திறலாகம் முன்கீண்டுக்க
பங்கயமாமலர்க்கண்பரனை செம்பரஞ்சுடரை
திங்கன்நன்மாமுகில்சேர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
நங்கன்பிராணையின் றனுகுங்கொலென்னன்னுதலே. (18)

தானவன்வேள் விதன்னில் தனியேகுறளாய்கிமிர்ந்து
வானமும்மண்ணகமு மளந்ததிருவிக்கிரமன்
தேனமர்பூம்பொழிலுக்கும் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
வானவர்கோனையின் வணங்கித்தொழ வல்லன்கொலோ. (19)

நேசமிலாதவர்கடும் நினையாதவர்க்குமரியான்
வாசமலர்ப்பொழிலுக்கும் வடமாமதுரைப்பிறந்தான்
தேசமெல்லாம்வணங்கும் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
கேசவநம்பிதன்னைக்கெண்டை யொண்கண்ணிகாணுங்கொலோ. (20)

புள்ளினைவாய்பிளந்து பொருமாகரிகொம்பொசித்து
கள்ளச்சகடுதெத்த கருமாணிக்கமாமலையை
தெள்ளருவிகொழிக்கும் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
வள்ளிலவாணுதலாள் வணங்கித்தொழவல்லன்கொலோ. (21)

பார்த்தனுக்கன்றருளிப் பாரதத்தொருநேர்முன்னின்று
காத்தவன்றன்னைவிண்ணோர் கருமாணிக்கமாமலையை
தீர்த்தனைப்பூம்பொழிலுக்கும் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
மூர்த்தியைககைத்தொழவும் முடியுங்கொலென்மொய்குழற்கே. (22)

சிலம்புரியாழியனை வரையார்திறடோளன்மன்னை
புலம்புரிநூலவனைப் பொழில்வேங்கடவேதியனை
சிலம்பியலாறுடைய திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
நலந்திகழ்நாணனை நனுகுங்கொலென்நனனுதலே. (23)

தேடற்கரியவனைத் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
ஆடல்பறவையனை யணியாயிழைகாணுமென்று
மாடக்கொடிமதிள்குழ மங்கையார்கலிகனறிசொன்ன
பாடல்பனுவல்பத்தும் பயில்வார்க்கில்லை பாவங்களே. (24)

பத்தராவியைப் பான்மதியை ஆணித்
தொத்தைமாலிருஞ் சோலைத்தொழுதுபோய்
முத்தினைமணியை மணிமாணிக்க
வித்தினைசென்று விண்ணகாககாண்டுபோ. (25)

மஞ்சறுமாலிருஞ்சோலை நின்றமனாளானார்
நெஞ்சம்நிறைகொண்டுபோயினார் நினைகின்றிலா
நெஞ்சுடர்போய் விடியாமலெவ்விடப் புகுகதோ
நஞ்சுடலம்துயின்றால் நமக்கினிநலலதே. (26)

தேடுனெடுவண்டா லும் திருமாலிருஞ்சோலை
தானிடமாக்கொண்டான் தடமலாககண்ணிக்காய்
ஆன்விடையேழன் றடர்த்தாற்காளா னாரலலாதார்
மானிடவரல்லரென் றென்மனதேதேவதத்தேனே. (27)

பாயிரும்பரவைதன்னுள் பருவரைதிருத்தி னானோர்க்
காயிருந்தமுதற்கொண்ட வபுரையெம்பிரானை
வேயிருஞ்சோலைசூழ்ந்து விரிகதிரிரியநின்ற
மாயிருஞ்சோலைமேய மைந்தனைவணங்கினேனே. (28)

சீராரும்மாலிருஞ்சோலை திருமோகூர்
பாரோர்புகழும்வதரி வடமதுரை (29)

மன்னனைமாலிருஞ்சோலைமனானை
சொன்னவி லுமாழிப்படையானை கோட்டியூர். (30)

திருமங்கையாள்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பூத்தத்தாழ்வார் பிரபந்தம்.

உணர்ந்தாய்மறைநான்கு மோதினாய்நீதி
மணந்தாய் மூலர்மகள்தோள்மாலே—மணந்தாய்போய்
வேயிரும்சாரல் வியலிருஞ்ஞாலம்குழ
மாலிருஞ்சோலைமலை. (1)

வெற்பென்றிருஞ்சோலை வேங்கடமென்றிவ்விரண்டும்
நிற்பென்றுநீமதிக்கும் நீர்மைபோல்—நிற்பென்
றுளங்கோயி லுள்ளம்வைத்துள்ளினேன் வெள்ளத்
திளங்கோயில்லைவிடேலென்று.

(2)

பேயாழ்வார் பிரபந்தம்.

பண்டெல்லாம்வேங்கடம் பாடகடல்வைகுந்தம்
கொண்டங்குறைவார்க குக கோ பில்போல்—வண்டு
வளங்கிளரும்நீள்சோலை வன்பூங்கடிகை
இளங்குமரன் தன்விண்ணகர்.

(1)

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

களரொளியிளமை கெடுவதன்முன்னம்
வளரொளிமாயோன் மருவிபகோயில்
வளரிளம்பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை.
தளர்விலராகில் சார்வதுசுதிரே.

(1)

சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியைநிபாது
அதிர்குரல்சங்கத் தழுகர்தமகோயில்
மதிதவழ்குமி மாலிருஞ்சோலை
பதியதுவேத்தி யெழுவதுபயனே.

(2)

பயனல்லசெய்து பயனிலைநெஞ்சே
புயல்மழைவண்ணர் புரிந்துறைகோயில்
மயல்மிசுபொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை
அயன்மலையடைவ ததுகருமமே.

(3)

கருமவன்பாசம் கழித்துழன்றியலே
பெருமலையெடுத்தான் பிழைகோயில்
வருமழைதவழும் மாலிருஞ்சோலை
திருமலையதுவே யடைவதுதிறமே.

(4)

திறமுடைவலத்தால் தீகினைபெருக்காது
அறமுயலாழிப் படைவன்கோயில்
மறுவில்வண்சுனைசூழ் மாலிருஞ்சோலை
புறமலையாரப் போவதுகிறிபே.

(5)

கிறியெனநினைமின் கீழ்மைசெய்யாதே
உறியமர்வெண்ணெ யுண்டவன்கோயில்
மறியொடுபிணைசேர் மாலிருஞ்சோலை
நெறிபடவதுவே நினைவதுநலமே.

(6)

நலமெனநினைமின் நரகமுந்தானே
நிலமுனமிடந்தான் நீடுறைகோயில்
மலமறுமதிசேர் மாலிருஞ்சோலை
வலமுறையெய்தி மருவுகல்வலமே. (7)

வலம்செய்துனைவகல் வலங்கழியாதே
வலம்செய்யும் ஆபமராவன் கோயில்
வலம்செய்யும்வானோர் மாலிருஞ்சோலை
வலம்செய்துநானும் மருவுகல்வலமே. (8)

வழக்கெனநினைமின் வல்வினை புழங்காது
அழக்கொடியட்டா னமர்பெருங் கோயில்
மழக்களிற்றினஞ்சேர் மாலிருஞ்சோலை
தொழக்கருதுவதே துணிவதுருதே. (9)

குதென்றுகளவும் நுதாரெய்யாதே
வேதமுன்விரித்தான் விருமயிபகோயில்
மாதறுமயில்சேர் மாலிருஞ்சோலை
போதனிழ்மலையே புதுவதுமொருநே. (10)

பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன்புரழ்மேல்
மருளில்வண்குரு கூர்வண்டகோபன்
தெருள்கொள்ளசொன்ன வோராயிரத்துளியாத்து
அருளுடையவன்தா ளணைனிகுதும்முடித்தே. (11)

இதுவிமது.

முடிச்சோதியாபுனது முடிச்சோதிமலர்ந்துவோ
அடிச்சோதிநீநின்ற தாமரையாயலர்ந்துவோ
படிச்சோதிபாடைமொடும் பல்கலனாப்நின்பைம்பொன்
கடிச்சோதிகலந்ததுவோ திருமாலேகட்டுரையே. (12)

கட்டுரைக்கில்லாமரைநீர் கண்டாதம்கையொவ்வா
கட்டுரைத்தனன்பொன்னுன் திருநோனியொளியொவ்வாது
ஓட்டுரைத்ததிவ்வுலகுண்ணைபு புகழ்வெல்லாமபெருமபாலும்
பட்டுரையாய்புகுகென்றே காட்டுமால்பரஞ்சோதி. (13)

பரஞ்சோதிநீபரமாய் நின்னிகழ்த்துபின்மற்றோர்
பரஞ்சோதியின்மையில் படியோவிகழங்கின்ற
பரஞ்சோதியின்னுள்ளே படருலகம்படைத்த எம்
பரஞ்சோதிகோலிந்தா பண்புரைக்கமாட்டேனே. (14)

மாட்டாதேயாகிலுமும் மலர் தலைமாளுலம்நின்
மாட்டாயமலர்புரையும் திருநுலம்மனம்வைக்க
மாட்டாதபலசமய மதிக்கொடுததாய் மலர் துழாய்
மாட்டேநீமனம்வைத்தால் மாளுலம்வருந்தாதே. (15)

வருந்தாதவருந்தவத்த மலர்கதிரின்சுடருடம்பாய்
வருந்தாதருானமாய் வரம்பின் நிழுமுதியன்றாய்
வருங்காலமநிகழ்காலம் கழிகாலமாய்உலகை
ஒருங்காகவளிப்பாய்சீ ரெங்குலக்கவோதுவனே. (16)

ஒதுவாரோத்தெல்லா மெவ்வுலகத்தெவ்வெவையையும்
சாதுவாய்நின்புகழின் சகையல்லாப்பிறிதில்
போதுவாழ்புனந்துழாய் முடியினாப்பூநின்றோல்
மாதுவாழ்மாப்பினு யென்சொல்லியானவாழ்த்துவனே. (17)

வாழ்த்துவார்பலராக நின்னுள்ளேநான்முகனை
மூழ்த்தநீருலகெல்லாம் படைபென் றுமுதல்படைத்தாய்
கேழ்த்தேரரன்முதலாக் கிளர்தெய்வமாய்க்கிளாந்து
சூழ்த்தமரர்துதித்தா லுன்தொல்புகழ்மாருணாதே. (18)

மாகுணச்சுடருடம்பாய் மலராதுகுளியாத
மாகுணானமாய் முழுதுமாய்முழுதியன்றாய்
மாகுணவான்கோலத் தமரர்கோன்வழிப்பட்டால்
மாகுணவுன்பாத மலர்ச்சோதிமழுங்காதே. (19)

மழுங்காதவைந்திய சக்கரநல்வலத்தையாய்
தொழுங்காதல்களிறளிபான் புள்ளுந் துதோன்றினையே
மழுங்காதருானமே படையாகமலருலகில்
தொழும்பாயார்க்களித்தாலுன் சுடர்ச்சோதிமறையாதே. (20)

மறையாயநால்வேதத் துள்ளின்றமலர்ச்சுடரே
முறையாலிவ்வுலகெல்லாம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்தாய்
பிறையேறுசடையானும் நான்முகனுமிந்திரனும்
இறையாதலறிந்தேத்தவிற்றிருத்தவிதுவியப்பே. (21)

வியப்பாயவியப்பில்லா மெஞ்ஞானவேதியனை
சயப்புகழார்பலர்வாழும் தடங்குருகூர்ச்சுடகோபன்
துயக்கின்றித்தொழுதுரைத்த வாயிரத்துளிப்பத்தும்
உயக்கொண்டுபிறப்பதுக்கு மொலிமுந்நீர்ஞாலத்தே. (22)

இதுவுமது

முந்நீர்ஞாலம்படைத்த வெம்முசில்வண்ணனே
அந்நாள்நீ தந்த வாக்கை கயின் வழிபுழல்வேன்
வெந்நாள்நோய்விய வினை களைவேரறப்பாய்ந்து
எந்நாள்யானுன்னை யினிவந்துகூடுவனே.

(23)

வன்மாவையமளந்த எம்மாமனா நின்
பன்மாமாயப்பல்பிறவியில் படிசின்றபான்
தொன்மாவல்வினைத் தொடர்களைமுதலரிந்து
நின்மாதாள்சேர்ந்து நிற்பதெஞ்ஞானறுகொலோ.

(24)

கொல்லமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போ
எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்தவித்தவெந்தாய்
பொல்லவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலுற
சொல்லாயானுன்னைச் சார்வதோர்குழ்ச்சியே

(25)

குழ்ச்சிஞானச்சுடரொளியாகி என்றும்
வழ்ச்சிக்கேடின்றி பெங்கணும்நிறந்தவெந்தாய்
தாழ்ச்சிமற்றெங்கும் தவிர்த்துநின் தாளிணைக்கீழ்
வாழ்ச்சி யான்சேரும் வகையருளாய்வந்தே.

(26)

வந்தாய்போலேவந்து மென்மனத்தினோர்
சிந்தாமல்செய்யா யிதுவேயிதுவாகில
கொந்தார்காயாவின் கொழுமலர்திருநிறத்த
வெந்தாய் யானுன்னை பெங்குவந்தணுகிற்பனே.

(27)

கிற்பன்கில்லேனென்றிலன் முனநாளால்
அற்பசாரங்கு எவைசுவைத்தகன்றொழிந்தேன்
பற்பல்லாயிர முயிர்செய்தபரமான்
நற்பொற்சோதித்தாள் நணுகுவதெஞ்ஞான்றே.

(28)

எஞ்ஞான்றுநாயிருந் திருந்திரங்கிரெஞ்சே
மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல்பிறப்பமுந்தி
எஞ்ஞான்றுமெங்கு மொழிவறநிறைந்துகின்ற
மெஞ்ஞானசோதிக்க கண்ணனைமேவுதுமே.

(29)

மேவுதுன்பவினைகளை விடுத்துமிலேன்
ஓவுதலின்றி யுன்கழல்வணங்கிற்பிலேன்
பாவுதொலசர்கண்ணு என்பாஞ்சுடரே
கவகின்றென்காண்பா நெனக்கெய்தக்கவுவனே.

(30)

கூவிக்கூவிக்கொடுவினைத் தூற்றுள்ளின்று
பாபியேன்பலகாலம் வழிதிதைத்தலமருகின்றேன்
மேவியன்றாநிறைகாத்தவனுலகமெல்லாம்
தாபியவம்மாணை எங்கினித்தலைபெய்வனே. (31)

தலைப்பெய்காலம் நமன்றமாபாசம்விட்டால்
, அலைப்பூணுண்ணு மவ்வல்லலெல்லாமகல
கலைப்பல்ஞானததென்கண்ணனைக்கண்டுகொண்டு
நிலைபெற்றெனனெஞ்சம் பெற்றதுநீயேயிரே. (32)

உயிர்களெல்லா வுலகமுமுடையவனை
சூயில்கொள்சோலைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்
செயிரில்சொல்லிசைமலை யாயிரததுளிப்பத்தும்
உயிரின்மேலாக்கை யூனிடையொழிவிக்குமே. (33)

இதுவுமது

செஞ்சொற்கவிகாளுயிர்காத்தாட்செய்யின் திருமாலிருஞ்சோலை
வஞ்சக்கள்வனமாமாயன் மாயக்கவியாய்வநது என்
நெஞ்சமுயிருமுள்கலந்து நின்றரறியாவண்ணம் என்
நெஞ்சமுயிருமமையுண்டு தானேயாகிநிறைந்தானே. (34)

தானேயாகிநிறைந் தெல்லாவுலகுமுயிரும் தானேயாய்
தானேயானென்பானாகித் தன்னைத்தானேதுதித்து எனக்குத்
தேனேபாலேகன்னலையமுதே திருமாலிருஞ்சோலை
கோனேயாகிநின்றொழிந்தா நென்னைமுற்றுமுயிருண்டே. (35)

என்னைமுற்றுமுயிருண் டென்மாயவாக்கையிதனுள்புக்கு
என்னைமுற்றும் தானேயாய் நின்றமாயவம்மாந்சேர்
தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலைத் திசைகைகூப்பிச்சேர்ந்தயான்
ஆன்னம்போவேனெகொடோ என்கொலம்மான் திருவருளே. (36)

என்கொலம்மான் திருவருள்க ளுலகுமுயிரும் தானேயாய்
நன்கென்னுடலம்கைவிடான் ஞாலத்துடேநடந்துழக்கி
தென்கொள்திசைக்குத் திலதமாய்நின்ற திருமாவிஞ்சோலை
நன்கள்குன்றம்கைவிடான் நண்ணுவசுரர்நவியவே. (37)

நண்ணுவசுரர்நவியெய்த நல்லவமர்பொலிவெய்த
எண்ணுதனகளைண்ணுமநன்முனிவ ரின்பம்தலைச்சிறப்ப
பண்ணார்பாடலின்கவிகள் யானாய்த்தன்னைத்தான்பாடி
தென்னுவென்னுமென்னம்மான் திருமாலிருஞ்சோலையானே. (38)

திருமாலிருஞ்சோலைபானையாதிச் செழுமுவுலகும்தன்
ஒருமாவயிறறினுள்ளேவைத் தூழியூழி தலையளிகுதம்
திருமாலென்னையாளுமால் சிவனுடபிரமனுமகாணுது
அருமாலெய்தியடிபரவ அருளையிப்த்வமமானே.

(39)

அருளையியென்னம்மானேயென னும முககணம்மா னும
தெருள்கொள்பிரமனம்மா னும் தேவர்கோ னுமதேவரும்
இருள்கள்கடியும்முனிவரு மேததுமம்மான திருமலை
மருள்கள்கடியும்மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலைமலையே.

(40)

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலேயென்தலையே
திருமால்வைகுரத்தே தண்திருவேங்கடமேயெனதுடலே
அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமேவாக்கேக நம்பே
ஒருமாரொடியும்பிரியா நென்னாழிமுதல்வனொருவனே.

(41)

ஊழிமுதல்வனொருவனேயென னு மொருவனுலகெல்லாம்
ஊழிதோறும்தன னுள்ளோ படைததுகநா ததுககெடுத்தது லும
ஆழிவண்ணென்னம்மா னாகுந்தி நாமாலிருஞ்சோலை
நவாழிமனமேகைவிடே லுடலு முயிருமமங்கவொட்டே.

(42)

மங்கவொட்டுனமாமாயை தி நாமாலிருஞ்சோலைமேய
நங்கள்கோனே யானேநீயாகியெனையளித்தானே
பொங்கைபுலனும் பொறியைநதும் க நமேநதிரியமைப்பூதம்
இங்கிவ்வுயிரேய்பிரகிருதி மாணாகாரமனங்களே.

(43)

மாணங்காரமனங்கெட ஐவர்வன்கையாமங்க
தாணங்காமாய்ப்புகுத்த தானே தானேயானானே
தேணங்காரபொழிலகுநூர்ச சடகோபனசொல்லாயிரத்தான
மாணங்காரத்திவைபததும் திருமாலிருஞ்சோலைமலைககே.

(44)

திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்ன
திருமால்வந்தென்னெஞ்ச நிறையபபுகுந்தான்
குருமாமணியுந்துபுனல் பொன்னித்தெனபால்
திருமால்செனறுசேர்விடம் தென்திருப்பேரே.

(45)

திருப்பேர்நகரான் திருமாலிருஞ்சோலை
பொருப்பேயுறைகின்றிரா னின் றுவந்து
இருப்பேனென் றென்னெஞ்சநிறையபபுகுந்தான்
விருப்பேபெற் றமுதமுண்டுகளித்தேனே.

(46)

நம்மையாழ்வார்திருவடிகேளே சமணம்.

முற்றிற்று.

சாற்று முறை

பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்தது.

பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு

பலகோடி நூறாயிரம்

மல்லாண்ட தண்டோள் மணிவண்ணு உன்

சேவடி செவ்வித் திருக்காப்பு

அடியோமோடும் நின்றோடும் பிரிவின் நியாயிரம் பல்லாண்டு
வடிவாய்நின் வலமார்பினில வாழ்கின்றமங்கையும் பல்லாண்டு
வடிவார்சோதி வலத்துறையுஞ் சுடராழியும் பல்லாண்டு
படைபோர்புக்கு முழங்குமப்பாஞ்ச சன்னியமும் பல்லாண்டே.

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தது.

ஸர்வதேசதசாகாலேஷ்வவ்யாஹதபராக்ரமா

ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞாவர்த்ததாமபிவர்த்ததாம்.

கந்தாடையண்ணன் அருளிச்செய்தது.

ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞாப்ரதிவாஸரமுஜ்வலா
திகந்தவ்யாபிநீபூபாத்ஸாஹிலோகஹிதைதவிணி.

உடையவர் அருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீமந்ஸ்ரீரங்கஸ்ரீயமநுபத்ரவாமநுதிநம்ஸம்வர்த்தய
ஸ்ரீமந்ஸ்ரீரங்கஸ்ரீயமநுபத்ரவாமநுதிநம்ஸம்வர்த்தய.

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தது.

நமஸ்ரீசைலநாதாயகுந்நீநகரஜந்மநே

ப்ரஸாதலபதபரமபரபயகைங்கர்யசாலிநே.

நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிசுணர்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம்வநதே ரம்யஜாமாதரம்முநிம்.

மடத்தும்பிள்ளை அருளிச்செய்தது.

வாழி திருவாய் மொழிப்பிள்ளை மாதகவால்

வாழு மணவாள மாமுனிவன்—வாழியவன்

மாறன் நிருவாய் மொழிப்பொருளை மாநிலத்தோர்

தேறும் படியுரைக்குஞ் சீர்.

ப்ரதிவாதிபயங்கரமண்ணன் அருளிச்செய்தது.

செய்யதாமரைத் தாளிணைவாழியே

சேலைவாழி திருநாபிவாழியே

துய்யமார்பும் புரிநூலும்வாழியே

சுந்தரத்திருத் தோளிணைவாழியே

கையுமேந்திய முக்கோலும்வாழியே

கருணைபொங்கிய கண்ணிணைவாழியே

பொய்யிலாத மணவாளமாமுனி

புந்திவாழி புகழ்வாழி வாழியே

அடியார்கள் வாழ அரங்க நகர்வாழ
சடகோபன் தண்தமிழ்நூல் வாழ—கடல்குழந்த
மன்னுலகம் வாழ மணவாள மாமுனியே,
இன்னமொரு நூற்றாண் டிரும்.

ஆண்டாள் வாழித்திருநாமம்

வெண்பா.

வேதப்பிரான்பட்டரருளிச்சேய்தது.

கோதைபிறந்தவூர்கோவிர்தன் வாழமூர்
சோதிமணிமாடமதோன் றுமூர்—நீதியால்
நல்லபத்தர்வாழமூர் நான்மறைக ளோதுமூர்
வில்லிபுத்தூர் வேதக்கோ னூர்.

பாதகங்கள் தீர்க்கும் பரமனடி காட்டும்
வேத மனைத்துக்கும் வித்தாகும்—கோதைதமிழ்
ஐயைந்து மைந்தும் அறியாத மானிடரை
வையம் சுமப்பதும் வம்பு.

அப்பிள்ளையருளிச்சேய்தது.

திருவாடிப்பூரத்துச் செகத்துதித்தாள்வாழியே
திருப்பாவைமுப்பதும் செபபிணர்வாழியே
பெரியாழ்வார்பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளைவாழியே
பெரும்பூதூர்மாமுனிக்குப் பின்னாள்வாழியே
ஒருநூறநூற்பத்து மூன்றுரைத்தாள்வாழியே
உயரரங்காக்கேகண்ணிபுகந்தளித்தாள்வாழியே
மருவாரும்திருமல்லிவளநாடிவாழியே
வண்புதுவை நகர்க்கோதை மலர்ப்பதங்கர் வாழியே.

நம்மாழ்வார் வாழித்திருநாமம்

திருக்குருகைப் பெருமாள்தன் திருத்தாள்கள் வாழியே
திருவான திருமுகத்துச் செவியென்றும் வாழியே
இருக்குமொழி பென்னெஞ்சில் தேக்கினன் வாழியே
எந்தையெதி ராசற் கிறைவரை வாழியே
கருக்குழியில் புகாவண்ணம் காத்தருள்வோன் வாழியே
காசினியில் ஆரியனாய்க் காட்டினன் வாழியே
வருத்தமற வந்தென்னை வாழ்வித்தான் வாழியே
மதுரகவி தம்பிரான் வாழி வாழி வாழியே

வாழித்திருநாமம் ஸம்பூர்ணம்.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ ராமஜெயம்.

அழகர்கோயில் மான்மியம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

விஷ்ணுதி.

எண்ணிக்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

பொன்னிறமா மெனப்புவனம் படைத்துக் காத்துப்
புயனிறமாய்த் தழனிறமாய்த் துடைத்துப் போந்து
முந்நிறமாய்த் திளைத்துயர்ந்து முழங்கு நார
முடுகிடவே நீண்டவட விலைமேன் முந்தித்
தொன்னிறமா மண்டரண்ட மெண்ணில் கோடி.
துலங்கிடவே வயிற்றமைத்துத் தூய தாய
தன்னிறமாங் குழவியெனப் பொலிந்து தோன்றுந்
தலைவனிரு தாளிணையெந் தலைமேல் வைப்பாம்.

வேறு.

யாதவர் குலத்துட்டோன்றி யிமையவர்க் கிடர்கள் செய்யும்
பாதகர் மடியவேபார்ப் பாரம தொருவப் பார்த்தன்
ஹதனா யைந்துர்வேண்டிச் சூதனாய்த் தேரு மூருஞ்
சீதர னுனவாச தேவனை வணக்கஞ் செய்வாம்.

வேறு.

தீய னாரெழுபிறப்பினுஞ் செய்ததீ வினைகண்
மாய நாரண நெட்டெழுத் தினைவழி யொழுகச் .
சேய வாயரங் கேசனார் மகிழ்திருப் பணிசெய
ஆய னாந்திருத் தாளிணை போற்றுவ மறிவால்.

அநுமார்துதி.

அஞ்சிலே யொன்றுபெற்று அஞ்சிலே யொன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே யொன்றாக வாரியர்க் காக வேகி
அஞ்சிலே யொன்றுபெற்ற வணங் கைக்கண் டயலா னூரில்
அஞ்சிலே யொன்றை வைத்தா னவனெம்மை யளித்துக் காப்பான்.

கலைமகள் துதி.

பொத்தகம் படிசுமலை குண்டிகை பொருள்சேர் ஞான
வித்தகர் தரித்தசெங்கை விமலையை யமலை தன்னை
மொய்த்த கொந்தளக பாரமுகிண் முலைத்த வளமேனி
மைத்தகு கருங்கட் செவ்வா யணங்கினை வணங்கல் செய்வாம்.

நூ ல்.

திருவுறைபுந் திருமார்பனாகிய திருமாலினது திருவுறையிற்றோ
ன்றிய திசைமுகக்கடவுள் சிருட்டித்த, இடமகன்ற இப்பூமண்டலத்
தின்னன், இருடியர் தவமபுரிவதற்குத் தகுந்த தானமாய், புராணங்க
ளென்னும் பைங்கூழ் வினையும் நல்ல செய்நிலனாய் அடவிக்கெல்லா
மரசெனம் பாலதாய் விளங்காநின்ற “ஐயமசாரணியத்தில்” வசிக்கி
ன்றவர்களும், வேதவேதாந்தங்களை ஐயநதிரிபற அறிந்தவர்களும்,
பிரமருத்திரேந்திராதி தேவர்களை நிகாததவர்களும், சொருபத்தியா
னஞ் செய்கின்றவர்களும், பூநீ ஹரிகதாசங்கீதகன சீலர்களுமாகிய
சௌனகாதி மகரிஷிகள், ஓர்தினம் பிராதக்காலத்திலெழுந்து ஸ்நான
சந்தியாவந்தன ஜெபஹோமாதி முதலாகிய நித்திய கர்மானுஷ்டானங்
களை முடித்துக்கொண்டு அந்த ஐயமசாரணியத்திலேர்பால் வரும்
போது, அவ்விடத்தில் முனிவர்களுட் சிறேஷ்டரும், பத்மாசனத்தி
லிருந்து இருக்கு தைத்திரியம், சாமம், அதாவணம், என்னும் நான்கு
வேதங்களையும், ஆயுள்வேதம், அருத்தவேதம், தனுர்வேதம், காந்த
ருவவேதம் என்னும் உபவேதங்களையும், வேதாந்தம், வைசேடிகம்,
பாட்டம், பிரபாகரம், பூருவமீமாஞ்சை, உத்தரமீமாஞ்சையென்னும்
ஆறுசாஸ்திரங்களையும், மச்சியம், கூர்மம், வராகம், வாய்நம், பிரமம்,
வைணவம், பாகவதம், சைவம், இலங்கம், பெளடிகம், நாரத்யம்,
காருடம், பிரமகைவர்த்தம், காந்தம், மாககண்டேயம், ஆக்கினேயம்
பிரமாண்டம், பதுமம் என்னும் பதினெண்புராணங்களையும், சீருத்தி
ரம், பிருகதாரண்ணியம், சுவேதாசுவதரம், கைவல்லியம், காலாக்கினி
கடம், வல்லி, காத்தியாயனம், பிரமம், நாராயணம், அங்கிசம், பரமா
ங்கிசம், பாற்கரம் பிரமசிந்து, ஆருணி, அமிர்தபிந்து, பருவபஞ்சம்,
பிரமசாபாலம், தேசோபிந்து, வாக்சியாயீயம், போதாயீயம், ஆச
வலாயீயம், சாங்கியாயீயம், வாசிராயீயம், சௌனகியம், சிவசங்
கற்பம், சிவணம், பாராகம்; கிம்புரோடியம், மாண்டீகம், முண்டிரம்,
மௌண்டிரம் என்னும், முப்பத்திரண்டு உபநிடதங்களையும், அக்கர

விலக்கணம், இலிகிதம், கணிதம், வேதம், புராணம், வியாகரணம், நீதிசாத்திரம், சோதிடசாத்திரம், தருமசாத்திரம், யோகசாத்திரம், மந்திர சாத்திரம், சஞ்ஞசாத்திரம், சிற்பசாத்திரம், வைத்தியசாத்திரம், உருவசாத்திரம், இதிகாசம், காவியம், அலங்காரம், மதுரபாடனம், நாடகம், நிருத்தம், சத்தப்பிரமம், வீணை, வேணு, மிருதங்கம் தாளம், அத்திரபரீட்சை, கனகபரீட்சை, இரதபரீட்சை, சுகபரீட்சை, அசுவபரீட்சை, இரத்தினபரீட்சை, பூமிபரீட்சை, சங்கிராம விலக்கணம், மல்யுத்தம், ஆக்ருடணம், உச்சாடணம், வித்துவேடணம், மதனசாத்திரம், மோகனம், வசிகரணம், இரசவாதம், காந்தருவவாதம், பைபிலவாதம், கவுத்துகவாதம், தாதுவாதம், காருடம், ரட்டம், முட்டி, ஆகாயப்பிரவேசம், ஆகாயகமனம், பாகாயப்பிரவேசம், அதிரிசயம், இந்திரசாலம், மகேந்திரசாலம், அக்கினித்தம்பம், சலத்தம்பம், வாயுத்தம்பம், திட்டித்தம்பம், வாக்குத்தம்பம், சுக்கிலத்தம்பம், கன்னத்தம்பம், கட்டுத்தம்பம், அவத்தைப் பிரயோகமென்னும் அறுபத்துநான்கு கலைக்கியானங்களையும் பாரத இராமாயண முதலிய இதிகாசங்களையும். கற்றுணர்ந்தவரும், வேதசுரங்களை யிடமறிந்து மெலித்தும், வலித்தும், உரைக்கத்தக்கவரும், பகுதி விசுதியறிந்து பிரகணத்திற்குத் தக்கபடி சொற்களை உபயோகிக்கத் தக்கவரும், உயிரகூடம், மெய்யகூடம், தனை, மாத்திரை, தப்பாமல் உச்சரிக்கவல்லவரும், மந்திரங்களை யந்திரதேவதா கல்பங்களுடன் அறிந்தவரும் சகலவேதாசு புராணங்களுடைய பொருள்களை நிச்சயித்து நவிலத்தகுந்தவரும் வைதீகலௌகீக வாக்கியங்களை ஓசை குன்றாமல் இணைக்கத்தக்கவரும், சொற்களுக்கெல்லாம் செம்பொருள் ஆக்கப்பொருள், குறிப்புப்பொருள்களை நிச்சயிக்க வல்லவரும், தர்ம சூட்சுமத்தைச் சந்தேகமறப் பகர வல்லவரும், சமயோசிதமாய்ப் பேசுந் திறமை வாய்ந்தவரும், சுக்லராச்சாரியார் முதலிய முன்னோர்களாற்செய்த அறநூலைப்பின்பு உபயோகிக்கக் கூடியவரும், இங்கிதங்களாலேயே இதயமறியத்தக்கவரும், விதிவழுவாது அனுஷ்டானம் புரிபவரும், கடவுளைத் தொழுவதும், துதிப்பதும் தியானிப்பதும் தமது சுருமமாகக் கொண்டவரும், தேகதத் தவங்களை ஐயமற வுணர்ந்தவரும், காமக்குரோதாதிகளைக் கண்டித்தவரும், பஞ்சேந்திரியங்களைத் தம்வயமாகக் வல்லவரும், சரிடை, கிரியை, போகம், ஞானமென்னும் பூசையியல்புகளை முறையே யுணர்ந்தவரும், அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம் ஈசத்துவம், வசித்துவமெ

ன்னும், அஷ்டமாசித்திகளிற் றெளிந்தவரும், இயமம், நியமம், ஆத்
னம், பிராணபாமம், பிரக்திபாகாரம், காரணை, திபானம், சமாதி
யென்னும் அஷ்டாங்கப்போகமார்க்கங்களிற் பழகிபவரும், பிரம்மிஷ்ட
ரும், பிரமதேஜைச யடைந்தவரும், சகலமுனிவர்களாலும், பூஜிக்க
ப்பட்டவருமாகிய சூதமகா முனிவரைகணடார்கள்.

அவ்வாறு கண்டவுடன் முறைப்படி வணங்கியுமீன் நாராயண
ருடைய பக்தியிலீடு பட்டவர்களாய் மேற்கண்ட நைமிசாரணிய வா
சிகளாகியரிஷீகளெல்லாருமொன்றுகூடி அந்தச்சூதமகா முனிவரைப்
பார்த்து ஓ மகானுபாவரே! ஓ புராணகிரேஷ்டரே!! ஓ சூதமாமுனி
யே!!! உம்மிடத்தினின்றும் பர்வதங்கள், சமுத்திரங்கள், புண்ணிய
நதிகள், தீர்த்தங்கள், தீவுகள், அதிதீவுகளிலுள்ள பிரதானபட்டண
ங்கள், அநேகவிதமானதர்மங்கள், பிராமக்ஷத்திரிய வைசிய சூததிரரெ
ன்னும் நான்குவாணததாரும் செய்பவேண்டிய கிரியைகள் முதலிய
வைகளின் விருத்தார்த்தங்களும், சூரியனையும், சந்திரனையும் பிரதான
மாயுள்ள புண்ணிய அரசார்களின் வம்சங்களும் அவர்கள் விசித்திரக்
கதைகளும், பூவுலகத்திலுள்ள புண்ணியகேசுத்திரங்களும், விஷ்ணு
சம்பந்தமாயும், சிவசம்பந்தமாயுமுள்ள சரித்திரங்களும் எங்களாற்
கேட்கப்பட்டிருப்பினும், மற்றொரு விசேஷ விருத்தார்த்தத்தையும்
இப்பொழுது கேட்கவிருப்புறவாகளா பிருக்கின்றோம். அதாவது:-
எந்தக்கதாப் பிரசங்கத்தின் சிரவணமாதிரத்ததில் மானிடம் பாவங்க
ளின்று நீங்குகின்றார்களோ? அக்கதையைக் கேட்கவிரும்புகின்றோம்
சந்திரனை நிகர்த்த உம்முடைய முகத்தினின்றும் நாவழியாகவுண்டா
கிய அமுதம்போன்ற கதைகளை அடிக்கடி செவியுற்றிருப்பினும், பூர
ணதிருப்தியை யடையாதவாகளா யிருக்கின்றோம். ஏ. புண்ணியசொ
ரூபரான சூதமுனிவரே! நீர் வியாசபகவான் அனுக்கிரகத்தினால் சம
ஸ்தமும் நன்கறிந்திருக்கின்றீர், அவ்வல்லபததால் வராகபுராணத்தில்
விருஷபாத்திரி யென்னும் புண்ணியகேசுத்திரத்தினதுமகிமை உம்
மால்முன் கூறப்பட்டிருப்பினும் விரிந்ததல்லவாதலின், பாண்டிநாட்
டிலுள்ள அந்தகேசுத்திரத்தின் மகிமைபைச் சவிஸ்தாரமாகக்கேட்க
அவ்வாறுநனம்.

ஆகலின் அந்தக்ஷேத்திரத்திற்கு விருஷபாத்திரி யென்னுநாமம் எவ்வாறுண்டாயிற்றென்பதையும் ஆங்கு நூபுரகங்கை யுற்பத்தியான வித்ததையும், அங்கேழுந்கருளியிருக்கும் எம்பெருமானார் எவருக்குப்பிரத்திபக்ஷமாயினு ரென்பதையும், அத்தலத்தில் மெய்த்தவஞ் செய்து உத்தமசித்தி பெற்றவர் யாவரென்னும் விபரத்தையும் மிக விரிவாபெடுத்துணாக்க வேண்டுமெனமிக்க அன்போடு வினாவினர்.

புராணிக சிரேஷ்டரான சூதமகாமுனிவர் முனிவர்களைநோக்கி நைமிசாரணிபவாசிகாள்! துமமொழிகளைக் கேட்டுமிக்ககளிப்படைந்தனன். துமமாற் கேட்கப்பெற்ற இவ்வற்புதமான புண்ணியகதையானது சொல்வோரையும் கேடடானந்திப் போரையும் சந்தேகமின்றிச் சாவபாவங்களினின்றும், அபபொழுதே நீக்கக்கூடியது இத்தகைய சிரவணாதை நீங்கள் விருப்பியாயால் மனோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றுகின்றேனென்று கூறித்தொதனர்களை ஆசனங்களிலமரச் செயலுவிஷ்ணு சொருபநம, தவத்தினால் அளவிடக்கடாத பிரமகேஜஸையடைநதவரும், இருதகுமுதலிய நான்குவேதங்களையும், வியாகரண முதலாகிய ஆறசாஸ்திரங்களையும், மச்சியமுதலான பதினென புராணங்களையும், அக்ஷரவிலக்ஷண முதலிய அறுபத்தி நான்கு கலைகையானங்களையும், மணுவிக்ஞான முதலிய சகலசாஸ்திரங்களையும், நன்குணர்ந்தவ ராகிய ஸ்ரீ வியாசபகவானை நமஸ்கரித்துப் பின்னர்தாமம லுர் தவசிலிருந்து சொல்வாராயினர்,

தபசிகாள்! மந்த்ரவ்விடத்தும், மனதைச் செலுத்தாமல் திருமாலி நஞ்சோலைமலை பென்னும் விருஷபாததிரியாகியபுண்ணியக்ஷேத்திரத்தின் மகிமையைச் சொல்வேன் கேட்பீர்களாக.

வாரிதிபைதகனக்குரிய வஸ்ரதிரமாக மருங்கிற் கொண்டிருக்கின்றமாலிலமாகிய நானிலங்களினுஞ் சிறப்புற்று மறப்பற்ற தவசிகளாலே தவமுறறத்தக்கதான மகாமேருகிரி முதற் பொதிகை யீறாகவுள்ளவுத்தமந்தங்கிய வத்திரிகளிலெல்லாம மிக்கநலநிறைந்து சத்தியலோகம்வரை நிமிர்ந்து இணைசொலற்கரிதாய் நிலவுகின்ற அந்தவிருஷபாத்திரி யென்னு மலையானது வராகமலைக்குக் கிழக்கே ஆறுயோசனை தூரத்திலும், காவிரிக்குத் தெற்கே ஆறுயோசனை தூரத்திலும், கீழ்சமுத்திரத்திற்கு மேற்கே ஏழுயோசனை தூரத்திலும், மூலயவரைக்குவடக்கே பதனுயோசனை தூரத்திலு மிருக்கின்றது.

இப்பெருந்தலத்து னெப்பெருங்கிரியையு மொப்புவமை யாகச் செப்புதற்கரிய அற்புதநிறைந்த கற்பகம்போலுந் தற்பரன்வளரும் இப்பெருஞ்சயிலம் இடபத்தைப் போன்றும், பசுவைப்போன்று மிருத்தலால் அமரர் கருடகாந்தருவ கின்னரர் கிம்புருடர் சித்தர் வித்தியாதரர் முனிவர் மனிதருட் சிறந்தோர் முதலிய யாவரும் விருஷபாததிரி யெனவிருப்போடு திருப்பெயரிட்டுக் கொண்டாடினார்கள்.

ஆகலால் இப்பருவதமானது மற்ற அசலங்களுக்குச் சிரசில் வைத்துமுடிக்கின்ற உச்சிமலர் போன்று மெச்சத்தக்க, அழகுவாய்ந்து எனறும், பிரகாசித்திருக்கின்றது. உம்பலருகுவரை ஒங்கியுயர்ந்த விருஷபாத்திரியின்மேல் நீங்காதிருக்கும் மதகரிகளும், பாங்காயதற்குச் சமீபத்திலுலாவும் மேகங்களும் ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமை தோன்றாதிருத்தலால் தந்திரினங்கள் அம்மஞ்சுத்திரர்களே தம்மினமெனச் சிந்தித்து அவற்றோடு சேர்வதற் கோடியோடியினத்தைக்காணாது மருட்சியடைந்து நிற்கும். இலட்சக் கணக்காயுள்ள வளையாடுகள் தமமிச்சையாகவே அச்சமில்லாமற் குதிக்கும் போது அவற்றின் பாதங்களால் பற்றுண்டு குதிக்குமபச்சை ரத்தினங்களின் மிச்சமாகிய வொளியினால் அம்மறியினங்கள் பச்சைக் குதிரைகள் போலத் தோற்றும். அங்கமபெருத்த மலைப்பாம்பின் சருமங்கள்புங்கர் வாழ் நகரின் துங்கக்கொடிகள்போல அங்கங்கே தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். தவறிய கவரிமான மயித்தொகுதிகள் அருவிநீர் பாய்வதுபோல அழகுபெற வரிசையாகத் தோற்றும். முற்றிய மூங்கிலுநீர்த்த முத்துக்கள் சிற்றிடைச்சிங்கத்தாற் கொலையுண்ட அத்தியினுடைய விரத்தப்பெருக்கிற் றோய்நது கூட்டங் கூட்டமாய்க் கிடப்பதானது பத்தினிப் பெண்களின் உததமமாயிற் சித்திரக்குங்குமத்திறோய்ந்த முத்துமலை களைப் போன்று விளங்கின. செங்கழீர் ரலர் பொங்கிமேற்றிகழ வொங்கும பரவுந் துங்கப்புனல்சேர் அருவிப்பெருக்கானது சங்கரன் முடியேல் மங்காதிருக்குங் கங்காஜலம் வந்ததுபோலிருக்கும்.

ஏமஹரிஷிகளே! அந்தப்புண்ணியபருவத்தின்வளத்தை இன்னுங்கேட்டீர்களாக, அம்மலையானது தன்னைச்சார்ந்த பூங்காவனத்திற்றுதுப்போதலாந்து தேஞ்சாற்றைச் சொரிந்திடக்கண்ட வண்டி னஞ்சென் றப்பாங்குளதேனைப் பருகியேமருண்டு பேடைகளுடன்

கிதங்கள் பாடிப் பொலிந்ததை யுணர்ந்த ஆண்களினோர் தம்பெடைகளோடு கொஞ்சிக்குலாவி மிஞ்சியேசென்று மாங்கனி ரசத்தைப் பாங்குடன் குடித்து மகிழ்ந்தலையும், பெட்டையானைகளை வாட்ட மடையா நாட்டமாக மதயானைகள் துதிக்கையினாற் றாக்கித் திரிகின்றதையும் ஆகாயமளாவி வளர்ந்திருக்கின்ற சந்தனச் சோலைகளினெருக்கத்திற் சந்திரனானவன் புருந்து செல்ல அச்சோலைகள் இடையிடையே சுவர்ணபூப்பூக்கன போன்று துலங்குதலையும், காட்டியானைகள் ஈட்டமாக மரக்களைகளை யொடித்துவண்டுக்களை யோட்டித் தூன்றிய தேனிறலை மிஞ்சியரகங்களா லெடுத்து கருப்பந்தரித்த பெட்டையானைகட் கூட்டுதலையும், மலைத்தேன்கள் பொங்கிப்பெருகக் குரமகளாகிழங் கெடுத்தபள்ளங்கடோறும், பரவிநிறைந்து நிறுந்தலையும், தாவியோடும பெண்குரங்குகளா அருவியினீரை வெருவிவாரி யிறைக்க மந்திக் குரங்குகள் மரங்களின் மீதிருந்து புஷ்பங்களின் தேனைப்பதிலா யுதிர்க்கின்றதையும், மரகதப பாறைகள் பச்சை யொளிகளை மிகுததுப்பரப்பக் காட்டாவின் கன்றுகள் பசும புல்லீதெனக் கருதி வினாந்தோடிக் கவ்வித் திகைக்கின்றதையும், கதிர்மதிவடிவைக் கவாந்துகொண்ட மாணிக்கப் பாறையே அக்கதிர்மதியாக வெக்காலத்தும் பிரகாசிக்கின்றதையும், தினைப்புனக் காவலை யிணக்கமாப்புரியும் மாந்தளிர் போலும் வாய்ந்த மேனியையுடைய வேடுவமங்கையர் அந்தரப்பக்ஷி வந்திரங்காது செங்கைவளையலொலிக்கக் கவண்கல்லாக வைத்தெறிகின்ற மாணிக்கங்கள் ஆகாயத்திருந்து வாகாயுதிரும் உடுக்கணங்கள்போல விழுநின்றதையும் காணாதுகடோறும் நானாவித ரத்தினங்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பதால் அவ்வாறுகள் பலாட்சந்திரங்களைக் கூட்டமாகக் கொண்ட வாகாயத்தைப் போன்று பிரகாசித்தலையும், சற்குணங்களாகிய சமுத்திரத்தின் எல்லைகண்டவர்களாயும் வேதவேதாந்தங்களை ஓதாதறி கின்றவர்களாயு முள்ள முனிபுங்கவர் செய்கின்ற ஓம்புபுகைகளானவை பர்வதங்களினுடைய சிகரங்களைப் போன்று மேலெழுந்து பிரகாசித்தலையும் விஞ்சையஸ்திரீகளுடைய செம்பஞ்சுதோய்ந்திருக்கின்ற காலடிகள் மாணிக்கப்பாறையிற் பிரகாசமறைந்து மரகதப்பாறையிற் பிரகாசிக்கின்றதையும், தேவலோகக்கணிகையர் ஆவலோடணிந்திருந்த பாரிஜாதப்பூர் தொடைகளைக் கழித்துப்போட அவைகள் அங்கங்கே அருவிபோன்று ஒழுங்காய்க்கிடத்தலையும்தேனை யுமிழ்ந்த தினைப்புனக்காவல் வேடக்குமரியர் வைத்திருக்கின்ற சிறு

பறைகளை மந்திகள் கவர்ந்துகொண்டு தித்திமித்தோமென மத்தளங் கொட்டுதலையும், மாமரச்சோலையில் மகிழ்வா யமார்திருக்கின்ற பூங்கு யில்கள் பாடகாநிகர்ப்பச் சங்கீதம்பாடுதலையும், ஆங்கு பூத்துச்சிதறு மலர்தேனருதும வண்டினங்கள் துருத்தியி னிசைபோல ரீங்கார மிடுதலையும், குரங்குகள் கரங்களால் வெண்சாமரைவிசுதல் மரக்களை களைப் பிடித்தசைத்தலையும், உடையதாய் செங்கமல நீரோடை குழுஞ் சிங்காரவனங்களில் இச்சையோடு பச்சையமயில்கள் நிருகதஞ் செய்யவும், சந்திரவதன சுந்தரவடிவ கருதருவபெண்கள் நூபுரகங் காள்நானத்திற் கன்புகூர்ந்து தம்நடைநடக்க எந்நிலமாதரும வல்ல ரல ரென்றுன்னிதமாக நன்னடைநடந்து செல்லுங்சால அங்குள் ளவாசப்பூங்காவில் நேசப்பேடையோ மிலாவும், அன்னததினடை யைக்கண்ணுற்று வெட்கி அயமின்றார் மற்றடிவைக்கச் சிற்றடியெ ழாமல் தலைகவிழ்ந்து சறறே நின்று அவாவனனங்களின்முன் ஒயி லாய் நடத்தலுதவாதென்றெண்ணி மமதையைவிட்டுச் செல்லவும், கோகிலமொழிசேர் வேடுவமாதா கூடிக்குலாவி ஆடுஞ்சமயம சந்தி ரன் திடுமெனச் சோலையிற் சென்று மறைந்தது; அம்மாதா களின முகத்தைக்கண்டு நாணி மறைந்தது போன்றிருக்கவும், குருக்கத்தி யில் வசந்தமல்லிகை படாநதிருப்பது திவ்ய மணப்பந்தல்கள் போ ன்றிருக்கவும், அவைகளினடியில் மெதகைபோற் சிந்தி நிறைந்திருக் கின்ற மலர்ப்பாயலினம்து அரமபாஸ்திரீகள் நித்திரை செய்யவும், குறமாதர் இன்னிசை கூட்டிப்பாடும் நன்யைக கீதங்களைக் கேட்டு அசுணங்கள் அருகேவந்து நினகுடவும், சனைக்டோறும தெய்வமா தர் தினமும்வந்து கூந்தலில்புடித்த பாரிஜாதமலரோடு நீரிலமுழு கிஸ்நானஞ்செய்வதால் அவைகளிலுள்ள கயல்கள் தங்கள் இயற்கை மணமாகிய புலாலநாற்றம் நீங்கிப் பாரிஜாதவாசனையைப் பெற்றவை களாய்த் திகழவும், மேற்பாகத்திற செல்லுகன்ற செங்கதிர்ோன் தன்சிரசிற்றரித்த சுடர்மணிபதித்த கிரீடம்போற் பிரகாசிக்கவும் இன்னும் அத்நி அரசு, அசோகு, அகத்தி, அனிச்சை, ஆச்சா ஆத் தி, ஆல், இததி, இலந்தை, இலவம், இலுபபை, ஈந்து, உசில், எலு மிச்சை, ஓமை, கடம்பு, கடவு, கடு, கடுககாய், கழுகு, கருக்குவாளி கருங்காளி, காயா, குங்குமம், குருந்த, கூந்தற்பனை, கொன்றை, கோங்கு, சந்தனம், சீவந்தி, செண்பகம், செருந்தி, தண்கு, தெங்கு தேக்கு, நறுவிலி, நாரததை, நாவல், நெல்லி, டலா, பனை, பாதிரி, புன்னை, பூவரசு, மகிழ், மருதம், மலைப்பச்சை: மலைமல்லிகை, மா

தலை, மா, முருக்கு, முருங்கை, மூங்கில், வன்னி, வாகை, வில்வம், விளா, வெட்பாலை, வேம்பு, வேறுமுதலியிருக்கங்களாடர்ந்து அவைகளிற் பூவும். பிஞ்சும், காயுங்கனியுமாகிய பலவளங்களு மதிகரித் திருக்க அவைகளின்மீது படிநதுவரும் தென்றற்காற்றானது பல விதமாகிய பரிமாங்களை விசவும், மிகவும் நெருக்கமாய் வளர்ந்திருக் கின்ற அந்தமரசோலைகளெங்கும், அன்றில, அன்னம், ஆந்தை, உள்ளான், ஊர்க்குருவி, தூக்கணங்குருவி, எண்காற்புள், கருடன், கவுடாரி, கழுகு, காகை, கண்டபேரண்டி, அண்டங்காக்கை, நீர்க் காக்கை, காடை, கிளி, குயில், குருகு, கூகை, கேயம், கொக்கு, கோழி, காணுகோழி, சம்பங்கோழி, சககரவாகம், சாதகம், சிச் சிலி, சிவல், செம்போத்து, எகணவாய்ப்புள், நாரை, கருநாரை, பெருநாரை, வெண்ணை, நிலாழுதி, பருந்து, புறா, கருமபுறா, மாடபுறா, பொய்யாபுள, மயில், மீனகொத்தி, வானம்பாடி முதலிய பறவையினங்க ளெல்லால் குமபுறும்பாய்த தங்கள் பே டைகளோடு கூடிய கனிவாகுபுதலிய தங்கருக்கிஷ்டமானவைகளைப் புசித்து மரக்கிளைகளிற் றங்கியும், சுறபாறைகளிற் றாங்கியும், கா விடங்களிற் பறந்தும், தாபரைத்தடங்களி னோங்களிலுலாவியும், இன்னிசைகளைப் பாடியும், சிலாகிதங்கள் மரக்கிளைகளிற் படர்ந்து தொங்குகின்ற ஊனங்கொடியைப் பிடித்தாளுசலாடியும் சந்தோஷ த்துடன் வாழவும் ஆகியசிறப்புடன் பிரகாசிப்பதோடு மற்றும், தன்னிடத்து அமிர்தசஞ்சீவிக கொப்பாடிய மர்மமான மூலிகைக ளையும், அஷ்டமாசித்துகட் குகந்தவஸ்துக்களையும், மல்லிகை, முல்லை, இருவாட்சி, பிச்சி, மரு, மருக்கொழுந்து, ரோஜா, சண்பகம் பாரிசாதம், சிவந்தி, பன்னீரமுதலிய புஷ்பஜாதிகள் மிகுந்திருப்பதாகிய நந்தனங்களையும், அணில, ஆடு, குருமபையாடு, செமமறியாடு, வெள்ளாடு, எருது, எருமை, காரெலி, ஓட்டகம், கஸ்தூரிமிருகம் கரடி, கவரிமா, கீரி, குரங்கு, சிங்கம், நரி, நாய், செந்நாய், நீர்நாய், நாவிப்பிள்ளை, பசு, பன்றி, முட்பன்றி, புலி, புலவாய், பூனை, மான, மரை, முக, முயல், யாளி, யானை, முதலிய மிருகத்தொகுதிகளையும் அவைகளினரவாங்கலாயுமுடையதாய் காட்டியானைகள் அருவிநீரை தும்பிகையினுலே, கொண்டு வந்து செஞ்சுடா பாரத்தையுடைய முனிசிரேஷ்டர்களினது கமண்டலங்களினுலே சொரியவும், மி தமிஞ்சிய தவத்தினுலே தேகபலங்குன்றித் தள்ளாடிக் கொண்டு திரிகின்ற சிலஇருடியருக்கு மந்திகள் தமதுவாலை அவர்கள் கையிலே கொடுத்த வழிகாட்டிக் கொண்டு போகவும், கிள்ளைகள் சென்று தலை

104 திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென் னும்

க்கதிர்களையும் மூங்கிலரிசிகளையும் கொண்டுவந்து ரிஷிகளுடை பன்
னகசாலைகளில் முத்துகளைச் சொரிந்ததுபோற் சொரியவும், மலை
ப்பாம்புகள் சுற்றறிந்தவாகளைப் போல அடங்கி மகாரிஷிகளுக்கு
நடப்பதற்குப் படிக்கல்களாகக்கிடக்கவும், தபோதனர்களை யழைத்
துக்கொண்டு போவதற்குத் தெய்வவிமானங்கள் இடைவிடாது
வந்துகொண்டே யிருக்கவும், பாபங்களைப் போககப்பாட்ட ஶணக்ஷ
ற்ற பலபுண்ணிய தீர்த்தங்கள் என்கும் பிரகாசித்துக் கொண்டிரு
க்கவும், இடனாய் மந்திரபர்வதத்திற் கொப்பாகி விளங்கிக் கொண்டி
ருக்கும், ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியே தமக்கிருப்பிடமாய் வாசஞ்செ
ய்வதற்கமைந்த இந்தவிருஷபாததிரியின் மஹிமையை ஒருவிதத்
தற் சொல்லமுடியாது, ஆயிரம் நாவைப்படைத்த ஆதிசேஷனாலு
மளவிட்டுச் சொல்லமுடியாதென்றால், என்னொரு நாவாடுதெதுச்
சொல்லுந் தரமுடையதோ யுனிசி ரேஷ்டாகக்ள நீங்களேயுகித்
தறிந்து கொள்வீர்களாக.

ஸ்ரீ விருஷபாத்திரி நாதாயநமஹா.

இங்கப்பிரகாரம் வாமனபுராணம் கேட்கத்திறகாண்டத்தில் விரு
ஷபாத்திரிமகாதமியம்.

முதலாவது அத்தியாயம்,

முற்றிற்று.

—o—o—o—

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—

வாமதேவ மகாமுனியானவர் ஜனகமகாராஜனுக்குச் சொன்ன
படியே இந்தவிருஷபாததிரி மென்னும் புண்ணியகேட்கத்திறத்தின்
மஹிமையையான உங்கட்குச் சொல்லுகின்றன, கேளுங்களெனச் சூத
புராணிகர் சொன்னகாதமஹரிஷிகளை நோக்கிமேலுஞ் சொல்லத்தொ
டங்கினார்.

தபோதனர்களே! கேட்பீர்களாக, ஜனமஹாராஜாவானவர் வாம
தேவனாரோக்கி யஞ்சலியஸ்தராய்த் தமதிறு கரங்களைபுஞ்சிரமேற்
கூப்பி ஒழுனிநாதரே! புராணர்த்தங்களைச் செவ்வையாகத்தெரிந்தவ

ராதலால் தெரிசித்த காலத்தே தேகசத்தியையும், பாவவிமோசனத் தையுந் தருகின்ற விருஷபாத்திரியின் மான்மிய மெல்லாவற்றையும் அடியேன் விருப்பத்தின்படியே இருபைபாலித் துணைத்தருளவேண் டெமென்ற ஜனகமஹாராஜனுக்கு வாமதேவரானவர் சொல்லுகின்றார்.

மகாராஜனே? கேட்கக்கடவாயாக, சகலபுவன சம்ரக்ஷகராகியும் சர்வஜீவதயாபரராகியும், எங்கும் விபாபத்திருக்கின்ற பரப்பிரம் சொருபராகியும், துழாய் மௌலி தாரியாகியும், சங்குசக்கரந்தரித்தவ ராகியும், விளங்காநின்ற இலக்குமிதேவி சமேதராகிய ஸ்ரீமந்நாராயண ர் வாசமாகிருக்கின்றதும், சோமசந்திரவிமானப்பிரகாசிப்பதும், இந் திராதி தேவர்களுலுங் கொண்டாடத்தக்கதும், தெரிசித்தவர்களு டைய சர்வபாவங்களையும் போக்கத்தக்கதும், விருஷபாத்திரியென் னும் பெயரினையுடையதுமான புண்ணியபர்வதத்திற்கு ஓர்காலத்தில் மார்க்கண்டேயர், பரீசர், கௌதமம், மயித்திரேயர், புலத்தியர், பரா சர், சவுனகர், தாலப்பியர், நுக்மாங்கதர், பிரகலாதர், அருச்சுனர், வதிஷ்டர், மாபலி, விஷ்ணு முதலியதபோதனர்களும், அம்பரீஷ மகாராஜாவும் வந்துசேர்ந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் காணவேண்டுமென எத்தபோதனருஞ் சித்தத்தே செபிகரும் ஸ்ரீராமநாமமாகியும், பிரம் தேவனுக்காதியில் விஷ்ணுவாலுபதேசிக்கப்பட்டதும், மூலமந்திரமு மாகிய (ஓம்நமோபகவதேவாசதேவாயா) என்றமந்திரத்தை மனதி னிடத்திலுன்னி நாவினாலுச்சரித்து முந்நூற்றைம்பது வருஷம்வ ரை அருந்தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர்.

அக்காலத்தில் விருஷபாத்திரி வாசராகிய மகாத்மா அவர்கள்செ ய்த தவத்திற்கு மனமகிழ்ந்து அவர்கட்குத் திருக்காட்சி கொடுத்தரு ளக் கருதிகெருடாழ்வார் மீதாரோகணிதது ஆதிசேடன் முத்துச்சர ங்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்பட்டுக்குடை கவித்துக்கொண்டு வர வும், தர்மதேவர் பொற்பிரம்பினால் சந்தடிவிலக்கிக் கட்டியங்கூறிவர வும், சந்திரகுரியிருவரும் வெண்சாமரைவிசிவரவும், நாரதர், தும்பு ருவர், கந்தருவர்முதலியோர் அரிகீர்த்தனம் பாடிவரவும், இன்னுமற் றுமுண்டாகிய தேவரிஷிகளனைவரும் அஞ்சலியஸ்தர்களாய் நின்றுச கஸ்திர நாமங்களைப்புகழ்ந்துவரவும், தேவேந்திரனுந் தேவர்களும், புஷ்பமாரி பொழிந்துவரவும், ஸ்ரீமத்அக்ஷண்டகோடி பிரமாண்ட நாயகராகியும், ஆதிமத்தியாந்தரகதராகியும், ஆபத்பார்தவராகியும், விளங்காநின்ற அந்தப்பகவானது திருக்கரங்களில் சங்குசக்கரங்கள்

விளங்கவும், மகரகுண்டலசேயுரகடக கங்கணங்களாகிய பலஆபரணங்கள் சூரியப்பிரகாசத்தைச் செய்யவும், விருஷபாத்திரநாயகர் வந்தாரென்று திருச்சின்னங்களுதிவரவும், பதினெட்டுவகை மௌவாத்தியங்களும், தேவதூந்துமியும் அண்டங்களெல்லாஞ் செனிபிபிம்படிதாம்தாமென்று முழங்கிவரவும், ஆகிய கணக்கிடற் கரிதானசம்பிரமங்களுடனே அந்த எம்பெருமானா மேற்கண்டரிஷிகளுக்கு முன்பாக வந்திறங்கினார்.

இத்தகைய பெருமானது திருக்காட்சிசுண்டவுடன் முன்தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த மார்க்கண்டேயர் முகலான தபோதனர்களியாவருமெழுந்து அடியற்றதருக்கள்போல பூமியிலிழுந்து சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித் செழுந்தூரின்று தங்கள் தங்கள் கரங்களைச் சிரமேற்கூப்பிவிருஷபாததிரி வாசமாகிய எம்மிழையோ! எல்லாவடிவிற்கு மேலானதாயும், நிர்ணயிக்முடியாததாயும், அசிரகயமாயும், அசிரனெளரியாயும், அசிராபையாயும், அவவியாகிருதமாயும், சாஸ்வதமாயும், துருவமாயும், சாரதமாயும், நிஷ்களமாயும், சுபமாயும், அமலமாயும், சகலவேதங்களிலுஞ் சொல்லப்பட்ட சூக்ஷ்மமாயும் யாவராலுந்தியானிக்கப்பட்டதாயும், நிததினாயற்றதாயும், நிதகுனமாயும், பிரகிருதிக்கு லட்சணமாயும், எப்பொழுதுஞ் சந்ருபமாயும், சர்வலோகத்தின் உற்பத்திக்காரணமாயும் விளங்காநின்ற ஹரிஹரிகோவிந்தா, அச்சதா, பரந்தாமா, விஸ்வநா, விருஷிமேகா, அக்ஷாண்டகோடி பிர்மாண்டநாயகா, அநாசுரகூடகா, அபரிமேயா, பகதஜனபரிபாலன பரமபுருஷா, கோபிகாவல்லபா, குஞ்சரமகூடகா, நுகமணிமனோகரா, எமதிஷ்டதெய்வமேரகூடியும், மகூடியென்று துதித்தனர்.

அந்தச்சமயம் பிர்மலோகவாகியாகிய பிர்மதேவரானவா அன்னவாகனருடமாய் சகலதேவ கணங்களுந் தன்னைச் சூழவந்து தனதுபிதாவாயும், விருஷபாததிரி வாசியாயும் விளங்குநின்ற ஸ்ரீமந்நாராயண லைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாய்த் தெண்டஞ்சமர்ப்பித்து எழுந்துகைகீட்டிநின்று தனதுநான்குதிருவாயாலும், ஸ்ரீமத்துவாதசராம நாமங்களைச்சரித்துத் தோத்திரஞ்செய்து கொண்டிருந்தான்.

ஸ்ரீ விருஷபாத்திரி நாதாயநமஹா.

இந்தப்பிரகாரம் வாமனபுராணம் கேட்கதிரகாண்டம், 42-வது

அததியாயதில் விருஷபாத்திரிமான்மியம்,

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

மு ன் று ம் அ த் தி யா ய ம்.

கேளுமையா ஜனகமகாராஜாவீவ! மேற்கண்டவிதமாக அஞ்சலியஸ்தாகளாய்ச் சந்திரனைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற நகூத்திரங்கள்போல பிரமண இந்நிரனமுதலிய தேவர்களும்: கருடகாந்தருவ கின்னரர் கிம்புநடா முகலியோநம், நம்பெருமானைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற சமயத்தில் கிருபாசமுதிருமாவிய அககடல் வண்ணன் மிருகண்டமாக ரிஷினை புத்திரராசிப மாககண்டேயனாக் கிருபையோடு நோக்கி ஹே! விபரிசேரநிரா! உமகாசனேநான இங்கு பிரசன்னமாகியிருக்கின்றேன். சந்தேசமின்றி நீ கேரிய வரததைக்கேளும், கடாசுத்திருஞ்ஞன்வந்தே நெனத்திருவாய் மலாதருளினர்.

இவ்வாறு நூற்பா வாசுதேவா கிருபையோடுரைத்த வசனங்களைச் செவிப்புற மாககண்டேய மிகவும் ஆனந்தபரவசராய்த் தமதிருகரங்களைபுற சீரமேற உபபி உபவாமி தாங்கள் சிருஷ்டி, திதி, சமயமென்றும், பாககொழில்பத காரணபூகாராயும், ஒவ்வொருவருடைய இயக்கபலங்களில் வதிக்கவராயுமிருக்கின்றீர்கள். ஆதலால் காங்குளியாக தென்குள நககின்றனவா? இல்லை, நூயப்பதே. உமமைககண்ட மொழிகே கிருபாசனானேன, பானகோருகின்ற வரம் ஒன்றானது, அகாவது — எனக்கு கித்தியததுவங்கொடுத்த நுகேயுநம் என வு சொல்லிக் தோத்திரஞ்செய்து நிற்க, பகவானகந்நேயோடும புனகிரிப்போகம் பாரதருளி பாககண்டேயமே! உமகவாவின்படியே கித்திய ஜீவியாய்வாழ்க்திருக்கக் கடவிரென்று சீர்வதித்தருளினார்.

வினபு அநதவாசுதேவன அம்பரீஷமகாராஜனை நோக்கி ஹே பூபாலகா! நுமமண்தில நினைத்திருக்கின்ற வரததைக்கேளும் கருணையோடளிப்போமென மொழிகதைக்கேட்ட அநதஅரசரிற் கிறந்தோனாக அம்பரீஷ நம் சாஷ்டாங்கமாய்ப் பணிந்தெழுந்து நின்று அஞ்சலியஸ்தாப ஒதேவதேவா, பரமபுருஷோத்தமா, பரநகாமா, பக்தவதஸஸா, பண்ணிருநாமா, பரமதயாளா, விருஷபாத் திரிவாசா தேவகிரந்தனா, வசுதேவகுமாரா, வாசுதேவா, கம்ஸசமமாரா, கமலாசனிமித்திரா, கௌரிசகோதமா, ஹரிமுகந்தா, கோ

102 திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்னும்

பாலா, கோவிர்தா, ருக்குமணிமனோகரா, வனமாலிகாபரணா, சங்கு
சக்கராயுகா; தாமோதரா, கேசவா, கஜேந்திராக்ஷகா, கருடவாகனா,
அண்டர்பெருமானே, வைகுண்டவாசா, என்னை இரக்ஷியும்!! இரக்ஷி
யும்!! யான் இப்பிரபஞ்சமாயை யென்னும், சம்சாரமாகிய சாகரத்தில்
அழுந்தி மெத்தவும் நொந்து தவிக்கின்றேன், ஆதலால் எனக்கு உடம
துபாதாரவிர்தமாகிய தோணியைப்பற்றிக் களாயேறி மோக்ஷந்
தையடையும்படியான வரத்தைக்கொடுத்தருள வேண்டுமென வெ
குவாய்த் துதித்துநிற்க, அந்த அம்பரீஷணமீது நம்பெருமான் அ
ன்புகூர்ந்து அவனையருகழைத்து ஓராஜேந்திரா! மகாவத்சியாயும்,
உன்னுடைய புரோகிதராயும் நக்கின்ற வதிஷ்டமா முனியானவர் ச
ரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமென்னு நான்கு மார்க்கங்களையுங்
கண்ணொந்தவர், ஆதலால் அவனாவணங்கி அவர்சொல்லுகிற வித
மாய்ச் செவ்வாயானால், இப்பிரபஞ்சமாயை யென்னுந் துக்க சாக
ரத்தினின்றிஞ் சுலபமாய்க்களாயேறி சீக்கிரத்தில் எவரும் அடை
வதற் கரியதானமோக்ஷானந்தத்தையடைவாய், அவவாறே செய்
யெனக் கட்டளையிட்டருளினா.

அந்தச் சமயத்தில் இதுகண்டகமலத்தின்வழி வந்தபிரம்மதேவ
னானவன் ஸ்ரீமந்நாராயணருடைய பாதாரவித்தங்களில் சாஷ்டாங்கமா
ய்விழுந்து நமஸ்கரித்தெழுந்த கைகட்டிநின்று தனதுநான்குதிருவா
ய்களினாலும், துதிசெய்து ஏ அபப்ரமேயா தாங்கள் ஆகளுபித்
தவண்ணம் அண்டரண்ட பூதலங்களையும், மேலுலகாகிய பூலோகம்
புவலோகம், சுவலோகம், சனலோகம்; தபோலோகம், மகாலோகம், ச
த்தியலோகமென்னு மேலேழுலகங்களையும், அதல, விதல, சுதல
தராதல, இரசாதல, மகாதல, பாதாளமென்னுங் கீழேழுலகங்களை
யும், வாயுமண்டலம், வரூணமண்டலம், சந்திரமண்டலம், சூரியம
ண்டலம், நக்ஷத்திரமண்டலம், அக்ஷினிமண்டலம், திரிசங்குமண்
டலமென்னும் சப்தமண்டலங்களையும், உவாரீர், நன்னீர், பால, த
யிர், நெய், கருப்பஞ்சாறு, தேன் எனனுஞ் சபதசமுத்திரங்களையு
ம், நாவல், இறவி, குசை, கிரவுஞ்சம், புட்கரம், தெங்கு, கமுகு
என்னுஞ் சப்ததீவுகளையும், கங்கை, யமுனை, சரச்சுவதி, நருமதை
காவேரி, குமரி, கோதாவரி, சிந்து, தாமிரபருணி, துங்கபத்திரி,
கட்டிணியென்னும் பதினொருநதிகளையும், கைலை, இமயம், மந்தரம்
சிந்தம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலகிரி, கந்தமாதனமென்னும் அஷ்ட
மாபுகிரிகளையும், அனலன், அனிலன், ஆபச்சைவன், சோமன், தரன்

துருவன், பிரத்தியூசன், பிரபாசன் என்னும் அஷ்ட வசுக்களையும், ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புஷ்பதந்தம், சாருவஸ்தம், சுபபிரதிபம் என்னும் அஷ்டகஜங்களையும் வாசுதி, அநந்தன், தகதன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கராகோடகனென்னும் அஷ்டமாநாகங்களையும், இந்திரன் அகநினி, யமன், நிநதி, வநன்ன, வாபு, குபேரன், ரசானன் என்னும் அஷ்டகுப பாலகாம்பைம், அம்மா, சித்தர், அசுரா, கைததியா, கருடர், கின்னரா, நிநதா; விராடர், காரதருவா, இயாகர், விநாயகர், பூரா, பைசாசா, அநந்தர், முனிவா, சமர், ஆகாயவாசுதன், போகா, பிமா, என்னும் பதினெண்கணங்களையும், சூரியன், சாதீன், செவ்வாய், புதன், விபாழன், சுகிரன், சனி, ராகு, கேதுஎனும் எண்கிரகங்களையும், பிரம், கூத்ததிரிய, வைசிய சூத்திரரெனும், எண்குவாணததாராகிய மானிடர்களையும், நாலவகையோனி, எழுவகைதேவதாரம், எண்பததுநான்குலட்சம், ஜீவஜெருதுக்களையும், இன்னும் அநேகஅறபுகமான எஸ் தங்களையும் நினது கிருபாகடாகூத மகிமைபினிலேயே கிருஷ்டிததுகோத்திபெற்றேன் மேலும் என்னையாண்டருளவேண்டு மென்கையே யெனப்போற்றி நின்றனன்.

அதன்பின் புத்தங்கனதங்கள் கரங்களைச் சிரமேற சுபபிரமஸ் கரிததுப பன்னிருநாமங்களையும் மிடைவிடாது சொல்லித் தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு நின்ற தேவேந்திராதிகேவாகளைச் சாரங்கபாணியாகிய அநந்தவிருஷபாததிரி நாதர் அருட்பாவையாகப்பார்த்து அன்புகூர்ந்து ஆதரண்செய்து அவர்களை வேகக் கீழ்க்களியாவரும், இப்பாவகத்குணினுந் நீங்கி உங்கட்திரிய கலங்களிறு சென்று மங்களகரமாய் வாழ்ககடவிரக னெனஞ்சோவதித்து அநந்தநதியானமாய் மறைந்த நுனினா.

ஸ்ரீசிவாஸா கூணநேரத்தில மறைந்ததை யுணர்ந்தயாவரும் சித்திரப்ப துமைபோல ஒன்றறதோற்றத்தைவறுநினது பின்பு ஆசுசூரியதையடைந்து ஆனந்த மரவராய ஸ்ரீமநராபயணரைப்பற்பல விதங்களாகப்பாடித் துதித்துக்கொண்டாடி இவ்விருஷபாததிரி யானது மிகவுமபுண்ணிய முள்ளதாயும், பிரமதேசசுள்ளதாயும், தவஞ்செய்தறது யோககியமாயு மிருக்கிறதெனப் புகழ்ந்து பேசுததத மிருப்பிடஞ்சோருகனா.

ஸ்ரீ விருஷபாததிரி நாதாயநமஹா-

இந்தப்பிரகாரம் விருஷபாததிரிமான்மியம்,

மூன்றாம் அத்தியாயம்,

முற்றிற்று.

நான்காம் அத்தியாயம்.

ஜனகமகாராஜனே ! கேட்கக்கடவீர் ! நேற்றொன்னபடி ஆனந்தப் பரவசராயிருந்த பிராமசொருபிடிம, சிரஞ்சீவியுமாகிய மார்க்கண்டேயரும், அம்பரீஷ மகாராஜனும், பிராமதேவனும், தேவேந்திரனும், மந்திரைய முனிசிரேஷ்டர்களும், கருட காந்தருவ கினனரர்களும், ஏனைய தெய்வ குழாங்களும், ஒன்றுகூடி அவளிருஷ பாததிரியின் கண் சோமசந்திர விமானத்தில் எழுந்தருளிப் பிரகாசிக்கின்ற ஸ்ரீஹரிவாசு தேவனது திருவுருவத்தை கண்களராக் கண்டானந்திக்க வேண்டுமெனக் கருதி அந்த விமானத்தருகே வந்து நோக்குங்கால, அது எப்படியிருந்ததென்னில், வேகசாரமாகிய மூன்றெழுத்துக்களு மோருருவாகிய பிரணவ மந்திரமே தன ரூபமாகவும், வேதங்களே சிகரமாகவும், ஓமகுண்டம்போற் சுற்றிலும் அழகுவாய்ந்து ஜெயவிஜயா னென்கின்ற இரண்டு சுவர பாலாருக வாப்பிற காத்து நிற்க, அவர்களுக்குப்பின் கேத்திரபாலகர் அதிக உபசாகத்தோடு நிற்க ஸ்ரீவைகுண்டப் பதிபோற் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது.

அதைப் பூரணமாகக் கண்களாற் கண்ட அனைவரும் பேராணத்தக் கடலின் மூழ்கினவராகி இன்று இவ்விமானத்தைத் தெரிவிக்கப் பெற்ற மாத்திரத்திலேயே சகல பாவங்களையும் போக்கடித்தோமெனப் புகழ்ந்து அதில் அபரந்திருக்கின்ற எப்பெருமானை ஆவலோடு காணப்பெற்றனர். அப்போது அந்த இலக்குமிதான் எவ்வாறிருந்தாரெனில், சுந்தரமீலம்போற் பிரகாசிக்கின்ற மேகவாண்டிய, பூரணச் சந்திரனைப்போற் புரகாசிக்கின்ற திருமுகத் தாயாயும், மூன்றாம் பிறைச் சந்திரனைப்போல விளங்காநின்ற நெற்றியும், கோதண்டத்தைப் போன்று வளைந்து விளங்குகின்ற புருவங்களும், இருபையே திருவுருவாய் விளங்குகின்ற திருக்கட்கு சமலங்களுப், தாமரைமலர்களில் நீலோற்பலப் பூத்ததுபோற் பிரகாசிக்கின்ற கருவிழிகளும், எள்ளின் மலரையும், குமிழின புட்பத்தையும், சண்பகப்பூவைபுற தாழ்த்திய நாசியும், கொவ்வைக்கனியையுப், ஜலவமலரையும், பவளத்தை யும் பழித்த இழைகளும், திரிலோகங்களும், பிரம்மகொள்ளாதகக புன்சிரிப்பும், சாணைக்கலையும், கண்ணாடியையும், நீர் நிலையையும் பழித்த கன்னபாகங்களும், எனைக் கொடியை வாட்டிய செவிகளும் வலம்புரிச் சங்கத்தையும், கழுமையையும், பழித்த கண்டமும், மேருவை

ப்போன்று வீரலட்சுமிக்கிடனாய் விளங்குகின்ற புஜங்களும், பஞ்சாயுதங்களோடு பிரகாசிக்கின்ற கரக்கமலங்களும், மகாலட்சுமி வாசமாய் விளங்குகின்ற மார்பும், ஈகல சராசரங்கூடியும் அடக்கி வைத்திருக்கின்ற அண்டரபோனற அசுமெ, புண்ணியமிகுத்த கங்காநதியிலுண்டாகும் நீர்ச்சுழிபோன்ற திருநாடியும், வாழைததண்டையும், யானைத்துதிக்கையையும், மருட்டிய அடைகளும், மனமதபானம் போன்ற ஆசனமும், செங்குரும்புபோன்ற கணைக்கால்களும், சந்திரரேகை, வசகிரேகை, பாதமரேகை, அன்னரேகை, குயில ரேகைகளுடன் சிவநாவிளங்காநின்ற பாதகமலங்களும், நவரத்தினகசிகமாய்க்கோடி சூரியரொளிபோற் பிரகாசிக்கின்ற மகுடமும், மகரகுண்டல ஆரகே பூரவா குவளையமுதலிய இரத்தின மணங்கள் விளங்குகின்ற பூரண தேகமுமான திவ்விய அலங்காரத்தோடு வனமால் முதலிய சுகந்த பரிமா புஷ்பத்தொடைகள் எங் கும் வாசிக்கவும், விநோக தெய்விக பிகாமபரம் மேனியில் மின்போற் பிரகாசிக்கவும், மின்னற்கொடி போன்ற சீதேவி பூக்கள் பென்றுமி நமாசர்களும, இருமருங்கினும் இசைந்து நிற்கவும், பேரானந்த வாரிநிபோற் பிரகாசிக்கனர்.

அத்திருவுருவைக் கண்ட யாவரும் மெத்தவுங் குதகலித்து பத்திவசப்பட்டவர்களாய் இலக்குமிநாதா இரட்சியு மிரட்சியுமென வணங்கித் துதிக்க அடங்காப் பெருவெள்ள ஆனந்ததேனை யருந்தினுற்போல, பிரமதேசசேனாடுமபிரகாசிக்கின்ற அந்தத தேவசேவிதமான விமானத்தினின்றும் வெளிப்பெறி வநகார்கள்.

அவ்வாறுவந்த பிரமாதி தேவகணங்களோடும், தபோதனராகிய முனிவர் கணங்களோடும், அமபீஷ மகாராஜனும், இன்னும் வந்த மஹையரும், அவ்விமானத்திற்கு மேற்கே ஓர் தகுதியான தலத்தில் வந்தமர்கனர். அக்காலத்தில் பிரமதேவரானவர் மார்க்கண்டேய ராதிமுனிவர் குழாங்களைப் பார்த்து சர்வ பூகாதமாவாகிய பூமந் நாராயணர் வாசமாயிருக்கின்ற அந்தச் சோமசந்திர விமானத்தின் மகிமையைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீ விருஷாத்திரிநாதாயநமஹா.

வாமனபுராணம் விருஷபாத்திரி மான்மியம்

நான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

சர்வ சுகானுபவங்களையும் கொடுக்கிறதாகிய இவ்வுலகத்தில் தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும், கருடகாந்தருவ கினைவர்களாலும், இயக்கர் முதலிய மற்றையராலும், பக்திமிருகது தெரிசித்தது சர்வ பாவங்களையும் போக்குதற் கிடனாயமைந்த நுகுகின்ற இரக விமானத்தை யாவரேனும், அந்தரங்க பத்தியோடு கூடித் தெரிசிப்பார்களோ யானால், அவர்கள் எவ்வளவு பாவத்தைச் செய்தவர்களாயிருந்தாலும் அப்பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு விருஷபாத்திரி வாசியாகிய ப்ரீமந நாராயணருடைய வரப்பிரசாதத்தினால் பாபிகளால் ஆடைய முடியாததாயும், புண்ணிய ரூபமாயும், நித்திபானந்த சுகமாயும், சாதுக்களால் விரும்பப்பட்டதாகியும், வினங்குகின்ற ஒப்புவமைபற்ற மோக்ஷத்தானத்தை யடைவார்கள். இன்னும் இதலத்தில் ஒருவன் வந்து காமிய தவத்தைச் செய்வானாகில், அவன் விரும்பியவற்றையெல்லாம் தடையின்றிப் பெற்று இமமை மறுமையிரண்டிலும், சுகானுபவங்களை யடைவான். நிஷ்காமிய தவத்தைச் செய்வானாகில் பிறப்பிறப்பென்னு மிருவாதனையும்ற்று முடித்த தலத்தையடைந்து என்று நீங்காப் பேரானந்தத்தை யடைகதுகொண்டிருப்பான்.

தேவர் முனிவர்களாகிய உலகளின் தவங்களுக்கும், ஸ்தோத்திரங்களுக்கும், மனதிரங்கி ப்ரீமந நாராயணர் திருக்காட்சி கொடுத்து நீங்கள் தெரிசித் தானந்த சாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கும்போதே தம்முடைய பெரிய அழகுவாய்ந்த ரூபத்தை மறைத்துக்கொள்ளும்படி செய்ததும், அப்படியவா பிரசன்னமாகி யிருக்காலத்தில் சூழ்ந்திருந்த சுரர்முனிவா முதலிய நாமெல்லாம் பூரணமாகத் தெரிசித்தும் அந்தச் சொரூபத்தின் முடிவைக் காண்பல இன்னும் ஓ நுகால் பாககவேண்டுமென்னும் அவாவினோ டிருக்கச்செய்கதுமாகிய அந்தப் பெருமான் வாசமாயிருக்கின்ற சோமசுந்திர விமானத்தையுடைய இந்த விருஷபாத்திரியென்னும் புண்ணிய கேஷத்திரத்தில் நங்கிரிடுக்கின்ற தாவரங்களுங்கூட தாம் அவ்வாறு அறபமாகிய பிறவிகளில் வருவதற் கேதுவாயிருக்க சர்வ பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு இச்சேத்திரத்தில் வசிக்கப்பெற்ற புண்ணிய வசத்தினால், புண்ணிய தேவங்களைப் பெற்று பதங்களில் மிகவும் உயர்ந்ததாகிய தெய்வலோக

பதவியைப்பெற்று எப்பொழுதும் நீங்காத பேரானந்தத்தை யடைந்துகொண் டிருக்கமுன்முல் மற்றையர் பெறும்பேற்றிற் களவுண்டோ? இவ்வாறாக இத்தலத்தின் மகிமையை யெடுத்துரைக்கவும் இயலுமோ.

முனிசிரேஷ்டரே! கேட்பீர்களாவென்று பிர்மதேவர் சொன்னதுபோல் சூகபுராணிகர் மேலுஞ் சொல்லுகின்றார். தபோதனர்களே! இன்னும் விண்ணையளாவிய சிகரத்தையும், தவசிகள் தவஞ்செய்வதற்கு யோக்கிய பலகைகளையும், பலபுண்ணிய தீர்த்தங்களுமும், உயர்ந்த தருக்களின் நிழல்களையுமுடைய விருஷபாத்திரியென்னும் இந்த மகிமை தங்கிய கிரிபில சோமசந்திர விமானத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற விருஷபாத்திரி நாதராகிய எம்பெருமானே ஒருவன் ஒருமுறை கெரிசிககப பெருவானாகில், அந்தத் தேவருடைய பெருங்கருணையால் நான் விருமபிய புண்ணிய லோகங்களின் பதவியில் உன்னதமான கெதுவோ? அதை யாதொரு தடையுமின்றிப் பெறுவான்.

மேலும், இலக்குமி தேவியோடு எப்பொழுதுங் கூடி இஷ்டப் பிரகாரம் மமிகலுவரும், பூகப விஷயத் காலத்தை நியமனம் பண்ணுகிறவரும், சுபமான பக்தர்களால் சேவிக்கப்பட்டவரும், சுபமான மனசினால் பக்தர்களுடைய ஹரிநத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றவரும், இந்த லோகமானது தமமால் கிருஷ்டிக்கப்பட்டதென நினைத்து இதைத்தபமுடைய உதரததிலேயே யடக்கி கருணையோடு காத்துவருவாரும், தேவகெநருவ மனிதர்களா லறியப்படாதவருமாகிய ஸ்ரீ வாசுதேவர் குடிக்கொண்டிருக்கின்ற, இந்தப்பர்வதத்திலுள்ள தடாகம், கிணறு, ஏரி, அருவிமுதலிய நாமங்களோ டமைந்திருக்கின்ற பலவிதமாகிய புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஒருவன் முறைப்படியே ஸ்நானஞ்செய்து ஹரியைத் தொழுதாலும், ஒருகையளவள்ளிப் பானஞ்செய்தாலும், அவன் ஒப்புயர்வற்ற நற்பதவியைப் பெற்றுச் செப்பமாய் விளங்குவான். இன்னும் அந்தத் தீர்த்தங்களில், எவனாயினும் கிரமப்படி அஷ்டாக்ஷரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு செய்ய வேண்டிய ஒழுங்கின்படியே தவறாது ஸ்நானஞ்செய்வானாகில், அவன் அங்கே வாசுமாயிருக்கின்ற நாராயணருடைய வரமகிமையாலும், அந்தத் தீர்த்தங்களின் பிரபாவத்தினாலேயும், சமஸ்தமான பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு முழுமச்சுரு மடைதற்கரிய உத்தமமான

கெதியை யடைவான். ஒருவன் இந்தப் பரவதத்தைத் தெரிசிக்கும் பாக்கியத்தைமட்டு மடைந்தாலும், அவன் உடனே பலவருஷங்கள் தவமியற்றுவதினால் என்னபலன் கிட்டுமோ? அநதப்பலனை யடைவான்.

முனிவர்களா! மேலும் கேட்பீர்களாக, இந்தப் புண்ணிய பருவ தத்திற்கு அனாயோசனைக் குட்பட்டவிடங்களில் வசிக்கின்றமனிதர் கட்குந், தேவர்கட்கும், மறறைய ஜீவராசிகட்கும், பாவமென்பதே சேராது, மிக்கபுண்ணியமே கிட்டுமே, சகலசுகமுங்கைகூடும், அந்தப் பர்வதத்தின் நிழலானது எவ்வளவு தூரம்பரவி யி நுக்கின்றதோ அவ் வளவு தூரத்திற்குட்பட்ட பூமியானது, உலகத்தில் மிகவு முயர்வுற்ற து, யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டது. அதிகச் சாஸனம், நிர்மலமானது, இவ்விடத்தில் வசிக்கப்பட்டவர்களோ? அதிகத்தொள்ளவாகள். மிக வும்புண்ணியந்தங்கியவர்கள், விஷ்ணுவினுடைய கிருபைக்குப்பாததி ரமானவர்கள்.

எல்லாராலும் அறியப்படாமல் பூவத்தில் மறைந்து இரகசிய மாயிருந்த விமானந்தங்கிய இந்தப்பரவதத்தை ஆக்பாஷித்தகையிச் சித்தவர்கள் மித்ரந்தபகதி வாய்ப்பட்ட வாகளாய்த் தெரிச்சிக்கவேண்டும் சர்வபூதேஸ்வரரூபியாயும், சர்வாகபாவாயும், அசசுதராயும், பூதே த் வியோக கடியாராபணராயுமி நுக்கின்ற அநதப் பரமாத்மாவினுடைய திருப்பாதங்குன்றிற் பீடிகை யட்டகாயும், அதிகபுண்ணியந் தங்கியதாயும், திவ்வியமாயுமி நுக்கின்ற இநதமகதவ கேஷத்திரமானது மிகவும்இரகசியமுடையது* சாமானியருக்குப் புலப்படாத பெருமையையுடையது, இதனங்மையை இவ்வளவின் தெனக்கணித்துச்சொ ல என்னுள்முடியாது சொனகாதி ரிஷிகளே! நானசொல்வதை ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும். சர்வககியானியாகிய வாமதேவரே? இத்தலத்தின்பெருமையை எனனைத்தவிர மறறையர் எவ்விதத் தாலும் உணரார் எனச் சொல்லியிருப்பாரேயானால் இதுஎவ்வவு உயர்ச்சிபெற்றதாயிருக்கும், இதைநீங்களே பூகித்தறிந்து கொள் வீர்களாக,

முனிசிரேஷ்டர்களே! இநதபிரம்மபர்வதத்தின் மஹாத்மிய மானது நிரம்பவும் ஆர்ச்சியமுள்ளது, இதை விஸ்தரித்துச்சொல் ஸவேண்டுமானால், அநேகவருஷங்கள் செல்லும், ஆயினும், சொல்லு கிறேன் கேட்பீர்களாகவென்று பிரமதேவர் தேவகணங்களுக்குச்

ரும், அன்னவாகனரும், வேதத்திற்குரியருமாகிய பிர்மதேவர் எழு
து சகல தேவர்களும் ரிஷிகளும்புடைசூழுவந்து புருஷோத்தமராகிய
நாராயணரை நமஸ்கரித்து அந்த உத்தமமான விமானத்தை பிரதக்ஷ
ணம்செய்து தாமுடைய லோகத்திற்கெழுந்தருளினார். அந்தச் சடை
யத்தில் அவரைச் சூழ்ந்திருந்த தேவர்களும், முனிவர்களும் கொஞ்
துரம் பின்சென்று அவரிடம் விடைபெற்று விருஷபாத்திரி நாதன்;
வணங்கிக்கொண்டு அவரவர்க ளிருபதிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

வாமனபுராணத்தில் விருஷபாதிரி

மஹாத்மியம் ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

— ❦ —

ஆரவது அத்தியாயம்.

ஹே! மஹ ரிஷிகளே! வாமதேவா ஜனகமகாராஜனுஞ்ச் சொன்
னதாகிய புண்ணியபுரமாயும், கேட்பதற்கு மனோகரமாயும் இருக்
கப்பட்ட சிரேஷ்டமான இந்த விருஷபாத்திரியின் சரித்திரத்தை
மேலுஞ் சொலவேன்கேட்பிர்களாக.

பூர்வத்தில் ஓர் கெந்தருவன் அநேககெந்தருவாகளோடு கூடி
மகாமதமபிடித்தவனாய் கண்டகண்டவிடங்கடோறுங் கானம்பண்ணி
சந்தோஷமாகச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு வருங்காலத்தில் ஓர்தினம்
மேற் குறிப்பிட்டமற்ற கெந்தருவக்கூட்டத்தோடு கானப்பண்ணிக்
கொண்டு ஆகாயமாகமாய்ச் சென்றான், அப்போது அவர்கள்
செல்வதற் கிடையில் கீழ் விருஷபாதிரியானது தோற்றப்பட்ட
து. அதுகண்ட மற்றகெந்தருவரெல்லாம் பயந்து ஆகாமோசம் வந்
ததே; இதுபரமாதமாகிய பூர்வநாராயணர் வாசஞ்செய்யப் பட்
டஸ்தலமல்லவா வென்றுன்னி மரியாதையோடும், பகதியோடும்
வணங்கி யொதுங்கிச் சென்றார்கள். அவர்களில் தலை பெற்றிருந்த
கெந்தருவன் மட்டும் அகங்காரத்தை வகித்தவனாய், அதுஇன்னரு
டையஸ்தானமென்பதை ஒருகிறிதுமெண்ணாது அவமதித்து நே
ரே சென்று இந்தப்புண்ணிபுரமாய் விருஷபாத்திரிபென்னும் மகா
கேசுத்திரத்திற்கு மேற்பட்டுத்தாண்டிவிட்டான்.

அப்படித்தாண்டும்போது விருஷபாத்திரியின் பக்கங்களில் தெ
வ்வசொருபமாகத்தங்கிய விஷ்ணுபக்தாளனை வரும்மனம் பொருத
வராடு மிக்ககோபத்துடன் கெந்தருவனைப்பார்த்து அடாபாதக
சொருபமுடையவனே, நாராயணரை யவமதித்த நாசகாலா, தெய்
வத்துரோடு, உன்னுடைய அகங்காரத்தினுற் சகலபாவங்களையும்
பொக்கடிக்கத்தக்க இந்தப்புண்ணிய கேஷத்திரத்தைத் தாண்டினப
டியால், நீ, உன்பறகதும் பலமொழிந்து பாரில்விழக்கடவாயெனச்
சபித்தனர்.

இவ்வாறு சபித்தவுடன் அந்தக்கெந்தருவன் திருமெனத் தன்
வல்லமை கெட்டுப் பறக்குந் தன்மையற்று ஆகாயத்திலிருந்து அடி
யற்றமரம்போலும், சிறகறுபட்ட கழுகுபோலும், ஸ்ரீராமபாணத்
தினால் மாறிசன் என்ற ராகுஷன் எவ்வாறு தள்ளிவிடப்பட்டானோ?
அவ்வாறே, ஓர்பெரியமலை விழுந்ததுபோல மண்ணினமேல் விழுந்
தான். இந்தச் சம்பவத்தைப் பார்த்த மற்றைய கெந்தருவரெல்லாம்
மனதில் அச்சமுற்றவராடுச் சற்றும், நிலைகொள்ளாது தம்கொற்ற
வனையும் வேண்டாது ஓடிவிட்டார்கள்.

பூமியில் விழுந்த அந்தக்கெந்தருவனானவன் மிகமூர்ச்சையடை
ந்தவனாய் ஸ்மரணையற்றுப்பிணம்போல் வெகுநேரம்வரையிற்சாய்
ந்துகிடந்தான். அந்தச்சமையத்தில் முன்பயந்தோடிய கெந்தருவர்
களிற் சிலர்பரிதாப முற்றுத்திரும்பிவந்து இவன், இவ்வாறு கிடப்ப
தைப்பார்த்துச்சிறி துபசாரஞ், செய்து, மயக்கத்தைநீக்கி தெளிய
வைத்தார்கள். உடனே அவன் மூர்ச்சை தீர்த்தெழுந்து அங்குமின்ற
கெந்தருவரைப்பார்த்து எம்மவர்களே! எனக்கு எக்காரணமு மின்றி
இவ்விதச்சம்பவம் யாதால் நிகழ்ந்ததெனவினவினான். எமதுதலைவா!
சர்வலோகரக்ஷகராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணருக்கு அபசாரஞ்செய்தீர், எத்
தேவர்களும் நிகத்தமும்வந்து பத்தியுடன்பணிந்து முத்திபெறுவதற்
குரிய இத்தலத்தின் மகிமையைச் சித்தத்திலுணராதுமறந்தீர். எம்
மெருமானை உமதுசெருக்கால் அவமதித்தீர், இந்தவிருஷபாத்திரியின்
மகிமையை எண்ணாமலிழந்தீர், சர்வபாவங்களையும் பொக்கதக்கதா
கிய இந்தவிருஷபாத்திரியின் சாயையைத் தாண்டியதால் உமக்கிந்தக்
கெதிரேந்த தென்றார்கள்.

உஅ திருமாலிருஞ்சோலைமலை பென்னுர்.

இவைகளை யெல்லாம் கேட்ட அந்நகர்க்கெதருவன் மனந்நஞ்ச
லத்தை யடைந்து, உடனே அவைமேலே மலையு மு வந்த
ந்தருவரோடு பிராபணமாகப் பிரதையிற் காணின. அப்படி அந்ந
கருதிமேலேபறக்கமுயன்ற சமயத்தில் பூமியைவிட்டுச் சிறிது உ
யரமாவது மேலேயெழுமபக்கூடவில்லை. அதுகண்ட அந்நகர்
வன்மகா துக்கதையடைந்து இனிமேற் செய்வதென்ன வென்று
ஆலோசிக்குங்காலத்தில் அவனுக்குச் சிறிது அசுங்கமாம் நீங்கு மன
தில் நல்லஞானம் பிரவேசித்தது. அவ்வாய் ஹ்ருதாநாடகமே
ஆகாமமதையால் வலிஞனறினேன், அங்கமாகக் கால அந்நகர்
பூமநராணாருடைய பக்தாகோபத்திற் பூமநகரம் மீண்டு, எம்
பெருமானுக்குத் திருமுடியேதன அவ்வாய்மதையிற் திருமுடி
தைச்சற்றுமதியாமல் அவ்மதித்ததுகடங்கின. அக்கருவேலையே என்
க்கிவ்விதத்துன்பம் நோங்குவ. இனி அவ்வாய்மதையிற் அவ்வாய்ம
குறைகளை நீக்கிக் கொண்டு மீண்டுமேதவிடு, அவ்மதையததால் மூன்
றும் சாத்தியப்படமாட்டாதென நம்புக, தாயை சொல்லி
கொண்டு உடனேயடிய கொடுவாரடைய சகாயத்தைக்கொண்டு
பூமிவெண்ணுமருந்தருளியிருந்த சகாயம் அவ்வாய்மதையிற்
கேவரது நின்றகொண்டு அந்நகர்மதையாய்மதையிற்
கோபபாடி பூமிவாய்மதையிற், பாரதாமா, பாரதாமா, பாரதாமா
நேயா ஆலிலேமதையிற் கொண்டு அந்நகர்மதையிற் அந்நகர்மதையிற்,
அம்புஜநேசத்திரா, கோபாலா, கோபாலா, கோபாலா, கோபாலா
வண்ணு! எனனை இரக்கியும் இரக்கியும், என்னை கோபாலா, கோபாலா
ட்டிததையெண்ணுக்கமருவேன், விவ்விதத்தால் அவ்மதையிற்
பாததிரியின் சாயையையகடங்குதேன், என்னை கோபாலா, கோபாலா
மிருந்தேன், கொரியாபதசெய்கசிறியேன் பாரதாமா, பாரதாமா
வேண்டும் பாரதாமா, பாரதாமா, பாரதாமா, பாரதாமா, பாரதாமா
ன்னேவிழ்ந்த சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, அதுதித்தான்.

இவ்வாய் துதிக்கவே எம்பெருமான அவ்வாய்மதையிற்
துதிக்கும், மனந்நகர் அந்நகர்திலிந்து சபருந்ததை அவ்வாய்
ண்களுக்குக் காட்டாமல் ஹே! கெந்தருவா! நீ உன்னு பெருக்கின
லே நம வாசகருவெவ்வாய்மதையிற் இந்நததையிற் கோபத்திரததின் சாயை
யைதாய்மதையிற் அந்நகர்மதையிற் நமவ பக்தாகுளின் கோபத்திரத
நிதிகளாகி யிவ்வாய்மதையிற் துதித்தானாய். ஆய்மதையிற்
துதிக்கமகி உனபேரிற் கருபையைச் செய்தேன், நீபூரண நிலைமை

மை இப்பொழுது சேயன்மையாய், இராமபுகார நிராது அலயங்க
போக வல்ல, நெய்ச்சாறு மட்டுமே நன்றாக நின்று மிக
கிசியாதது மட்டும் இந்நகல் வேண்டுமென்று கட்டளைப்பட்டரு
யினர் உடனே கொடுத்தாய்வு, முயன்றே நம்பரைந்து எம்பெ
ருமானே! கிளங்கிளவநாளாழிதழைத்தோ, இனி ஒருகாலும்
உனது தெரிவினை மதுவேனென்று சொல்லிப்பனமுறை வணங்
கித கன்னிடஞ்சேரா தான்.

முனிவரானே! நெய்ச்சாறு இரத்த நஞ்சுபாதநிறைப அவம
திதகவன் பட்ட பாடலை புரட்டாக்கல் எவனாறு வுர, இந்தப்பர்
வதகதின் சாத நாளாழிதழைத்தோ, அப்படி அப்பாதிததுத்
தாண்டுவானே யாகில், அவன் வெள்ளாவதி நயக்கப்படுமயடைவது
திண்ணமென லைக யுற விரண்டுக.

வாமனபுராணத்தின் விருநாபாதிநி மகாத்மியம்,

ஆளுவது அபத்யாயம்

மருவது.

—0000—

அழகர்கோட்டில் மான்மியம்.

—0000—

முன் சொல்லியதன் நஞ்சுபாதநிறைப அவமவநனை மெல்லாங்
கேட்ட பொன்னகதி நினை மிக அளவகதை யடைந்தவாகளாய்
நீண்டும் மருமகாபுனிதன் போகக் வேறுபுனிதருகவ! தாம் இதுவ
ரை செல்லவந்த விடுவதற்கு மெல்லாங் கேட்டுப் பேராணந்தக்கட
லை மூழ்கவேனும், ஆவியை வுன வுமொரு விஷயத்தைக் கேட்க விரு
மடபுகளேனும் அகாதி — சுவலேக மகாபுரிய பூ மநாராய
ணா என்ன விடுக கை என் பிபராந நனைக்கறங்கி, இந்தவிருஷபாத
திரியில் பூவியை நிரந்தரேகாலைத்தோ மெழுகுநிறைமென னும் விப
ரத்தைக் கையெழுத்து சிறந்தேண்டுமென்று மிகவும் பிரார்த்தித்
தார்கள்.

இவ்வாறான கையககேட்ட குமகாபுனிதர் மனமகிழ்ச்சியோடு
அவர்களை நோக்கி இருடியே! நீங்கள் அவாவாயச கேட்கின்றபடி
யால், அடியார்க்கு பேராகிய எம்பெருமான இங்கெழுந்தருளிய கா
ரணத்தை இசைத்து சொல்லவேன கேட்போர்களாக வென்றுரைக்கத்
தொடங்குகோ.

ஹே முனிபுங்கவரே! ஸ்ரீ விபாசபகவான் எனக்குத் திருவுளமகி
ழ்ந்து சொல்லியவாரே இந்த வரலாற்றைச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்
சர்வலோகங்களுக்கும் கேதமத்தைச் செய்யவேண்டிய நிமித்தமாய்
ஏதோ ஒருகாரணத்தினால் வைகுண்டத்தினின்றும் கூர்சமுத்திரத்
தடையடைந்தவரும், தருமத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டும் அசுரரோ
வதம்பண்ணும் பொருட்டும், சாதுக்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்யுந்
பொருட்டும், அந்த கூர்ராப்தி சயனத்தைவிட்டு விருஷ பாத்திரிக்கெ
ழுந்தருளியவரும், இஷ்டகாமியங்களைக் கொடுக்கும்படியாகிய மகா
லட்சுமியானவள் மனமகிழ்ந்து வாசஞ்செய்வதாகிய அத்தலத்தில்
கிருதயுகத்திலே பரமேஷ்டியாகிய பிரமாவினாலே புனிக்கப்பட்டவரு
ம், மகாவட விருஷத்திற்குக் 'கிழக துபாபாகமாயுள்ள நூபுரகெங்கை
யின் களையில் தேவர்களாலும், பிருதவாதி முனிவர்களாலும், உபா
சிக்கப்பட்டவருமாகிய வாசுதேவனைக் குறித்து மிக்க தவத்தைச்
செய்து நற்பேறுபெற வேண்டுமெனக் கருதிய தருமதேவரானவர்
ஓர் காலத்தில் விருஷபருபததைத் தரித்துக்கொண்டு தவத்திற்குத்
தகுதியான விடத்தைத் தேடும்போது அதற்குத் தகுதியுள்ள தலம்
புண்டரீர்த்தங்களாலும், தடாகங்களாலும், தெய்வத் தன்மைபொரு
ந்திய விருஷங்களாலும் சிறந்து பல தலங்களினும் மேற்பட்டு இஷ்ட
காமியங்களை யளிக்கின்றதாகிய விருஷபாத்திரியொன்றே யென்று
துதிகொண்டு இந்த மகாகேசுத்திரத்தை யடைந்து தேவவருஷத்தா
ல் எண்ணூறு வருஷம்வரை பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து அகோர
மாகிய தவத்தை யிப்பற்றி வந்தனர்.

முடிவில் அந்த நூபுரகங்கைக் களையில் மாத்வீமண்டபத்திற்கு
முன்னாலே எம்பெருமானாகிய வாசுதேவர் மந்தாரமலர் முதலியவை
களாற் றொடுக்கப்பெற்ற மாலையினங்காநின்ற அகிலாவண்ய தேகத்
தோடும் சுந்தரராஜர் என்று சொல்லும்படியான திருக்கோலத்தோ
டும், அந்த வனத்தில் தர்மதேவருக்கு முன்னால் பிரசன்னமாயினார்.

அப்பொழுது தர்மதேவர் திடுக்கிட்டெழுந்து எல்லாத் தேவர்க
ளாலும் துதிக்கத்தக்கவராயும் கெருடாருடராயு மிருக்கிற பகவானைப்
புன்முறையும் கமஸ்கரித்து ஹே! தேவதேவா, பரந்தாமா, அடியேன்
தமது திருவடிநோக்கிச் செய்யும், பத்து, நூறு, ஆயிரம், கோடியெ
ன்று கணக்கிடுவதான அபரிமிதமாகிய நமஸ்காரத்தை ஏற்றருள
வேண்டும். ஆதிபுருஷரே தங்களுடைய தெரிசனை கிடைத்தமாத்

திரத்தில், என் அமங்கலமெல்லாம் தீர்த்தன பாவங்களெல்லாம் அடியோடு கொலைந்தன என் ஜென்மம் சாபல்யமாயிற்று. எத்தகைய தேவருந் காணமுடியாத தமது திருக்கோலத்தைக்கண்டேன். பேராணத்தங்கொண்டேன இனி எனக்கியாதொரு குறைவுமில்லையெனப் பலவாறாகத் துதித்து உரோமஞ்சிலிப்பததேகம் பரவசமாகி பகவானை அடிக்கடி பிரதக்ஷணஞ் செய்து நின்றார்.

அந்தச் சமையத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணர் மகா பிரியத்தோடும் மேற்கண்டபடி நமஸ்கரித்து விருஷநுதியாகி நின்ற தருமதேவரைப் பார்த்து பகதியிற்சிறந்த பரம புருஷா! உத்தமமாக நீ செய்த தவத்தை மெச்சினேன், உனக்கு மிருகக் கூடி முண்டாகுக; நீ விரும்பிய வரத்தைக்கேள் அருள்வேமென மகிழ்ந்து கூறினர்.

இந்த அருளான தீருவாய்மொழியைக் கேட்ட தருமதேவர் எம்பெருமானே! தங்கள் தெரிசனை கிடைத்த மாத்திரத்திலேயே எல்லாச் செல்வங்களையும் அடைந்தேன் ஆபினும் நான் செய்யப்பட்ட பூஜையை யேற்றருளி எனை பிரட்சிக்கவேண்டியதே எனக்குக் கொடுக்கவேண்டிய வரமென்று பணிபு அப்போது ஆதிநாராயணர் அகமகிழ்ந்து தருமதேவ! உன் மனோபீஷ்டப்படியே நின் பூஜையை யேற்றருள விசைத்தேம். ஆகையால் மகாபுண்ணியந் தங்கியதான இந்த நூபுரக்கங்கை கனாயில் எமக்குரிய ஓர் ஸ்தலத்தை ஸ்தாபித்து அதில் எமக்குரிய பூஜையை வழிபடியே செய்து வருவாயாக வென்று தீருவாய் மலர்ந்தருளி வீராவாக மறைந்தனர். அதன்பின் தருமதேவர் மீண்டும அவ்விடத்திலேயே வாசஞ்செய்து எம்பெருமானுக்கு ஓர் சிறந்த ஆலயத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்னும் எண்ணமுடையவராய் தபசுமுகவியவைகளைச் செய்துகொண்டுவந்தனர்.

இப்படி நடந்து வருங்காலத்தில் இந்தவிருஷ பாத்திரியனுச்சிபி பிரதோஷகாலத்தில் பூரணச்சந்திரன் தன்னுடைய கிரணங்களை விரித்துப்பிரகாசித்தான், அப்போது, ஓஷதிகட்கெல்லாம் அதிபனாகும், அந்த ஓஷதிகளுடைய தாபங்களைத் தன்னுடைய கிரணங்களினால் போகடிக்கத்தக்கவனாகும், சூரியனுடைய கிரணங்களால் வெப்பத்தையடைந்து வாடிய விருக்ஷங்களை சந்தோஷத்தோடு பிதாவானவர் புத்திரானை கைகால் தடவி உபசரித்தும் பிரியவாக்கியங்களினால் சந்தோஷப்படுத்தியும் வளர்ப்பதுபோல் தன்னுடைய அமுர்த கிரணங்களால் வெப்பத்தைத் தவிர்த்துச் செழிப்பாக வளர்ப்பவனாகும், பிரசன்ன முகத்தினாலே அழகுள்ளவளான தனது இஷ்டநாயகி

யை சந்தோஷிக்கச்செய்கின்ற இஷ்டநாயகன்போல் அமிர்த மர,
தோடுங்கூடிய தன்னுடைய காந்தியினாலே கொஞ்சம் வெந்ததமுட
போன்ற வனவி நட்சங்களைச் செழிப்பாகச் செய்கிறவனுமு, தன்னு
டைய மின்னறகொடியோன்ற கிரணத்தினாலே இந்த பாவத்தத்திறந
கிய வனமநசுகளை நனைக்கிறவனுமு, பாவச் சுகிறநகிய குரங்குகள்
மதுபானங்களை யந்நாதி மதோஷாததை உண்டாது மேலே விளம்பி
கிளம்பி தன்னிடத்தி லுண்டாய் நுபந்ந அபுசகந்தை கைகளால்
கிரஹித்து மற்ற குரங்குகளுக்கும், சிசுசகந்தை குரங்குகளுக்கும்
குற கொடுத்துக் களிக்கத்தக்கவராய், அபுசகந்தை வாய்ப்பு
சந்திரனைத் தருபதெனப் பாரி அபுசகந்தை வாய்ப்பு
ன்ற ஓர் சிறந்த விமானத்தை மீர் பாரி அபுசகந்தை வாய்ப்பு
மெனக் கருத்துக்கொண்டு கொடுத்த சகந்தை வாய்ப்பு
ஸ்மரித்தாரா.

மேடசண்ட விமலாக கருமேதென என அருகளி நுஷ்பாசலத்
தில் மகசாரவன சோபிதயான நா தவனக் கருமில் அஸ்வதத்
விருக்தத்தி லுண்டாய் பாவநகரில் நின்றன நித்ய காலத்திலுட
னே பெருவதசசகந்தை விளம்பிய பரிசுத மயின்ன. அநாவா
று வகவுடன அவ நயபகவ மயிபாத்த துடந் நுமே கவமே
என்றை பனதக சகந்தை வளையென்குளையினவி, அபுசகந்தை நுமேதென
ஹே! தெனாக நுமேதென சகந்தை வளையென்குளையினவி வளைய
வகமாய்வி ஹதந் நுஷ்பா வகந்தை வளைய சகந்தை வளைய
மமன பெரு சகந்தை வளைய சகந்தை வளைய வளைய வளைய
மாகிய பூர்வகவாய வளைய பூர்வக வளைய வளைய வளைய
ம. அருசவிமலான வகவ கந்தை வளைய வளைய வளைய
வியுதங்குளையி கூடின கவாய, விபாசக, பரிசுத கவிய இ நடிபமாய
ம, திக் குபபாலகாளி வளைய, அபுசகந்தை வளைய, பரிசுத கவிய வளைய
களாலும், சகந்தை பூர்வகவாய வளைய, பரிசுத கவிய வளைய
ப்பட்ட சிறப்பு வாயகவாய, நுரியகந்தை குசமமாய பரிசுத
கத் தகவாயும், தாந்நிகாளாலும், விசித்திரகவளைய வளைய
ளாலும், பூர்வகவளைய வளைய வளைய வளைய இ நுக்கவெண்ம,
இவ்வியததை நிறைவேற்றுவாய்மாளால், விஷ்ணுவின்ன திருநருள்
உமக்குமெத்தவுக வளைய என அபல உபசாரவாய்தைகளைச் சொல
விவேண்டினா.

இதைக்கேட்ட விஸ்வகர்மா வானவர் தர்மதேவர் விரும்பிய வண்ணமே சகல லட்சணங்களும் அமைந்த விமானத்தை நிரூபித்து நான்குபக்கங்களிலும், வரிசையாகச் சக்தியைச் சாபித்து ஈசானிய பாகத்தில் வீரசத்தியைச் சாபிதம்பண்ணி கூணநேரத்தில் தம்கைச் சமர்த்தைக்காட்டி அந்தவிமானத்தைப்பார்த்து அது அமைந்திருக்கும் அமைப்பிற்காகத் தாமே அளவிலடங்காமகிழ்ச்சிகொண்டு தருமதேவரைப்பார்த்து தவத்திற் சிறந்த தருமதேவரே! தாங்கட்டளையிட்டவாறே உத்தமவிமானத்தைச் சகலலட்சணங்களோடும், அமைத்து விட்டேன். மேலும் என்னாலாகவேண்டிய காரியம், இன்னதெனத் தெரிவிக்கவேண்டு மென்றுரைக்க அப்போது தருமதேவரானவர் விமானத்தைமுற்று நோக்கி அது அமைந்திருக்கும் சிறப்பைக்கண்டு அடங்காமகிழ்ச்சி கொண்டு விஸ்வகர்மாவின் கைச் சமர்த்தியத்தை மெச்சிப்புகழ்ந்து விஸ்வகர்மாவைப் பார்த்து சிறப்புற்றோங்கிய தெய்வத்தச்சரே! உமது நைவல்லமையால் எம்பெருமானுக்கு எனதெண்ணப்படியே இணையிலா விமானம் அமைந்தது. இதன் இலட்சணத்தை ஒருவிதத்தாலும், அளவிட்டு முடியாது. ஆதலால் உம்மீது அளவிலா ஆனந்தங்கொண்டேன். உம்மாலாகவேண்டிய காரியமெல்லாம் ஆய்விட்டது. இனிமேல் உமக்கு என்னாலாகவேண்டிய வரத்தைக்கேளும், தருகிறேனென்று விளம்பினார்.

விஷ்வகர்மாவானவர் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஆனந்தங் கொண்டு தருமதேவரே! எனக்குவேண்டிய வரத்தைச் சொல்லுகின்றேன். கேளும், என்னுற் செய்யப்பட்ட இந்த விமானத்தில் விருஷபாசலபதியாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணர் எந்தக்காலத்திலும் வாசம்பண்ணி க்கொண்டிருக்கவேண்டும். இரதப்பூமியும், சந்திரகுரியரும் உள்ள மட்டும் “அகாவது பிர்மகற்பம் வரையிலும்” இந்த விமானமானது பிரசித்தமாயிருக்கவேண்டும். இந்த விமானமானது என்னுலமைக்கப்பட்டதென்று எக்காலத்தும் உலகத்தார் பிரசித்தமாகச்சொல்லிக் கொள்ளவேண்டும். இவைகள்தான் எனக்கு சர்வோத்தமமான பலங்கள், இவைகளைத்தவிர எனக்கு வேறென்றும் வேண்டுவதில்லையென்று சொல்லிவிட்டுத் தமதிரப்பிடஞ் சென்றார்.

இதன்பிறகு தருமதேவரானவர் அஷ்டாசுர மந்திரத்தை ஜெபித்துக்கொண்டும் தேவதேவனுடைய பகவானைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டும் அந்த உன்னதமாகிய விமானத்தருகேவந்து அந்த ரங்கபத்தியாடு நின்றார். அந்தச்சமயத்தில் லாவண்ய சமுத்திரமான ஸ்ரீ ஹரி

யானவர் தரும் தேவருக்கு அனுக்கிரகத்தைச் செய்யும்பொருட்டு சதுர்பாகுவாயும் மஹா மனஸ்வியாயும் ஸ்ரீதேவி, பூதேவி ஆகிய மெல்லியரோடு அந்த விமானத்தினுடைய மத்தியப் பிரதேசத்தில் எழுந்தருளிப் பிரகாசித்தனர். அந்தச் சமையத்தில் தேவர், கெந்தருவர், சித்தர், சாரணர், குஹபர், முதலியோர் தேவதேவேசனாகிய அரிணைத் தோத்திரம்பண்ணினார்கள். அபஸ்ரோகணங்கள் நர்த்தனமபண்ணினார்கள், திவ்யமான தூதுபி முதலிய வாதத்யங்கள் முழங்கின. மஹரிஷிகளியாவரும் வரது வணங்கினார்கள்.

அந்தச் சமையத்தில் சந்திரமண்டலத்தைப்போல அமைக்கப்பட்ட காரணத்தினால் சோமசுந்திர விமானமென்று சொல்லற்றுவாய்ந்த அந்த விமானத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவரும், ஆச்சரியகரமும், ஸ்படிகமயமும், பீதாம்பரதாரியும், ஸ்ரீலட்சுமீதேவி வாசம்பண்ணப்பட்ட மார்பையுடையத்தானவரும், சண்டாளனா அதஞ்செய்யுந்தண்டம் சாவலோகத்தையும் ஆட்சி புரிதற்கேதுவாய் சக்கரம், வலம்புரிச்சங்கம் முதலியவை பிரகாசிக்கின்ற கரங்களையுடையவரும், கௌஸ்தவமென்ற மகா ரத்தினத்தினு லலங்கரிக்கப்பட்ட கண்டத்தை யுடையவரும், குளிரந்த செந்தாமரைப் புஷ்பம், அமிரதம் நிறைந்த பூரணச் சந்திரமண்டலம், இவைகளையொத்த முகமண்டலத்தையுடையவரும், செம்பரத்தம், புஷ்பம், பவளம், இவைகளேப்போன்ற அதர பல்லவங்களையுடையவரும், மிகவும் நீண்டதாயும், அழகாயும், ஸ்பரம்போன் றிருக்கின்ற இரண்டு கண்களையுடையவரும், கண்களாகிய சமுத்திரங்கட்குக் கரைபோன்றிருக்கின்ற அழகமைந்த நாசியையுடையவரும், மகத்தான வில்லைப்போன்று வளைந்திருக்கின்ற இரண்டு புருவங்களையுடையவரும், அர்த்தசுந்திரனபோல அழகு பிரகாசிக்காநின்ற நெற்றியை யுடையவரும், அநேககோடி பாலகுரியாகன்போல பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினங்களா லமைந்த கீரீடத்தையுள்ளவரும், சிரசிலிருக்கிற கீரீடமுதல் உள்ளங்கால் வரையிலும் மனோகரமான அங்க சம்பந்தத்தையுடையவரும், ஆகிய பகவானைத் தருமதேவா பார்த்து நமஸ்காரம்பண்ணி யெழுந்துநின்று அவர்க்குரிய மந்திரத்தினாலும், புருஷகுத்தத்தினாலும், இன்னும் விஷ்ணு சம்பந்தமான மஹா மந்திரங்களாலும், ஸ்தோத்திரம்பண்ணி பூஜித்து அருச் செய்தார்.

அப்போது அந்த ஸ்தோத்திரங்களைப் பகவான் கேட்டு மிகவும் சந்தோஷித்து தர்மதேவரைப் பார்த்து ஹே, தர்மதேவ! இந்தப் பர்வதத்தில், உன்னுடைய பிரியார்ததமாக நான் எழுந்தருளியிருப்பதால் எக்காலத்தும் இவ்விடத்திலேயே வாசஞ்செய்துகொண்டிருப்பேன். பரிசுத்தமான நூபுரக்கையினுடைய பூர்வத் ஸாங்கிதமான தரணிதலத்தில் விஸ்வாகர்மானினால் நிர்மிதமான இந்த விமானத்தில் கற்பகோடி காலமவரை விட்டகலாமல் தங்குவேன், ஆதலால் நீ என்னை ஆராதித்து இங்கு நடக்கவேண்டிய காரியங்களையும் உற்சவாதிகளையும் நடத்திக்கொண்டு இவ்விடத்தில் என்னோடுகூட வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கக் கூடவாய். நீ பிவ்வாறே செய்து வருவாயானால் கற்பமுடிவில் திருபதியாக என்னைபடைவாய் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இந்தப் பிரகாரமுரைத்த பகவானுடைய வார்த்தையைத் தரும தேவர்கேட்டு எமது தேவரீன! உமது பகதனாகிய எனக்கும், தேவர்கட்கும், முனிவர்கட்கும், தெரிவிக்க எவ்வாறு சுலபராயிருக்கிறோ; அவ்வாறே பனிதருகதும் தெரிவிக்க ஏற்றவராயிருக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பிச்ச அழகான பாஹுகளோடுங்கூடிய பூநீம் நாராயணர் தருமதேவரைப்பார்த்து மகா புத்திசாதுரியமுடைய தருமதேவ! சந்திரவம்சத்தில், என்னுடைய பகதனான மலைத்துவஜன் என்னும் பெயருள்ள ஸ்ரீ பாண்டியராஜனவன் பிறந்து பிற்காலத்தில் என்னைப் பூஜிக்கப்போகிறான். அதுமுதற்கொண்டு எல்லா மனிதர்களுக்கும் சுலாமாய்த் தெரிவித்து இஷ்டகாமியங்களை யடையும்படியாக விளங்குவேன். நீ இங்கு எனக்கு முன்னால் எந்தெந்தக் காலங்களில் என்னென்ன வரங்கள் யிச்சிக்கின்றாயோ? அந்தந்த வரங்களை அவ் வககாலங்களிற் கொடுப்பேன். பெற்றுக்கொண்டு என்றும் சுக ஜீவியாக வாழக்கூடவா யென்றருளுட னுரைத்த பகவானைத் தரும தேவர் மீண்டும் நோக்கி எமதிறைவனே! உம்மால் எல்லாப் பாக்கியங்களையும் மடைந்தேன். இன்னொரு விஷயத்தை யெனக்குத் தெரிவிக்கத் திருவுளம் பற்றவேண்டும். அதாவது:—தருமமானது எப்பொழுது பேதத்தை அடையுப? உம்மை ஆசிரயித்தே எந்தெந்தச் சமையத்தில் எப்படி எப்படி மாறப்போகின்றது என்னும் அடியேனுடைய வினாவிற் குத்தக்க, விடையளிக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார்.

அதற்கு பகவா னிரங்கித் தருமதேவனே! தருமத்தைச் சொல்
வேன் கேட்பாயாக. தருமானது கிருதாயுகத்தில் வடவிருக்ஷருப்
மாகவும், திரேதாயுகத்தில் அஸ்வத்தமாமாகவும், துவாபராயுகத்தில்,
பலாவிருக்ஷமாகவும், கலியுகத்தில் புத்திர ஜீவிவிருக்ஷமாகவும் விளங்
கி அந்தப் புத்திரஜீவ விருக்ஷத்தினுடைய அடியில் மனிதர்கள் என்
னைப் பூசிப்பார்களென்றுணாத்து மறைந்தருளினார்.

இந்தப்படிக்குக் கேடத்திர மஹாத்மிய பாகத்தில்
ஏழாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்தியாயம்,

மேற்சொல்லிவந்த வைகளைக்கேட்ட பின்பு செளனகாதிரிஷிக
ளெல்லோரும் பேரானந்தக்கடலுள் மூழ்கினவராய சூதமாமுனிவ
ரை ஸ்தோத்சிரஞ் செய்து பின்பு வராக கேடத்திரத்தின் மகாத்
மியத்தைக்கேட்க விருப்புற்று அவனாரோக்கி ஹேமகாமுனிவரே!
வராககேடத்திரத்தின் மகிமையை யுணர்விரும்புகின்றோம், ஆன
தால் எங்கள்மீ தன்புகூர்ந்து பாண்டிராட்டி லேயுள்ள அந்தகேடத்
திரம் இன்னவிடத்தி லிருக்கிறதென்பதையும், இவ்வளவு விஸ்திர
ணமுடைய தென்பதையும், இன்னின்ன தீராததங்கிரிகுகின்றன
வென்பதையும், அதில்எவரெவர் நற்பலனை யடைந்தாரென்பதை
யும், சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்க, சூத
ர்மகிழ்ச்சியடைந்து செளனகாதிரிஷிகளைப்பார்த்து ஹே. முனிவரே!
நீங்கள் மனவிருப்போடு கேட்டபடியால் அந்தகேடத்திரமகிமையை
நாரதமஹாரிஷியானவர் நிரஜலமானவனத்தில் வியாசருக்குச் சொ
ன்னவாறே நான் உங்களுக்குச்சொல்கிறேன், கேட்கக்கடவீர்களாக
வென்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஹேமஹரிஷிகளே! அந்தவராக கேடத்திரத்தினுடைய மகிமை
யைச் சொல்கிறேன். அன்புற்றுக் கேளுங்கள். தென்னன்நாட்டிற்
றென்மேற்கெல்லை முடிவில் மலயமென்ற ஓர் சிரேஷ்டபர்வதமிரு
க்கின்றது. அதில் அனேகமுனிவர்கள் எப்பொழுதும் வசித்துக்கொ
ண்டிருக்கின்றார்கள். அகஸ்தியரும் அவ்விடத்திலேயே வசித்துக்

கொண்டிருக்கின்றார். அவர்லோசுவிதார்த்தமாக இன்னும் அங்குத வாயிற்பற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இத்தகைச் சிறப்புவாய்ந்த அந்த மலயபர்வதத்தின் கீழ்ப்பாகத்தில் சிலபிரபல பர்வதங்களிருக்கின்றன. அவைகளிலமகாசிறப்புவாய்ந்தமணிகேடர்வதமென்னுப ஓர்பர்வதமுண்டு அந்தப்பர்வதத்தில் அநேகமுனி கணங்கள் புடைசூழ மணிகேடர் என்னுபபெயருள்ள ஓர்மகான் தபோநிஷ்டைபிவிருந்துகொண்டிருக்கின்றார். இவர்தவமியற்றிக் கொண்டிருந்ததலத்திற்குழக்கே இரண்டு யோசனை தூரத்திற்கப்பால் உத்தமமானவராகக்ஷத்திரமென்று சொல்லப்பட்ட தலமிருக்கின்றது, இந்தப்புண்ணியதலத்தில் ஹரியானவர் பக்தர்களுக்கருள் புரியும்பொருட்டாய் எப்பொழுதும் வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்றார். இதில் அநேகரிஷிகள் தலத்தினால் ஜென்மசாபல்யத்தை யடைந்திருக்கின்றார்கள். பலர்யாதொருபிரயததினமூயில் லாமல் இத்தலத்தில் விசுக்குங்காரணத்தினாலேயே இஷ்டசித்திகளையெல்லாம் அடைவார்கள். இத்தலங்களுளெல்லாம் மகா சிறப்புவாய்ந்தது என்று சொல்லமேலும், முனிவர்கள் வணங்கிஹேசுதரே! அந்தமணிகேடரென்பவர் யாவர் அவர். அந்த வராகக்ஷத்திரத்தில் என்ன காரணர்த்தமாகத்தலஞ் செய்யவிசைந்தார், இங்குள்ளனசித்தியை யடைந்தார், இந்தவிபரங்களையும், இன்னும் இதுசம்பந்தமாக நடந்த பலவிஷயங்களையும் சனிஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று மரியாதையோடுவேண்டி சூதபுராணிகர் அவர்கள் மீதன்புகூர்ந்து நாரதர் வியாசருக்குச் சொன்னவாறே மீண்டுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஹேமஹரிஷிகளே! கேட்பீர்களாக, கெளண்டிய குலத்திலவதரித்தவராகிய சுதபஸ் என்ற திருநாமமுடைய ஓர்மகாத்மா வானவர் பிர்மசாயுஜ்யபதையடையவேண்டு மென்னும் விருப்பங்கொண்டவராய் இந்தவிருஷபாததிரியென்னும் புண்ணியதலத்தில், மிகவுமுன்னதமான தவமியற்றிவந்தனர் இவ்வாறு இவர்தவமியற்றிக்கொண்டு வருங்காலத்தில் ஓர்தினம்ஸ்நானத்தின் பொருட்டாக அந்தத்தபோவனத்திலுள்ளதாகிய தென்னிதானநுபுரகங்கையை நோக்கிச்சென்றார் அப்போது அந்தப் புண்ணியதீர்த்தத்தின்கரையில் மிகத்தபோதனராயும், பிர்மநிஷ்டராயுமிருக்கப்பட்ட வாலகில்யாரும், தூருவாசபிரமுகாரும் ஆகியமுனிசிரேஷ்டர்கள் வந்தனர். அப்போது இந்தசுதபஸ் என்றமுனிவர் தாம்விரைவில் ஸ்நானஞ்செய்து செல்லவேண்டுமென்னுமெண்ணத்தால் அந்தமுனிவர்களை நோக்காமலும் அவர்களுடன் வார்த்தையாடாமலும் சென்று அகமர்ஷணமந்திரத்தை வாக்கி

ஐயுச்சரித்துக்கொண்டு அந்தமகா நதியிலிறங்கிஸ்நானஞ்செய்தார், இவருடையஸ்நானமானது முடிவுபெற நெடுநேரமானது. இவர் இறங்கி ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டிருந்தபடியால் அந்த ஆர்கிரமதத்தில் மற்ற முனிவர் இறங்கி மூழ்துவதற்கு இடமில்லாது இவா ஸ்நானமுடியுமட்டுங் காத்து நின்றார்கள். அப்போது தூநுவாசர் ஓர் பக்கத்திலிறங்கித் தம்முடைய ஸ்நானத்தை முடித்துக்கொண்டு வந்துநிட்டாரா, அதுவரையிலும் இந்த சுதபஸ் என்பவர் ஸ்நானமுடித்துக்கொண்டு வரவில்லை. பின்பு அதிகநேரஞ்சென்று இவர் ஸ்நானத்தை முடித்துக் கொண்டு கரையேறி முனிவரை பூஜிப்பதற்காக கருதமுல் பலாதிசுளைத்தேடிச் சுமந்து தமதாசகிரமத்திற்குச் சென்று அங்குவந்தி நந்த தூநுவாசர் முதலிய முனிவர்களை உபசரிக்க எததனித்தார். அப்படி எண்ணுஞ் சமையத்தில் தூநுவாசர் அதிக கோபத்தை யடைந்து அந்த சுதபஸ் என்பவரைப்பார்த்து பெரியோரை அவமதித்த பேதாய் நீ நாங்கள் வந்து காத்திற்பதைக்கொஞ்சமும் கருதாமல் உன்னிஷ்டப்படியே ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டு எங்களை பதியாதிருந்தபடியால் நீ அந்த ஜலத்திலேயே வாசஞ்செய்யப்பட்ட மணிகேருபத்தைப் பெறக்கடவாயென்று சாித்தனர்.

இவ்வாறு சபித்தவுடன் அந்த சுதபஸ் என்பவர் மிகவும் அச்சங்கொண்டவராய் அங்கிருந்த தூநுவாசர் முதலிய ரிஷி கூட்டங்களின் முன் அடியற்ற மரம்போல் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து மகா துககத்தோடு மஹரிஷிகளே! நான்செய்த அபசாரத்தைப் பொறுத்தருளியென்னை யிரட்சிக்கவேண்டும். நான் அறியாமையாலுமென்னுடைய கெட்ட காலத்தினாலும் இவ்வாறு உங்களை அவமதித்தேன். இந்தக் கொடுஞ்சாபம் என்னுற் றுங்குமுடியாதென்று பலவாறாக ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்.

அப்போது முனிவர்களைவருந் மனதிரக்கமுடையராகி அவனைக் கைகளாற்றாக்கி ஹே சுதபஸ் என்னும் உத்தமா! அரிய தவத்திற்சிறந்தவராகிய தூநுவாச மகாமுனிவர் எவ்வாறு நானக்கின்ருரோ? அவ்வாறே நடக்கும. அதில் எள்ளளவும் ஐயமின்று. ஆபினும் நீர் அஞ்சவேண்டாம். இந்த சாபமானது விமோசனமாகும் ஓர் மார்க்கத்தைச் சொல்வோம் கேட்பீராக. வராககேதத்திரத்தினுடைய அடிவாரத்தில் தர்மாத்நிரியென்ற ஓர் பர்வதமிருக்கிறது. அதனுடைய கிழக்குப்பாகத்தில் ஓர் மலையருவி பாய்கின்றது, அதன் இருமருங்கி

னும் கற்பகக் காவையோன்ற சோலைகளடர்ந்திருக்கின்றன. அந்த அருவிச் சீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி முறைப்படியே தவமியற்றி சத்திப் பிஷ்டாபாயம், தபோசனாபாயிருக்கிற வசிஷ்டனாச்சேர்ந்த இந்நயநாம், காசிபனாச்சேர்ந்த முனி கூட்டங்களும், கண்ணுவரைசேர்ந்தவர்களும், பாரதனு வாசரின வர்க்கத்தாரும் கௌதமனாச்சேர்ந்தவர்களும், வாசஸ்யாயனரைச் சேர்ந்தவர்களும், ஆர்ஷாணனாச்சேர்ந்தவர்களும், இன்னும் சாகலயான், சாகிகாயனன் முதலானவர்களும், மற்றவர்களும், பிரம்சாயுக்ஷத்தை யடைந்திருக்கின்றார்கள். ஆதலால் நீர் அந்த தலத்திற்குச் சென்று அந்த அருவியில் ஸ்நானஞ் செய்து முறையே தவமியற்றி வாய்விராணல் நீர் பெற்றிருக்கும் இந்த மண்கேடுபமானது மாறி இஷ்ட சித்திகளையெல்லாம் அடைவீரென்றுணாகக சுதபஸ் சிஷ்டுது வேற முனிஸ்பராளே! நான் இந்த விருஷபாதத்திரியில் மோக்ஷனைக் கருதி நூட்டரகங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து முறைப்படியே பூமந்நாராயணனைத் தொழுது வருகின்றேன். அப்படியிருக்க ஏதோ என்னுடைய காலகதியால் இந்தக் கொடிய சாபத்தைப் பெற்றேன். இப்பொழுது அந்த சாபத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக அந்தவராகபர்வதனைக் கசசாரந்த விடத்திற்குப்போகச் சொல்கிறீர்கள். அவ்வாறேசெல்கின்றேன். ஆனால்நான் மோக்ஷத்தைக் கருதியிங்குசெய்துவந்ததவம் கெட்டுவிடுமே. இதற்கென்செய்வெனென்றார். இதைக்கேட்டபிஷ்டிகள் அன்போடுதிரும்பவும் அவரைப்பார்த்துஹேசுதபஸ்என்பவரே! அந்நகாகநீர்கலைப்படவேண்டாம், இங்குஎப்படி ஹரியானவா வாசஞ்செய்கின்றாரோ அப்படியே அந்த இடத்திலும் வாசஞ்செய்கின்றார். அங்கு ஓடுகின்ற அருவியோ இந்த நூட்டரகங்கையினின்றும் வேறுபட்டதல்ல. ஆனதால் நீர் அங்கு சென்று முறைப்படியே நாராயணனை வழிபடுவீரானால் உமது சாப நிவர்த்தியாவதோடு உமக்கு இந்த விருஷபாதத்திரியில் என்ன பலன் கிடைக்க விருக்கின்ற அந்தப்பலனும் அவ்விடத்திலேயே கிடைக்கும். ஆனபடியால் வினாவிற் செல்லுமென்று சொல்லிவிட்டு அந்த இருடியரெல்லோருந் தமதிருப்பிடஞ் சேர்ந்தார்கள்.

பின்பு சுதபஸ் என்பவர் மிக்க ஆனந்தத்தை யடைந்தவராய் அங்கிருந்த தமக்குரிய முனிகணங்களோடும், சிஷ்யர்களோடும், அந்த விருஷபாதத்திரியைவிட்டு நீங்கி அங்கு தெய்வசங்கல்பத்தால் எதிரே தோன்றிய விமானத்திலேறி அதிகவினாவில் தர்மத்திரி வந்துசேர்ந்து அந்தப்பர்வதத்தின் கிழக்குப்பாகத்தில் ஓடுவதாகிய இருமருங்கி

னுஞ் சோலைகளடர்ந்த மலையருவியில் மிக்க பக்தியோடு ஸ்நானஞ் செய்தார். அவ்வாறு செய்தவுடனே அவற்குச் சாபத்தால் நேர்ந்த மண்கே ரூபமானது சூரியனுக்கு முற்பட்ட பனியைப்போல உடனே நீங்கிவிட்டது. முன்னிருந்த மானிடதேகத்தை மிகவுஞ் சுலபமாயடைந்தனர். இவ்வாறு தமது சாபம்நீங்கியவுடன் சுதபஸ் என்பவர் பேரானந்தக்கடலுள்முழ்கி தீநதர்கிரிகாய நம்முடைய சாபமானது இந்த அருளியில் மூழ்கின மாத் ராததிலேயே தீர்ந்துவிட்டபடியால் நம்முடைய இஷ்டசித்தியெ லாங் கைகூடுவதற்கு யாதொரு டயுமின்றென நிச்சயங்கொண்டு அந்த இடத்திலேயே அமர்ந்து ந்தவமியற்றி வந்தனர். இவ்வாறு தவஞ்செய்துவந்த டோற்பதினங்களுக்குள்ளேயே சர்வலோக ரக்ஷகராகிய விருஷபாததிரிநாதர் அவர்மீது மனகிரக்கங்கொண்டு யாவரும் பிர்மிக்கும்வண்ணம் பீதாம் பரம் விளங்கிய தேகததோடும் வளர்ந்த செந்தாமரைப் புஷ்பம் போன்ற இரண்டு கண்களோடும், சூரியப்பிரகாசத்தையொத்த தேககாந்தியோடும், மேகத்தையொத்து விளங்காநின்ற நிமத்தோடும், கௌஸ்தவாபரணம் பிரகாசிக்கின்ற மார்போடும், முத்தாரம், தோள்வளைகள், கடகங்கள், கிரீடம் இவைகளினாலாகிய அலங்காரத்தோடும், சீதேவி, பூதேவியென்னும் இருமாதரும் அமர்ந்திருக்கின்ற இருமருங்கோடும், சாமரங்களைக்கொண்டு வீசுகின்ற சத்திகணங்களோடும், சேவிக்கின்ற ஆதிசேஷன், காடடன் முதலிய பக்தர்குழாத்தோடும், சனகசனந்த சனதஸ்ரஜாத முதலான முனிஸ்வரர் செய்யுந்துதிகளோடும், நான்கு பக்கங்களிலும் பிரமாதி சகலதேவாகளுஞ் சூழ்ந்து ஜெயஜெயவென்று போற்றிவருஞ் சிறப்பினோடும், சுந்தரராஜர் என னும் பெயரினோடு அவர்களுக்கு முன்பு பிரசன்னமானார்.

இவ்வாறு கருணைகூர்ந்து பிரத்தியக்ஷமான ஸ்ரீமந்நாராயணரது திருக்கோலத்தைக் கண்களாரககண்டு எல்லையற்ற இன்பமாகிய சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவராய்ப் பலவாறு துதிசெய்து எளியேன்தவத்திற்கிரங்கித்திருக்கோலங் காட்டியதேவதேவனே உனதுதெரிசனை கண்டமாத் திரத்திலேயே எல்லாம்பாக்கியங்களையு மடைந்தவனானேன், என்னைஎப்பொழுதும் ஆண்டருளவேண்டும் எந்தையே யெனவணங்குகின்றனர், அப்போது எம்பெருமான் மகிழ்ந்து அந்த சுதபஸ் என்பவரைப்பார்த்து தவத்திற்கிறந்த சற்குணனே! நீசெய்தபெருந்தவத்திற்காகமிகவுமகிழ்ந்தனம், நீஇன்றுமுதல் இஷ்டசித்திகளையெல்லாம் அடையக்கடவாய், நீஎக்காலத்தும், இவ்விடத்திலேயேயிருந்து நம்

மைமழிபட்டு முடிவில் நமது பதத்தை யடைவாயாக. மண்கே ரூபத்தைப்பெற்ற உனனால் தலமிபற்றி, இஷ்டகாமியத்தை யடைந்த தலமாகையால், இன்றுமுசல் இரகப பாவத்திற்கு மண்கே பர்வதமென்று பெயர் வழங்குகடவது. நீயும்மண்கே ரூபத்தை, எனதருளால் நீசுக்கொண்டபடியால், அந்த ரூபகார்த்தமாக, உனக்கு இனமுமுதல மண்கேனென்னும் பெயர் பிரகாசிக்ககடவது என்று சொல்லியனுக்கிரகத்தார். இவைகளைக்கேட்ட அந்த சுதபஸ் என்பவரீன்றிம ஸ்தோத்திரமபண்ணி சில காரியங்களை விண்ணப்பஞ்செய்ய ஆரம்பித்தார்.

இத்தப்படிக்கு விருஷபாந்திரி மஹாத்மியம்.

எட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

முன சொல்லியபடி அரியின் தெரிசனத்தையும் வரப்பிர சாதக்கையும பெற்ற மண்கே முனியானவர் மீண்டும் பூரீபகவானிடத்தில் சிலகாரியங்களை விண்ணப்பித்தாக கொண்டாய் அதற்குப் பகவான் அனுக்கரந்தக துமாகிய விஷபங்களை நாரதர் வியாசருக்குச் சொன்னபடியே, அகபுராணிகா ஸ்மிசாரணிய வாசிகளுக்குச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

பொமரிஷிகளை! கேளுவகா முந்தியுரைத்தபடியே மண்கே முனியானவர் ஹரிவாச தேவரது தெரிசனத்தையும் வரப்பிரசாதக்கையும பெற்றாககொண்டு மீண்டும் அந்த பகவானைப் பார்த்து வணங்கி உலகரசுகார! நீர் பிர்மஸ்வரூபியாயும், சர்வ காரணங்களில் நிறைந்தவராயும், அடியார்செய்யுந் சுவத்திற்கிரங்கித் தெரிசனை யளிக்கின்ற திடகாத்திரததையுடையவராயும், யோகிகளுக்கு முத்தியைக் கொடுக்கிறவராயும், அவ்பக்தராயும், ஆதிருபராயும், சர்வபிராணிகளுடைய அப்தராத்மாவாயும், சகலமும் அநிந்தவராயும், மனசுத்தியுள்ளவராயும், முக்தராயும், முகதாதமாகுகளான முனிவரிடத்தில் விசுவாசமுடையராயும், சுதத சுததுவருண சம்பனனுள்ள ரூணிகளால் சேவி

க்கப்பட்டவராயும், ஜகத்காரணராயும், சர்வபூதங்களுக்கும் பிரளயஸ்தானராயும், அவ்யயராயும், சர்வபூதங்களும் லயததையடைந்த பொழுதும் சகலமும் ஸ்திரமாயியங்கும்பொழுதும் சர்வத்துக்கும் பிரதான மூர்த்தியாயும், சமஸ்தவஸ்துகளுடைய சேஷங்களினாலே பரிசிக்கப்படாத ரூபத்தையுடையவராயும், சேஷியாயும், பூதேனியோடும் பூதேனியோடுங் கூடிக்கொண்டு சிரமபரிகாரார்த்தமாக உரிய ஸ்தானங்களில் அடிக்கடி சயனமபண்ணப் பட்டவராயும், சாந்தாளாகிய பக்தர்களாற் சூழப்பட்டவராயும், சராசராதமகமான லோக முழுவதும் சமமாய்ச் சூனியமாகும்பொழுது நாமரூபங்களிலலாத சமஸ்த சேதனங்களோடுங் கூடிக்கொண்டு எல்லாப் புருஷர்களுடைய நானுவிதங்களான புராதன காமங்களைப் பார்த்து ஏகராய்ச் சயரூபத்தோடிருந்துகொண்டு அநேக நுபவனோடு வெகு பிரகாசமாக ஆகப்போகின்றவராயும், நானுவித ஆதமகணங்களும், மறைந்திருக்கிற மாயையை ஆதமககியான ததினாலேயே போககடிக்கிறவராயுமிருக்கின்றீர்.

இங்கத்தன்மையானது அக்ஷரசோரூபமாயும், நான்குபக்கங்களிலுஞ்சமமாயும், வேதமன்ஸ்வினின்னும் வேறுபட்டதாயும், மகத்தாயும் வழங்குகின்றது, இந்த அக்ஷரரூபத்தினின்றும் பூதங்களுக்காதிபூதமான அக்ங்கரமுண்டாகிறது, சதவ, ரஜஸ், தமோ, வென்னுமூன்று குணங்களினவயப்பட்டு அந்த அக்ங்காரம் மூன்றுவிதமாகிறது, இராஜசகுணத்தோடுங் கூடிய தவகுணத்தினின்றும் இந்திரியமுண்டாகிறது, ஸதவரஜோ குணயுக்தமான தமோ குணத்தினின்றும், பஞ்சதன் மாததிகைகளுண்டகின்றன, பஞ்சகிருதமான பூதங்களினின்றும் மகத்தான அண்டமானது உண்டாயிற்று, அந்த அண்டத்தில பிரமாவானவா உமதனுக்கிரகத்தால ௨ நதிககமலவாயிலாகத்தோன்றினார். அவராலேசகலமான ஜகததும் நிருஷ்டி கம்பட்டது, அந்தஜகததை நீர்ப்போதும் பலமைபண்ணுகிறார். இந்தப் பிரமாணத்தை முடிவுகாலம் வந்தபோது நீரேஸ்வயமாக சங்காரம் பண்ணுகிறீர். இந்தப்பிரகாரம் எல்லா ஜகத்தையும் சிருஷ்டித்தும், இரக்ஷித்தும், சம்ஹாரம் பண்ணியும் சந்தோஷத்தையடைகிறீர். ஹே மாதவா! நீர் ஒருவரே சுகல தேவர்களுக்குள்ளேயும் பிரதிபாதிக்கப் படுகிறீர், சர்வாத்மாவாயும் ஜனார்த்தனராயு மிருந்து சகலராலும் சர்வயக்கியங்களாலும் கொண்டாடப்படுகிறீர். சர்வபூதாத்மாவாயும் எல்லோருக்கும் பலத்தைக் கொடுக்கிறவராயு மிருந்து கர்மவினாலே ஆரா

திக்கப்படுகிறீர்; சதத தேஜஸ்ஸையுடையபிரம்மாவிலும ஆராதிக்
கதககவரா யிருக்கிறீர், பகத நுகு சம்சார பயதைப்போக்கடிக்கிற
கைவல்யமான ஞானத்தை யளிக்கின்றவராயு யிருக்கிறீர்,
மோக்ஷ விருப்பமுடையவர்கள் உமமையே சரணமாக அடைகின்
றார்கள், உமமுடைய அனுசுகிரகத்தினாலே தொண்டர்கள் உமமு
டைய சாயுக்கூப்பத்தை யடைந்து உமமாலேயே எப்பொழுதும்
சந்தோஷத்தையடைகின்றார்கள், சமசாரதாபத்தினாலே துக்கத்தையு
ம், மயக்கத்தையும அடைந்தவர்களாயிருந்தாலும், ஹிதாளாயிருந்
தால் அத்தகையினர்களையும் நீரேபரிபாலிக்கிறீர், ஹேபுருஷோத்த
மா நீர்தான் கொஞ்சமவியாஜீகரித்து ஆதமஞானாலாயும், ஆதமபக்
தாளாயும், இயக்கற்றவர்களை உபாசிக்கிறீர், அவர்களைமறுபடியும் பிரம்
வித்துக்களோடு சோககுரம்படிசெய்கிறீர், உமமுடையபிரசாதத்தின
லேயே சகலபிராணிகளையும் விடுவிக்கின்றீர், உமமுடைய சர
ணரளித்தபிராபதியை யடையும்படிசெய்கிறீர், இந்தலோகத்தில்
காலகோஷத்தினாலே சாறுக்கொடுக்கு சங்கடமுண்டானபொழுதும்,
வைதிகசம்பிரதாயங்கடகு ஹஷ்டாகாலவிக்கினம் நோந்தகாலத்தும்
அவைகளைத் தீராகும் பொருட்டாக அடிக்கடி உலகத்திற்பல ரூபங்க
ளோடவதரிக்கின்றீர், மனிதாபிசுலிய எவர்க்கும் யுகந்தோறும் அந
தந்தசம்பங்கட்கேற்ப ஆங்காங்கு இஷ்டதெய்வமாக விளங்குகின்றீர்
ஆதலால் இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த உமக்கு என்னை யிரகூழிப்பது
ஓர் பெருவ காரியமல்ல, ஆதலால் என்னை ஆண்டருள் வேண்டுமென்
றார்.

அப்போது பரீயாயதியாகிய பகவான் அநக மண்கோபப்
பாசத்து ஹேமுனிவி! உன்னுடைய அருந்தவத்திற கிரங்கியே உனக்
கு எளிதிற பிரபதியகூழமாக வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்தோம்.
இன்னும் உனக்குவேண்டிய வரம் யாதேனுமுளதேல் தெரிவிப்பா
யாக. அதன்படியே அனுக்கிரகப்போமெனத் திருவாய் மலர்ந்தருள
மணிநீழ னியானவர் மிக்க சந்தோஷத்தையடைந்து அஞ்சலியஸ்த
ராய் சுகல லோகரகூதராகிய எமது பகவானே! சாவபிராணிகளுக்கும்
அந்தராத்மாவாயிருக்கப்பட்ட உமமுடைய சாயுக்கூப்பத்தை யடைய
விரும்புகின்ற நான் தற்போது உமமைத் தெரிசித்த பலனால் சுகல
நனமைகளையும் அடைந்தவனாய் விட்டேன். ஆயினும் என்னை எப்
போதும் உமது பாதத்தடியிலிருக்கும்படியாயும், எல்லாவிடத்திலும்
எப்போதும் எந்த அவஸ்தைகளிலும் உமமீதுள்ள பக்தியானது
என்னைவிட்டு நீங்காதிருக்கும்படியாயும் அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்
றார்.

இப்படியுரைத்த அந்த மண்கை விருஷபாத்திரி வாசியான
 ஸ்ரீ ஹரியானவர் பார்த்து மிக்க தயவோடு ஹே மண்கைமுனிவர்' இந்த
 தவராகக்ஷேத்திரமானது மிசவும் தகமம் பொருந்திபதானையால்
 இந்த இடத்தில் நாம் உனக்குப் பிரத்தியக்ஷை நாகி விநுஷாத்திரியில்
 அடையவேண்டிய பலனை இங்கு அடையும்படி செய்கோம். ஆன்
 தால் இந்த இடத்தில் நாம் எப்பொழுதும் வாசஞ்செய்துகொண்டிரு
 ப்போம். நீயும் பூசகங்களெல்லாம் நாசமாகி வரையில் உன்னுடைய
 சிஷ்யவர்க்கத்தோடுகூட விருந்து நமரைக்குறித்து தவமியற்றி வரு
 வாயாக. அப்படிச் செய்துவந்தால்முடிவின் மமுடைய சாயுக்ஷிபததை
 உன்னுடைய அபிப்பிராயப்படிபே யடைவாய். இந்த இடத்தில்
 நம்மை வழிப்படுகிற மற்றொவர்க்கும் இதே பலன ஸ்பயின் திருக்கடை
 க்குமெனச் சொல்லிவிட்டு உடனே மறைந்தனா. அதுமுதற்கொண்டு
 மண்கை முனியானவா தமமுடைய சிஷ்யானோடிருந்து இன்னும்
 அந்த இடத்தில் தவமியற்றி வருகின்றார். இப்போது அந்த இடமா
 னது மண்கை பரவதமென்று வழங்கப்படுகிறது. இந்த வராகக்ஷேத்
 திரமானது விருஷபாத்திரிகுர சமமான மேனமைபுடையது. ஹே
 முனிவர்களே! இந்த வராகக்ஷேத்திரத்தின் மகிமையை ஒருவிதத்
 தாற் சொல்லமுடியாது. இந்த விநுதகார்த்ததை மிகுந்த பகதி சிரத்
 தையோடு கேட்ட மனிதர்கள் எவரும் அடைதற்கரிய உனத பல
 ன்களைப் பெறுவார்கள். இதைப் பிரசங்கிக்கச் செய்வாநஞ்சுமக்க
 மேன்மையே யுண்டாகும் என்று நாமதா வியாச நகுபசு சொன்னபடி
 யே சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகருக்கு வராகக்ஷேத்திரத்தி
 ன் மகிமையைச் சொல்லிமுடித்தார்.

வராகபுராணத்தில் மண்கைமுனி சாயுக்ஷியத்தில்

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

முன் சொல்லியபடியே வராகக்ஷேத்திரத்தின் மகிமையைக் கேட்ட சைவ சாரிபு வாக்ஷணேயரும் மிஷல மனமகிழ்ச்சியடைந்து நுகமாபுணி வரைநோக்கி ஹே முனிபுங்கவ! உமது பேரருளால் விநுஷபாத்திரிபின் மகிமைமையும, உதவானது அநுட்டிதத்தையும், வராகக்ஷேத்திரத்தின் உன்னத தன்மைமையும்கேட்டு மிக்க மகிழ்வடைந்தோம். ஆச்சரியமாயும் சமானமற்றதாயும், புண்ணிய ரூபமாயும், கேட்பவ நுடைய பாடங்களை அப்பொழுதே போக்ககூடிய தாயும ஐருகனா இரகசிய நுஷபாத்திரிபின் வைபவமானதுமகாபுண்ணியந் தங்கியதாயும், பரமான்மிகளில் முகனமைபாகச் சொல்லப்பட்டதாயும், சாவலோக ஹிதமானதாயும், எங்கும் பிரசித்திபெற்றதாயும், மனோகரமானதாயும், மனோஹிதங்களைத் தராதக்கதாயும் கேட்கக்கூடிய ஆனந்தகதைகளின்கீழ்க் கூடியதாயும்மிருக்கிறது ஆனகாலினும இதைப்பற்றிய சரிந்திரங்கள் இருதருமானால் அவைகளையும் தயைகூட்டி உபதேசஞ் சொல்லுகின்றோம் கேட்டார்கள்.

அப்படியே கேட்கின்ற காலத்தில் குகபாரணிகா மிகவுமகிழ்ச்சி கூறது அவர்களைப்பார்த்து மொளகாதிரிவினே! நீங்கள் ஸ்ரீவாச தேவரிடத்தில் மகாபுத்திரபுள்ளவா னாகவும, விநுஷபாத்திரிவைபத்தைக்கேட்கப்பெற்று மேலும் விநுபுடையவர் களாயும் இருக்கிற படியால் உங்களை முன்னிட்டு நாரதர் அகஸ்தியரிடத்திலிருந்து பக்தியோடு கேட்டு வியாச நகுஞ்சொல்லி அவரிடமிருந்து நான்கேட்ட தாயும இந்தவிநுஷபாத்திரியைப் பற்றிய இன்னுமிருக்கப்பட்ட சில கதைகூடியிரு சொல்லுகிறேன், பக்தியோடு கேட்கக்கடவர்களாக வென்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஹே மஹரிஷிகளே! கேளுங்கள் ஓர்காலத்தில் நாரதரானவர் பலரிஷிகளோடு சொந்து பொதிகை மலையைச்சார்ந்து தவமியற்றிக் கொண்டு வருங்காலத்தில் அந்தப்புண்ணிய பர்வதத்தில் அகஸ்தியர்வாசஞ் செய்வதைக்கேள்விபுற்று நாரதரானவர் அவரைப்பார்க்கக்வேண்டுமென்னும அவாவுடையாராய் மிகவும்விடைந்து சென்று அவரைக்கண்டு முறைப்படியே வணங்கினார். அவரும்பிரதி வந்தன

ங்கூறி பிரம்மிஷிகளுட்சிறந்த நாரதமே? வருக! வருக!! உம்மோடு சம்பாவித்து நெடுநாளாயிற்று, தாமதிரிலோகசஞ்சாரியாயிறதே, ஏதேனும் விசேஷமிருந்தாற் சொல்லுமென்றுகாக்க நாரதர் அவரைப் பார்த்து முனிவர் பெருமானே! நான் தங்களுக்குச் சொல்லவேண்டிய விசேஷம் ஒன்றுமில்லை. தாங்கள் எனக்குச் சொல்லவேண்டிய விஷயமொன்றிருக்கின்றது. அது குறித்தே தமது திருமுன்னர் வந்தேன். ஆதலின் தயையசெய்யவேண்டுமென்றுகூற அகஸ்தியர் தாம் குறிப்பிட்ட அந்த விஷயமென்ன தெரிவிப்பும், நான் கூறுகின்றேனென்றுரைத்தார்.

அப்போது நாரதர் அவரைநோக்கி தவத்திற சிறந்த அகத்திய மாமுனி பெருமானே! நான் இகற்குமுன் விருஷபாததிரியென்ற ஓர் புண்ணிய கேஷத்திரத்தின் மகிமையைக் கேட்டிருக்கின்றேன். ஆயினும் இன்னும் அதில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற பகவான் எவ்வெவருக்கு எதனெதன்பொருட்டுப் பிரத்தியக்ஷமாகி எவ்வகைப்பட்ட வரங்களைக் கொடுத்தாரென்பது முதலாக அது சம்பந்தமாயுள்ள பல சரித்திரங்களையும் தங்கள் திருவாகக்ஷாலேயே மீண்டுங் கேட்க விரும்புகின்றேன். இதுதான் எனது கோரிக்கையென்றுகாக்க, அகஸ்தியர் பேரானந்தமெய்தி நாரதமே! அந்த விருஷபாததிரி நாதரது மகிமை நம்போலியரால் அளவிடற் கரியது. ஆயினும் நீர் அதிக பகதி சிரதையோடு கேட்கின்றபடியால் யான் எனக்குத் தெரிந்தமட்டுஞ் சொல்கின்றேன் கேட்டு ஆனந்தியுமென்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

நாரதமகாமுனிவமே! நீர் விரும்பியவண்ணமே அந்தவிருஷபாததிரி நாதரது மகிமையை யெடுத்துரைப்பேன் கேட்பிராக. பூாவதில் சந்திரகுலத்திலே யவதரித்த புருஷவஸ் என்ற ஓர் அரசனிருந்தான். இவன் வேதாங்கங்களுடைய தத்துவங்களை யுணர்ந்தவன் சமஸ்த சாஸ்திரங்களிலும் மகா சமர்த்தன். நீதிமாககங்களை முற்று முணர்ந்தவன், சர்வசாஸ்திரப் பயிற்சியுள்ளவர்களுக்குள்ளே மிகவுஞ் சிரேஷ்டம் வாய்ந்தவன். தேவேந்திரனுக்குச் சமானமாயும், மகா பூரி மாணிக்யும் இருந்தவன். அசுரர்களை ஜெயித்து முனிவருக்குப் பேருதவி புரிந்தவன். சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த புனிமுவதிலும் அரசாண்டுவந்த பல மன்னரை ஜெயித்து ஏகசக்கராதிபதியானவன். இவன், சக்கிரவர்த்தியென்று பலருங் கொண்டாட ஏழு தீவுகளுக்கும் அரசனாய் உத்தரத்திக்குள்ளுள்ள காசியென்னுந் தலத்திலே வதிந்து புனி

முமுனையும் ஓர் குடைநீழலி லாண்டு செங்கோல் நடாத்தி வந்தான். இவன் இவ்வாறே நெடுங்காலம் அங்கு வாசஞ்செய்து பின்பு ஒரு காலத்தில் தக்கூண திசையை நாடிவந்து புண்ணிய பூமியாகிய ஓரிடத்திற் சிப்பிகளைக்கொண்டு மணலூரென்னும் ஓர் சிவ்யப்பட்டினத்தை நிறுமித்து அதில் வசித்து ஏக சக்கராதிபதியாய் அரசு செலுத்தி வந்தான்.

இவனுக்கு அதிக பராக்கிரமமுள்ள நான்கு புத்திரர்கள் அவதரித்திருந்தார்கள். இவர்கள் சரியான பருவத்தை யடைந்த காலத்தில் புருரவஸ் மோக்ஷதகையடைந்தான். இவன் இவ்வாறு சென்றபின் அவன்புத்திரராகிய நால்வருக்குள் மூககவனாகிய இந்திரத்யுமனனுக்கு மந்திரிமுதலியோர்கூடி இராச்சியப்பட்டாபிலேஷகம் செய்துவைத்தார்கள். இவ்வாறு பட்டாபிலேஷகத்தைக் கொண்ட அந்த இந்திரத்யுமனனென்பவன் மிகவும் தர்மிஷ்டனாய் பாண்டியபூமிக்கு இராஜாவாயிருந்து அரசுசெலுத்திவந்தான். இவன் இவ்வாறு அரசுசெலுத்திவருங்காலத்தில் நெடுங்காலமவரை புத்திரர்ப்பேறின்மையால் வருந்திபின்பு புத்திரர்பேகையால் புத்திரகாமேஷ்டியாகருசெய்தான். அந்த யாகத்தின்பலனால் அந்த இந்திரத்யுமனுக்கு பூநாராயணரைப்போல பூநாமாகிய ஓர் பலவனவதரித்தான். இந்தப்புத்திரன் சகல லக்ஷணங்களும் பொருந்தியவனாயும், சக்கரவர்த்திகளுக்குரிய குணம்படைத்தவனாயும், யுதகத்திரசக்கரபாணிக குச்சமான மானவனாயும், மலயாசலத்தைப்போன்ற திடனாகியமுள்ளவனாயும், மகாபலமுடையவனாயுமிருந்தான். இப்படியிந்ந இவனுடைய பிரதாபத்தைக்குறித்துத் தந்தை மகிழ்ந்து இவனினனால் மலயபர்வதத்திற்குத்துவஜம் போன்று விளங்கப்போகின்றதுணர்ந்து அதற்குத்தக்கபடி இவனுக்கு மலயத்துவஜன் என்னுமிருநாமத்தைச் சூட்டினான்.

இந்தமலயத்துவஜனுனவன் எல்லாவிஷயத்திலும் மகாபிரசித்திபெற்றவனாயும், பிரசித்தமான குணசீலங்களை யுடையவனாயும், சகலவிஷயங்களிலும் சமர்த்தனாயும், மகாகுரனாயும், ஆத்மகாரியங்களிற் தோர்ந்தவனாயும், சந்திரனைப்போல குளிர்ச்சியும், அழகும், பரோபகாரமுமுள்ளவனாயும், சகலஜனங்களுக்கும் விருப்புடையவனாயும், மிகவுஞ்சத்திபந்தங்கியவனாயும், மகாமேகாணியாயும், பூரணபாண்டித்யமுள்ளவிதவானாயும், சமயத்தை யறிந்தவர்களுக்குள்ளே சிறேஷ்டனாயும், விஷ்ணுபக்தியினாலே வியாபிக்கப்பட்ட ஆத்மபுத்தியையுடையவனாயும், மாதூர்பிதூர்களை ஆதரவோடு சம்ரக்ஷனை

௪௮ திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்னும்

பண்ணுகிறவனையும், பிராமணபக்திபுள்ளவனையும், கூத்திரியகருமங்களைத்தெரிந்தவனையும், மகாத நமிஷ்டனாயுடைய, புண்ணியநாதகஸ்நானங்களிற்பிரியமுள்ளவனையும், வைதிகாமங்களை சரிவர நடத்துகிறவனையும், விளங்குநதன்மையை இவன்பிதாவாகிய இரத்திரத்யுமணன் மிகது சகலஜனங்களுங் கொண்டாட இரத்தமலையதனுலுனுக்கு இராச்சியப்பட்டாபிலேகஞ் செய்துவைத்தான்.

பின்பு அந்தஇங்கிரத்யுமன்னவைவந்தனது புத்திரானுகிய மலயத்துவஜன இராச்சியத்தை ஆண்டுவரும் ஸ்ரீழங்கைநோகரி இவன் இந்த இராச்சியாதிபரதகைவகிப்பதற்குத் தகுநிபானவனே யென்று நினைத்து அவன்நெறிவழுவது அரசசெலுத்துவா னென்னுந் தைரியங்கொண்டு அவனை அங்கிருந்து அரசசெலுத்துமபடி செய்துவிட்டு தானமகாபுண்ணிய கேசுக்கிரமாரிய நிருஷ்பாசலததிற் குப்போய் அங்கிருந்து மகாலகதிமரம்பகவர்க்கா சொது புநஷோததமரான சுந்தரமரஜனா உபாசிக்கது அந்திபகாலத்தியயோகாபபியாசத்தினால், சரீரத்தை விட்டுவிட்டு பூமீம் ராராயண நுடைய பரமபதத்தை யடைந்தான்.

பின்பு மலயத்தவஜரஜன சகல பூமீம்மீரையாமீசுந்திரனைப்போன்றிருந்து யாவரும் சில ககிரகுமபடி பரிபாலிக்கவந்தான். இவ்வாறு பரிபாலித்து வந்தகாலத்தில், திசைந்தாறும கங்கைவிற்ப் சென்றுநியமபபடி ஸ்ரானந்தசெய்ய வந்தபின் பங்கு நுமங்கிற பிரவேசிக்கிறதென்ற ஓர் உளனத விரதாபூண்டு அவ்விடையே நடோறும கவழமல் விரதத்தை நிறைவேற்றி வந்தான். இவ்வாறு நடத்திவருங்காலத்தில், ஸ்ரநாள் வழங்கப்படிபெ கெங்கையிற்போய் ஸ்ரான க்ருத்தியமுதலிபை வகளைச் செய்து திரும்பிவருங் காலத்தில் நிருஷ்பபாவத்தின் வழிபாக வந்து அப்பாவத்தின் மேலேறி உபகிரிபு சென்றான். அப்படிச் செல்லுங்காலத்தில் அங்கே வாசமாபி நுந விஷ்ணு பக்தாள் கூடிக் கோபங்கொண்டு அவனை மேலே செல்லவொட்டாமல் தடுத்தது தள்ளிவிட்டார்கள். அப்படித் தள்ளினவர்கள் இன்னவரென்று மலயத்துவஜனுக்குத் தெரியாததினால் திகைத்து நாம் இவ்வளவு பாககிரமசாலியாயி நுநும யாரோ நமமைய பிடித்து தள்ளிவிட்டார்களுமென்று கோபங்கொண்டு தன்னைத் தடுத்தவனை இன்னவரென்று றறியுமபொருட்டு நான்கு திக்குகளினும் தேடினான். இஃதுணர்ந்த மலயத்துவஜனது வேலைகாராகரும தெரிந்த திரிந்தார்கள். அப்பொழுதும், அவர்களுக்கும் ஒருவருந் நோற்றவில்லை.

துவாறு ஊட மலயததுவஜன் அடங்குப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு ஆகா மதிமோசம் போயவிட்டேன, எம்பெருமான் வாசஸ்தானமென ஧றியாமல இந்தப் புண்ணிய பருவத்தின் மேலேறி அவமதித்தேன. எம்பெருமான் என்மீது இவ்வளவு கருணைகொண்டு நெரிசனைதருது நான் செய்த பாகடியமே இனி எப்பொழுது அங்கராஜநுடைய திருக்கோலத்தைக் காண்பேன். இனி அவருக்கே

தொண்டுபூண்டு அவனைக்குறித்தே தவமியற்றி அவ்வால் வேண்டிய வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதனறி வேடுவரனைப்பாரா நாடேனை என தீர்மானித்துக்கொண்டு உடனே பொச்சொப்பிராலனத்தைக் கீழ்த்தி களைக்கொண்டு நடதனுமபடி செயதுவிட்டு தான் அந்நாள் துஷ்பாதி திரியிலேயே தவவேடங்கொண்டு அபரமியமான துஷ்பாதிபுடைய வரும், அகிலாண்டகோடி பிரமாண்ட நாசக நாமிய அசுரனைப் பறித்துத் தவமியற்றி வரத்தலைபட்டான்.

அவ்வாறியற்றுகதொடங்கி சில வருடமாகவானை கந்தரலபலா திகளை உண்டும், வாயுபுஷ்ணஞ்ஞெபபம, பூரி வாகுதேவனை மனதிற றியானிததுக்கொண்டு இத்திரி நிகரொட செய்து பிராகாரணயக் கொஞ்சக்காலமிருந்து வந்தான். பிராகு நிகராலம் அசுரதானந்தா கோவிந்தாவென்ற திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு கருடாருடராயிருக்கின்ற அந்த அரியை எகராஸ்திரை, மனநிலைநுதி அவநக்கு அர்க்கியபாத்திய ஆசமரீயமெனது உபசாரங்களைச் செய்து ஸ்தோத தரிததுக்கொண்டு வழிபட்டும் வந்தான்.

இவ்வாறு செய்துவந்தவர்கையில் சதான ஸேவராமிய கந்தர ராஜபபெருமான மலயத்துவெனது ஆசைப் பகடுகொங்கு கருடா ருடராயும், சங்குசககரதாரியாயும், மகாலட்சுமி விளவும் மார்பினை யுடையவராயும், தாமரைபரிஷ்வரணையொத்த கண்களை யுடையவ ராயும், சர்வாபரணங்களைக் கூடியவராயும், சாவிராணிகட்கும் ம்னோகரராயும், பீதாம்பரதாரியாயும், மலைகளை அணிந்தவராயும், நீலமேகஸ்யாமள ரூபராயும், பூதகணங்களாற் சூழப்பட்டவராயும், நேரிற் பிரசன்னமாகிதம்முடைய திருவாக்ஞலை அவனைப் பார்த்து ஹே குழந்தாய், ஹே கலயாணு, உனக்கு மங்களமுண்டாகுக. உன்னு டைய மகாபரிசுத்தமாகிப் தவநிதிகரங்கியே இங்ஙனமசிரத்தியகூத மாயினேம். நீ நன்றாயுநதுநோகுகெனறோதநொர்சிப்பாயாக. உன் பீது எனக்கு எல்லை அன்பு உண்டாயிருக்கின்றது. உனக்கு வேண்டிய அனு க்கிரகங்களைச் செயவேனென்று திருவாயமலாத தருளினார்.

அவ்வாறு அருள்சரந்து பிரத்தியகூதமாகி கிருபைமொழிகளைக் கூறிய தேவதேவமாகிய அசுரதனா மலயத்துவென்பாத்தது அடங் காப் பேருவகையையும் ஆசரியததையுமடைந்து தேகபரவசமாகப் புனகாங்கிதங்கொண்டு மகிழ்ச்சிபொருந்திய வார்த்தைகளோடு சாஷ்

[illegible]

ஆந்தரஸ்தமைபாதிதல் பூநீ பதபான மயபகதுவஜனை அருளோடு
 மீட்டாந்து அவன் மரபக வேளை சிலைமெக்காகடுமசுகி ஹேமலயதது
 வஜா பூநீபு கப்பி ஏரபநுமபகாசகநிபமுடைய வாகளாய எனனை
 உபாசிசது என் வநடய வபபிரசாகநி னுலேபே இரகமண்டல
 ததையாண்மிவநது முடிசில் எண்ணுடைய பதந்தை யடைநதார்கள்.
 அதுபோல நீயும் என்னுடைய வரபபிரசாகததினால் இராசசியததை
 யடைநதவனுயிருக்கனாய். நீ அனுபந்தி கது வந்தவிரசததினாலும்

102 திருமாலிருஞ்சோலைமலை பென்னும்

நமக்கு அதிக திருப்தியேற்பட்டிருக்கின்றது ஆகலால், உன்னுடைய மனோபீஷ்டப்படியே சகலவாங்களைபும சித்தகாய்க்கொடுக்க விருக்கின்றோம். நீ உனக்கிஷ்டமான வரங்களைச் சித்தகொள்ள சகலவா பென்றுரைத்தனர்,

இவ்வாறு சொன்னபகவானுடைய அபாயம் வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே மலயசதுவஜன பெருமகிழ்ச்சிபடைந்து தேவராயப் பூநீ வாசுதேவரைப்பார்க்கு எனைய மெல்லாமெழுகுவரைய பகவானே? உன்னுடைபூரணதெரிசுவசனை யடைந்தே எனக்குப் போதுமான வரமாயிருக்கின்றது ஆபீறும இன்னும் நுகாரிபத்தை விருமபுகின்றேன். அதாவது நினது பேரநர் நிபந்தனையற்றதை இந்த இடத்திலேயே எப்பொழுதும் தெரிவித்துப் புகழ்படைய வேண்டுமென்பதாகச் சித்தாக்ரும தோஷத்திற் ற இச்சித்தங்கொண் டிருக்கிறார்களே கேவல ஞானசகையைய மணிதாமசு உன தெரிசனை கிடைப்பைய மிகவும் அரிநாற்பு அகலால் சகலரும உன்னுடைய அலங்காரவடிவத்தை எப்பொழுதும் பெரிதும் பாகுபுததை யடையுமபடியாச ஆங்க வ் ஷ்டாபலத்திலேயே நீ பூநீதேவி பூதேவச்சக்தமாய சமஸ்த சேனாதிபதி கணபசுருடன் என்னுடைய பூசையைக் கிரஹித்துக்கொண்டு எவ் சூதும பிராண்டமாக இருக்க வேண்டும். எனக்கு வரமாய் வேண்டிய துணைநிபந்தனையுடைய ஒரு வரத்தைமட்டும் அருள்வேண்டியுன் னவா பகவானே,

அந்த வார்த்தைகளை அடியாராகப் பரிபாலய பகவான சேடம் பேராணந்தவகொண்டு மிக அனபோடு மலையததுவஜனை நோக்கி எனதன்பனே! நீ சொன்னபடியே இவ்வாயவதத்தில் முத்தியும் வசித்துக்கொண்டிருக்கேன். இனிமே லும வசித்துக்கொண்டிருப்பேன் முன் ஒருகாலத்தில் கடிய தேவன எனனைக்குறித்து அருந்தவ ன்செய்யும்போது அதைவததிருக்கவகி நான் பிரத்திபக்ஷியானவுடன் அவன் எனனை நோக்கி ஹே பகவானே! நீ பூநீதேவி பூதேவச்சக்தமாய் கூடினவராயும், சகல பரிவார தேவனசகலோமும் இந்த விபரஷ்டபாத திரியில் எழுந்தருளவேண்டும். அப்படி யெழுந்தருளிப் உமமை மகா பக்திமானகளாயும் மிகப்புராணனாய் மிககிறமணிதாக்கரும், மார்க்கண்டேயராதிரிஷ்ட்களும், மறநாராஜரிஷ்ட்களும், தர்மிஷ்டர்களான வைஷ்ணவர்களும், சூத்திரர்களும் தெரிசிக்கவேண்டும். நீ அவர்களுக் கிஷ்டமாகிய வரங்களைக்கொடுத்ததாதிரிக்க வேண்டும், அவர்களால் சீப்பொழுதுஞ் செய்கின்ற பூஜையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்,

இது காண் எனக்குத் தரவேண்டிய வரமெனதுகேட்டுக் கொண்டகாலத்தில் நான் அவனுக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கொடுத்ததோடு அவனிடத்தில் பிறபட்டகாலத்தில் இராஜரீஷ்டனாயும், மலயத்துவஜனென்னும் பெயரால்யவனாயும், சந்திரவமிசத்துக்கு அலகாரபூதனாயும், என்னுடைய பரமரிடத்திலிருந்தபகதியுள்ளவனாயும், சூத்தனாயும், சமாதானாயும், சதாபாபரஹிதனாயும், எனனிடத்தில் சமஸ்கமான அங்கங்களை யும் என்னுடைய பிரயோசனாத்கமமாக உபயோகப்படுத்தினவனாயும், சாவேந்திரியங்களை யும் அடக்கினவனாயும், அமைச்சருவன இவருவந்து மமமைத்தெரிசிப்பான அப்போது அவனிடத்தில் தவத்திதர பொருட்டாய் நாம மிக்க அன்புபுணரி வேண்டியவராகவோடு சொல்லப்போ, அப்போது நீகேட்ட இத்தராரியங்களுக்கும் அவன மீகடபாண, அவனபொருட்டாக நாம அனுகூலம் செய்தல் மென்றும், என்னுடைய விஷயங்களுக்கும்; நீகேட்டினதும் நாமமொக்கும் இசைந்திருப்புகமாய் இத்தவரங்களைப்பற்றியும், முன்னமேயே சொல்லிய இவதத்திலேயே இரகசியமாய் வசுரதரபரமாதிரித்தோம், இப்பொழுது நாம அந்தத்தருமதேவனுக்குச் சொல்லித் தந்தகாலமாவது வந்துவிட்டபடியால் நீ இவருவந்து தவருடுவாய்ம நாராடு பரிசுநகரமும்நோந்தது, ஆதலால் மலைய நவச்சனோடு விருட்டியபடியே எல்லாவரங்களை யும் கொடுத்தோம், என்பதொழுதும் எனனைத் தெரிசித்துக்கொண்டிரு, நாபுரக்கங்கையினுடைய கலாபிரிந்தவொழிந்தபுத்திவினனும்மரத்தினுடைய கத்தமான கழிபரத்தேதில், அதாவது, இத்தச்சைலத்தத்தில் எனக்கு வசிக் தரப்போன பிரியமற்பட்டிருக்கின்றது. அந்த இடத்தில் தேவபூதமாயும் எல்லாகாமாவினாலே நிரமிகப்பட்டதாயுமிருக்கின்ற விமொசத்தில் இத்தனை முதலானகேவர்களும, முனிஸ்வரரும், காலநீசாரம் செவிக்குறம்படியாக உன்னுடைய சந்தோஷத்தித்தமாப்பப்பொழுதும் வசிக் துக்கொண்டிருப்போம், உன்மனோடுஷ்டப்படியே எவாக்குத்தெரிசனைத் தலோம், ஆசலால் நீ அஸ்வயுஜிமாசத்தில் எமக்கு பிரமோதம்வததைச்செய்யவேண்டும், இதன்பொருட்டாகத் தேவாக்களெல்லோரும் இடைவிடாது நமமைவேண்டிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள், ஆகலால்இதை நிறைவேற்றுவதோடு இன்னும் நமக்காகவேண்டிய சகலகாரியங்களுக்கும் நீயே நடத்திக்கொண்டு வரவேண்டும், நமது ஆலயத்தைமிகவும் விஸ்தீரணமானதாகவும், சகலமண்டபங்களோடு கூடினதாகவும், மிகவுன்னதமானதாகவும், ஆகா

[illegible][illegible]

இந்தவாழ்தலைத் தீர்மானிப்பதற்குத் தேவையான அனைத்துத் தகவல்களையும் கருத்துக்களையும் கருதுகிறேன். இனிமேல் இவ்வுலகத்தி

[illegible][illegible]

ரசாதத்தினுலேமுடிவில் நம்முடைய வுலகத்திற்கு வந்துவிடக்கடவா யென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தரத்தை யடைந்துவிட்டார்.

அதன்மேல் மலையத்துவஜன் பெருத்தஉவகையோடு சக்கரபா ணியாகிய ஸ்ரீஹரிக்கு பன்முறைநமஸ்காரம்பண்ணி அவராகநூழித் தவண்ணமே அவ்விடத்திருநடு பல கைமேலாந்த சிபாரிகளைக்கொண்டு பகவானெழுந்தருளி யிருக்கும் ஆலங்கை மிகவிஸ்தீரணமாக்கி சகல லக்ஷணங்களும் ஆமையும் டியாசம் உடிகமுடித்து எம்பெருமானுக் குச் சகலவுற்சவங்களையும் முறைபாடியேசெய்துவிட்டு தன்னகர்க்குச் சென்று மைந்தனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து பழையபடியும் விருஷபாத்திரிக்குச்சென்று அங்கு வந்துசெய்து முடிவில் பகவானது திருவடி நீழலடைந்தான். அவனொருகொம்பாடியே சகலவுற்சவாதி களும் இன்றுநடந்தேறிவருகின்றன ஆசாமலையத்துவசனால் கட்டி முடித்தஆலயமானது எசகாலத்து மூலியாதாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. எம்பெருமானு மெவ்வருடிகளானராய் இன்றும்கிளங்குகின்றனர்.

ஆதலால் ஹே பஹரி!யிதே இத்தகையபகவானைத்தெரிசிப்பவ ரடையும்பலனுக்களவின் டுத்தபபுராணியகதையை எவனேனும ஒருவன் கேட்டாலும், கேட்குபடியே செய்தாலும், சொன்னாலும், சொல்லும்படி செய்தாலும், அவன்சாவ பாவங்களினினை நம் விடுபட டவனாய் முததிதலத்திற்கு உரியவனாவான். இந்நாயகபகவானிலும், பிரம்மச்சத்திரங்களிலும், இரண்டுசூதியாகாலங்களிலும், விஷ்ணுவின் துபக்த சனங்களுடைய சன்னிதானத்திலும் படிக்க வேண்டும். இத் தனைவிஷ்ணு பக்தானைக்கொண்டு சாவகாலத்திலும் சந்திர சூரிய ஹைநணகாலங்களிலும் பிரசாநிகமுடிய செய்தயவேண்டும். இப்படிச்செய் வதால் எவ்வகைப்பாபங்களும் நீங்கிச் சாவபுணானியங்களுடைய கைகூடு ம் முனிபுங்கவரே!இரத அததியாயத்தின்பெருமையை யில்வாவென அளவிட்டுச்சொல்லவென்னுல்முடியா தென்று அகஸ்தியர் நாரதருக் குச்சொல்லிமுடித்தார். ஹே மகரிஷிகளே! நான் தன்படியே யுங்களு க்குவழுத்தினேனென்று ருதபுராணிகா சொல்லிமுடித்தார்.

விருஷபாத்திரி மஹாத்மியத்தில்

பத்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பதினேராவது அத்தியாயம்.

மேற்கண்டபடி விருஷபர்த்திரியில் மலையத்துவஜனால் நடந்த சிறப்புக்களையும் ஸ்ரீ சுந்தரராஜப் பெருமானுடைய திருவிளையாடல்களையும் சொன்னகாதிரிஷிகள் கேட்டவுடன் மிகவும் பேரானந்தமடைந்து மீண்டும் புராணங்களிற் சமர்த்தராயும், தத்துவங்களை யறிந்தவராயும், வியாஸகிஷ்பராயும், மிகவும் உதார குணத்தோடு கூடியவராயும், சர்வாத்மாக்களிடத்திலும் நேயமுடையவராயு மிருக்கப்பட்ட சூதமகாபுனிவரை நோக்கி பகவத் பக்தியோடு நமஸ்காரம்பண்ணி ஹே மஹாபுனி சிரேஷ்டமே! தங்கள் சமுகத்தினின்றும் விருஷபர்த்திரியினுடைய எல்லாவையங்களையும், விசேஷமாகக் கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தோம். ஆயினும் இன்னும் அந்த இடத்திலேயே எப்பொழுதும் வாசஞ்செய்துகொண்டிருப்பவராகிய சுந்தரராஜமூர்த்திரியினுடைய நூபுரகெங்கையினது விருத்தாந்தத்தையுங் கேட்க விரும்புகின்றோம். எங்களுக்கு அழைக்கேட்பதினால் அளவற்ற குதூஹலமேற்படுமென்று தோற் றுகிறது. ஸ்ரீ வாசுதேவரைச் சம்பந்தித்த பல சரித்திரங்களை அடிக்கடி கேட்டிருப்பினும் இது எவ்வளவு கேட்டாலும் ஆனந்தத்தையே விளைத்துக்கொண் டிருக்கக்கூடியதாகையால் அவருடைய புண்ணியசரித்திரங்களில் ஒன்றாகிய இதையும் கேட்கவேண்டுமென்னும் அளவற்ற அவா எங்களுக்குண்டாயிருக்கிறது. மேலும் உம்முடைய வார்த்தைகளாகிற அமிர்தசாரமானது செவிவழியாக உண்ணப்பட்டவர்களுடைய மனதை இழுத்து அதனிடத்திலேயே இருக்கச்செய்கிறதாய் விளங்குகின்றது. பலசாகரத்தில் மூழ்கிச் சமுதானின்ற ஒருவனுக்கு உமது மங்களகரமான வார்த்தையாகிய தெப்பமானது கிடைக்கும்படித்தில் உடனே அவன் அந்த பவசாகரத்தினின்று களாயேறி முத்தித் தலத்தையடைந்து மகிழ்வான், உம்முடைய அமிர்தம்போன்ற வார்த்தைகளாகிற பிரவாகமானது பலபுராணங்களாகிற பலகிளைநதிகளாகி ஆபிரத்திற்குமேற்பட்டவைகளாகப் பிரிந்துசென்றுஇடையறாதுஜனங்களுடைய பாபமாகிய தாபங்களைப்போக்கிசம்சாரமாகிய அக்கினியினால் தகிக்கப்பட்ட ஜீவர்களுக்கு ஒரு னமாகிற குளிர்ச்சியைக்கொடுத்து வளர்த்துவருகின்றது.

ஆகலாபகவத் பிரபந்தியை இச்சித்தவர்களாகிய எங்களுக்கு மேற்கண்டளாறு சிறப்பையடைந்த உம்முடைய அந்தத்திருவாக்கினாலேயே அந்த நூபுரகெங்கையானது மஞ்சீரத்தினின்றும் எவ்வாறு, உண்டாயிற்றென்பதையும், சமஸ்தகலயாணங்களையும் உண்டுப

திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்னும்

ண்ணுகிறதாயும், ஜனங்களுக்கு உபகாரத்தைச் செய்கிறதாயும் இருக்கின்ற அந்தகெங்கையானது எவருக்கு முத்தியைக்கொடுத்திருக்கின்ற தென்பதையும், எவருக்குப்பிரத்தியக்ஷமான தென்பதையும் எவன் இதில்ஸ்நானஞ்செய்து மோக்ஷத்தை அடைந்திருக்கின்றனென்பதையும், இன்னும் அது சம்மந்தமான சகலவிஷயங்களையும் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச்சூதுபுராணிகள் மிகவுஞ்சந்தோஷித்து பகவானுடைய திருப்பாதாம் புஜத்திற்கு நமஸ்காரமபண்ணிச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஹே மகரிஷிகளே ! நீங்கள் தூபுகெங்கையினது எழுத்தாந்தத்தை விரும்பிக்கேட்டபடியால் உங்களமனோபீஷ்டப்படியே சொல்கின்றேன்ஃகளுங்கள், அசுரகுலத்திலே உற்பவித்த பிரகலாதனுக்கு பிள்ளையும், விரோசனன் என்னும்பெயருடையவனுமான ஓர் அசுரனுக்குப்பூர்வத்தில் பவிச்சக்கரவர்த்தியென்று ஓர்புத்திரன் தோன்றியிருந்தான், அவன்மகாபலிஷ்டனாயும், மிகுந்த கொடையாளியாயும், சத்தியவிரதனாயும், ஜனங்களுக்குள்ளே விசேஷகார்திமானாயும், இருந்துமுடிவில் பிரமணேநோக்கி பெருந்தவஞ்செய்து ஒப்பில்லாதவரங்களைப்பெற்றுக்கொண்டான், அந்தவரமகிமையானும், தானவிசேஷத்தாலும், எல்லாத்தேவர்களும் தனக்குக்கீழாகும்படியெய்துயுத்தசாமர்த்தியத்தால் சகலதேவர்களையுஞ்செயித்து மூவுலகத்தையும்தானே அரகாண்டுவந்தான் அவனுடையயுத்தத்திற்காற்றாது இந்திராதிசமஸ்ததேவர்களும், திக்குப்பாலர்களும், புறமுதுகிட்டோடி மேருமலைச்சார்பிற்போய்ச்சார்ந்து பவிச்சக்கரவர்த்திக்குப் பயந்து பகலில் வெளிவராமல் பலயுகங்கள்மட்டும் குகைகளிலேயே வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள், இப்படியேயிருந்துதுன்பஞ்சகிககாராய்முடிவில் எல்லாத் தேவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து ஓகாலத்திற் பிரமாவினிடஞ்சென்று அவனைக்கண்டு நாஸ்கரித்து சகல வுலகங்களையும் படைத்த தருமசீலனே! நாங்கள் சந்துருங்கொற் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டவர்களாய் விட்டோம். நீயே சர்வபிராணிகளுக்கும் கருதமுடியும், பாலனம்பண்ணுகிறவராயுமிருக்கிறீர். அப்படியிருக்கச் சிலரை உயாததிச்சிலரைத் தாழ்த்துவது நரி பமாருமா. தற்போது பவிச்சக்கரவர்த்தியால் நாங்கள் அடையுந் துன்பத்திற்கு அளவேயில்லை. எங்கள் ஸ்தானங்களை விட்டுப் பலயுகங்களாய்க் குகைகளில் வாசம்பண்ணிக்கொண்டு வருகின்றோம். அவன் உம்முடைய வரத்தினாலே மதோனமத்தனாய் எங்குந் தடையில்லாது சஞ்சரித்து சகலரையும் போரில் வென்று புறங்

ஜாபதிக்குத்தியினுடைய கற்பத்தில் இந்திரனுக்குத்தமபிராகபித
ந்து பிரம்சாரியாகவும், பரிசுத்தனாகவும் இருந்துகொண்டு அந்தப்பலிச
சக்கரவர்த்தியினுடைய சம்பததையெல்லாம் விபாசகதிகிலே விபா
பிதது அவனிடம் நுது அகப்பட்டு கிண்கிணியும் அழைய அழையும்
இந்திரன்முதலாகிய சேலாசுரபுர சேலாசுரபுரம் அகக்கொண்டு
ப்பேன், என்றுசொல்லி அமரமேயுடைய பரமேஸ்வரனிடம்
தெய்வனுப்பிவிட்டு பூமிநகரம் பாரா அமரமேயுடைய பரமேஸ்வரன்.

பின்கொண்டாலதிறந்தபுறம் அகப்பட்டு அகப்பட்டு பூமிநகர
ராயணாதாம பரிசுத்தேயநாகரம் அகப்பட்டு அகப்பட்டு அகப்பட்டு
சையினுலேகாசிபுரமேயுடைய பரமேஸ்வரனிடம் அகப்பட்டு அகப்பட்டு
த்தில் பலபுரியர்கள் அகப்பட்டு அகப்பட்டு அகப்பட்டு அகப்பட்டு
வாறு உறபததியாகிய அகப்பட்டு அகப்பட்டு அகப்பட்டு அகப்பட்டு
உபேந்திரரென்னும் பெயர்மேயுடைய பரமேஸ்வரனிடம் அகப்பட்டு அகப்பட்டு
மனகிலேயேயும் உகசேயுடைய வந்தகாரிய அகப்பட்டு அகப்பட்டு
தவையிற்றி சித்காசுரமேயுடைய பரமேஸ்வரனிடம் அகப்பட்டு அகப்பட்டு
ம்பூமியில் வாசகடுமேயுடைய பரமேஸ்வரனிடம் அகப்பட்டு அகப்பட்டு

இப்படியிருந்து வநுமேயுடைய பரமேஸ்வரனிடம் அகப்பட்டு அகப்பட்டு
ரானவாதாம எண்ணிவந்த சாரிய அகப்பட்டு அகப்பட்டு அகப்பட்டு
வந்ததெனகருது சொருகிய அகப்பட்டு அகப்பட்டு அகப்பட்டு அகப்பட்டு
அவனைக்கண்டுமேயுடைய பரமேஸ்வரனிடம் அகப்பட்டு அகப்பட்டு
பெற்றவனென்று கேளவிப்பட்டேன அகப்பட்டு அகப்பட்டு அகப்பட்டு
ட்ட எனக்கு உன்னுடைய சுவாநீனத்தினின்று அகப்பட்டு அகப்பட்டு
ன்றடி அளவுபூமி உறபததியாகிய அகப்பட்டு அகப்பட்டு அகப்பட்டு
டுப்பாயானால் உன்னுடைய கோத்தியான அகப்பட்டு அகப்பட்டு
து என்று பலவாறு அவனை ஸ்தோதரிசுரமேயுடைய பரமேஸ்வரனிடம்
வாறுகேட்கும்போது பலவாறு கருதுகின்றோம் அகப்பட்டு அகப்பட்டு
பலிச்சக்கரவர்த்தி மிகவும் கெட்ட சிவகொண்டு அவரைப்பார்த்து சுவாமி
களே! இந்த அறபக்காரியத்தைத் தானு என்னிடம்கேட்கவேண்டும்
தங்களைப்போன்ற தவசிரேஷ்டாக்களுக்கு இந்தமுவுலகத்தைதாரும் வே
ண்டுமானாலும் கொடுக்கச்சிதகமாயிருக்கின்றேன், ஆதலால் நீர்கேட்
டபடியே மூன்றடிபூமியை இதோகொடுக்கின்றேன் பிடியுமென்று
தாரை நீரையெடுத்து அந்த உபேந்திரராகிய வாமனபிரம்சாரியின்
துகையில்வார்த்துப் பூமியைத்தானம் பண்ணினான், உடனே அந்த
பூமியும் பலிச்சக்கரவர்த்தியினுடைய பூதானைலத்தை கையிற்கிர

ரித்தார், அவ்வாறு கிரஹித்தானபிற்பாடு வாமனரூபமாயிருந்த அந்
சபகவான் அண்டத்தை யெல்லாம் ஒரே அடியில் அடக்கத்தக்க ஆச்ச
ரியமாகிய பெருத்த தேகத்தை யுடையவராகத்தோன்றி அந்தப்பலி
ச்சக்ரவர்த்தியானவன் மிகவும்நடுக்கங் கொள்ளும்படியாக அவனால்
ஆளப்பட்ட மூவுலகங்களையும் தமக்கு அவன் தானஞ்செய்தபடியே
மூன்றடிமனந்து எடுத்துக்கொள்வார்போன்று இரண்டேயடியளந்து
விட்டார், பின்பு அந்தப் பலிச்சக்ரவர்த்தியைப்பார்த்து ஹேநர்மாத்
துமாவே நீ தர்மவிட்டர்களுக்குள்ளே மிகவுஞ்சிறேஷ்டம்பொருந்தியவ
ன் அப்பேர்ப்பட்ட உன்னால் உன்னுடைய ஆளுகையில் எனக்கு மூன்
றடிமன்கொடுக்கப்பட்டது, அதன்படியே, நான் அளக்கத்துணிந்து
இரண்டடிமட்டும் அளந்துகொண்டேன், இன்னும் ஒருஅடி அளப்ப
தற்கு இடத்தைக்காண்கிலேன், ஆதலால் நீசொன்னவாக்குத்தவறாம
ல் குறைவுபடுகிற ஒருஅடி அளவையுங்கொடுத்துவிடவேண்டும், இல்
லாவிடில் சுத்தியந்தவறினவனாகின்றாய், ஆனபடியால் இன்னும் ஒரு
அடிக்கு என்னசொல்லுகின்றாயென்றார்.

இந்தச்சம்பவத்தைக் கண்டவுடன் பலிச்சக்ரவர்த்தியானவன்
மிகவும்பிரமித்து சொன்னவாக்கியத்தைத்தவறி நடக்கமுடியாமலும்
வேறுமார்க்கம் ஒன்றுந்தோற்றாமலும் பகவானைப்பார்த்து சுவாமி!
இனிமேல்தங்களுடைய ஒரு அடி அளவுக்குப்போதுமான இடம்
என்னிடத்தில் ஒன்றும் இருப்பதாகத்தெரியவில்லை, என்னைத்தவிர
இங்குவேறென்றுமில்லை இதோ என்சிரமிருக்கின்றது, இத்திறுன்
அந்த ஒரு அடியையும் அளந்து கொள்ளவேண்டுமென்று மிகவும்
பக்தியோடு சிரசைக்காட்டினான், அதைக்கண்டுவிபுவான பூர்வநாரா
யணர் மிக்க சந்தோஷத்தோடு புன்சிரிப்புக்கொண்டு அவன்சொன்ன
படியே தம்முடைய ஒருஅடியைச் சிரமிதுவைத்து அளப்பார்போ
ன்று அவனை அப்படியே பாதாளத்தில் அழுத்திவிட்டார் அந்தப்படி
பலிச்சக்ரவர்த்தியை அழுத்தியகாலத்தில் பிரமாவினுலே பிரமலோ
கமட்டும் வளர்த்திருந்த பூர்பகவானுடையபாதம் பூஜையின்பொருட்
டாக பரிசுத்தஜலத்தால் சுத்திசெய்யப்பட்டது. அப்படிசுத்திசெய்வ
தற்காக விட்டஜலமானது பூமியில்விழுந்து சித்தர் கெந்தருவர்களா
லே கொண்டாடப்பெற்ற கெங்கையாகிப்பிரகாசித்தது. அந்தக்கெங்
கையானது இன்னும் ஆகாயத்தில் அம்ஸை, போலபிரகாசித்துக்
கொண்டு அதன்தொடர்ச்சி பூமியிலும் வழிந்தோடி வருகின்றது.

மேற்சொன்னபடி பிரமாவினால் கழுவப்பட்டபோது பகவானு
டைய பாதச்சிலம்புகளிறற்கிய மீதி ஜலமானது அவர்சுவர்க்கமத்தி
யபாதாளமென்னும் மூன்றிடங்களிலும் அடிவைத்தளக்கும்போது
அங்கங்கே ஒவ்வொரு அருவிகளாக உண்டாகிமூன்றருவிகளாக ஓடி

ன, அதில்பாதாளத்தை மகாபலியின் சிரசில்வைத்தளக்கப் புகுங்கா
லத்திலுண்டான அருளியானது இந்தவிருஷபாத்திரியின் உச்சியில்வ்
முந்து கீழிறங்கிபோடியது அதுதான் இங்கேலுக்கிற நூபுறகெங்கை
இந்தநூபுறகெங்கையின் பெருமை ஒருவிதத்தாலும் அளவிட்டுச்
சொல்ல முடியாது, இந்தப்புண்ணிப் தீர்த்தமானது, இன்னும்பல
அருமைவாய்ந்த அருளிகளோடு கலக்கப்பட்டு மிகவும் பரிசுத்த சுந்த
ரமான ஜலத்தோடு கூடியிருவுஞ் சிரேஷ்டமான வலிமக்கற்களுக்கொ
ப்பாகிய பிரகாசத்தோடு சிலவிடங்களில் அழகிய நீலோற்பல புஷ்ப
த்திற்குச் சமானமாகிய கார்தியையுடையதாகியும், சிலவிடங்களில்
வைரேபகற்களின் கார்தியையுடையதாகியும், சிலவிடங்களில்முத்தா
பலமுள்ளதாகியும் சிலவிடங்களில்முத்துக்களைப்போன்ற பிரகாசமு
ள்ளதாகியும், அழகுள்ளதாகியும், நிர்மலமானதாகியும், மாதூர்யகுண
முள்ளதாகியும், சித்தர், சாரணர், கெந்தருவர் இவர்களாலே சேனிக்
கப்பட்டதாயும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது, இன்னும் இந்தநூ
புரகங்கையாகிய தேவதீர்த்தமானது இப்பூமியில் எப்பொழுதும்
உத்தியான வனங்களிலிருக்கின்ற மரங்களின் வேர்களை நனைப்பதினா
ல் அவைகளை வளர்க்குந்தாயைப்போன்று விருத்திபண்ணுகிறதா
யும், செண்பகம், அசோகம் புன்னாகம், மருதாணிமுதலிய திவ்ய
மணமலர்களைப் புஷ்பிக்கின்ற பல தருக்களையுடைய அநேகசுந்த
ரமாகிய வனங்களை இருகணாமருக்கினும் உடையதாகியும், யுதிசை
புஷ்பம், ஜாதிபுஷ்பம், மல்லிகைபுஷ்பம் கருநெய்தல்புஷ்பம் ஆகிய
பலஅளவிறந்தமலர்களின் வாசனையைப்பெற்றதாயும், வனசைலங்களி
ல் மிகவும்பிரியத்தோடு வசிப்பவராகிய அந்தச் சுந்தரராஜருடைய
நேத்திரம் போன்றதாயும், சமுத்திரராஜனுடைய கன்னியாயும், பக்
தியோடு வாசுதேவருடையபாதத்தை ஆஸ்ரயித்துக்கொண்டிருப்ப
தால் புருஷனோடு கூடியபெண்போன்றதாயும், மூவுலகங்களையும் இர
ண்டடியாலளந்த பாதாம்புஜங்களையுடைய ஸ்ரீசுந்தரராஜப்பெருமான
து நிர்மாலியங்களாகிய தாமரைப்புஷ்பங்களையுடையதாயும், சகலமு
னிவர்களாலும், இஷ்டசித்தியையுடையும் பொருட்டாகச் சேவிக்கப்
பட்டதாயும், தேவசுரமனுவிபர்களுக்கு ஸ்நானஞ்செய்த மாத்திரத்
தில் இஷ்டசித்தியைக்கொடுக்கக்கூடியதாயும் நிலைபெற்றுப் பிரகாசி
க்கின்றது.

மேலும் இதில் ஸ்நானஞ்செய்து மரீசிமஹரிஷியைச் சேர்ந்த
மூக்கிய முனிவர்களும், நிர்மலமுடையவராய் விஷ்ணுசாயுச்சியத்தை
யடைந்திருக்கின்றார்கள். இன்னும் தர்மதேவன் சாயுச்சியத்தையும்

பிராமீதவர் விஷ்ணுனினது சமீபததையும், சுதபஸ் என்பவர் சாரூபத் தையும், இகன ஸ்நான விசேஷத்தால் அடைநதிருக்கின்றார்கள். இந்த விருஷபாததிரியில் வசித்துக்கொண்டிருக்கிற சுந்தரராஜனாத் தெரிசிப்பதினால் இந்த தூபுரகெங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்வதினாலும் அடையும் பலனுக் களவேகிடையாது என்றுனாத தருளிஞர்.

இதைக்கேட்ட முனிவாகளெல்லோரும் விமரிதத்தராசி அந்தச் சூதபாபார்கள் முனிசிரேஷ்டரே தூபுரகெங்கையினது சரித்திரத்தைக் கேட்கக்கேட்க மிதந் துணந்தமே வினோநதுகொண்டிருக்கின்றது. ஆதலால் இன்னும் புதின ஸ்நானபலனால் எவரெவர் உன்னதபதி பெற்றார்களென்னும் விபரத்தையும் உரைத்தருள வேண்டுமென்று கேட்க, அவாஜோப்பாசுதப சூதமகாமுனி சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஹே முனிபுங்கயமே! நீங்கள் விரும்பிய அந்தச் சரித்திரத்தை யுஞ் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். பூர்வதலை பாததுவாசகுலத்தில் உற்பவித்த சுதபஸ் என்பவா மோக்ஷ இசையுடையவராகி விருஷபாத்திரி பர்வத்திறகுவந்து தூபுரகெங்கையி ஸ்நானஞ்செய்து வெகுசாலம்வரை தபசைசெய்தபொழுதுவந்தார். இப்படிச் செய்துகொண்டு வாநகரத்தில ஓர் ஓர் நாராயண மந்திரங்களை ஜெபித்துக்கொண்டு இந்த கெங்கையில் முழுகிக்கொண்டிருந்தார். அந்தச் சமையத்தில் தூருவாசப்பிரமுகாளான முனிஸ்வராரும் இன்னும் பல முனிவர்களும் இந்த சுதபஸ் என்பவரைப் பாரகுகுமபொருட்டாகவும் ஸ்நானத்திற் பொருடாகவும் வந்து நதிக்கரையிலிருந்து இவர் வாவுகெதிப்பாத்திருந்தார்கள். அவர்கள் நெடுநேரமவரை காததிருந்தும் சுதபஸ் மோக்ஷகாரியாய வந்தவர்களைக் கருதாது தூபுரகெங்கையில் முழுகிக்கொண்டிருந்தார்.

அப்போது கரையிற் காததிருந்த தூருவாசப்பிரமுகாளான எல்லா முனிவரும் மிகக் கோபத்தை யடைந்து அவரைப்பார்த்து ஹே சுதபஸ்ஸே! உம்மைப்பார்க்கவும் தூபுரகெங்கையில் முழுகவும் வந்து காததிருந்த எங்களைக் கொஞ்சமும் மதியாமல் நீர் உம்முடைய வேலை யிலேயே மிகவும் விருப்பத்தோடு ஜலத்தில் முழுகிக்கொண்டிருந்தபடியால் நீர் மண்ரேமாகப் போகக்கடவதென்று அவர்களுள் தூருவாசரென்பவா சாபங்கொடுத்தார்.

அப்போது சுதபஸ் என்பவர் மிகவும் நடுக்குற்று அந்த முனி சிரேஷ்டர்களைப் பார்த்துத் தபோதனர்களே! நான் உங்களை மதிக் காமலிருக்கவில்லை. விதிப்பிரகாரம் சூத்தரத்தினுடைய முடிவை பிரீதி

கூழித்துக்கொண்டிருந்தபடியால் அந்த இடத்தில் சற்று தாமதமாகி விட்டது இது எனமீது ஒரு பெருந்தவறாகது. இதற்காக எனக்கு இவ்வித சாபத்தைக் கொடுத்திருப்பது தவறாகது. அப்படியே பென் மீது குறையிருந்தாலும் மனஸித் தருளவேண்டுமென்று கெஞ்சினா

அதுகண்டு ௨௭ நவாசு பிராகாரான முனிகமெல்லோ நம் அந்த சூதபஸ் எனபவன் பாராது வலிநேஷ்டோ! நீர் அருஞ்சேனை டாமகோபத்தினால் அவரப்பட்டு நெயர்சாபம் நிகழ்ந்துவிட்டது. ஆயினும் நீர் சுந்தரராஜருடைய அரா பிராகாரத்தினால், இந்த நு புரகெவகையினா ஸ்ரீராம சி ரேஷ்டகரூ வசாபம் அருஞ்சேனைதன், நீக்கிக்கொள் நீரே இராம சூதபஸ் எனபவன் தவற களைச செய்யுகொண்டு பாராதுவன் கொடுத்த அயர்கள் அந்த நுபுரகெவகையினா ஸ்ரீராம சூதபஸ் அந்த விநேஷ்டாததிரியிலே யே பன்னிரண்டு வருஷமுடைய சுவமியாழி வந்தாகநா சகாபஸ் என பவரும் தாம சாபத்தினால் பெற்ற தவனை நிரூபித்தா ஸ்ரீராம சூதபஸ் தவற களைசசெய்து கொண்டாது

பின்பு அரசு து நவாசுபிராகாரான வந்தகாரியாரும், சுந்தர ராஜமென்னும் பெருநன் னவராயும், விநேஷ்டாததிரியாடியிருக்கப் பட்ட ஸ்ரீராமசேனை மேற்கொண்டபடி ௨௭ பன்னிரண்டு வருஷகாலமவரையில் ஸ்ரீராமசூதபஸ் வந்திட்டு நுபு விலையானது அனுக கிரகததால் வராககேஷ்டகரூபகுப புற டட்டாரவ. அப்போது மண்கே ரூபதகபபெற்ற சூதபஸ் எனபவன் அவர்கள் உமகாமுனி சிரேஷ்டர்களை! எனக்கு எப்பொழுது இந்தமெல்லாம் சிவாததியா எ மென்று வணங்கிக் கேட்டார். அதற்குக்கார சகாபஸ்! நமங்கள் வராககேஷ்டதிரததிறகுபபாய் அங்குபன்னிரண்டு வருஷகாலம் எ கிக்கப்போகின்றோம், அங்கே ஸ்ரீ ராமசேனா தமது சடருபத்தோர் பக்தாளின்பொ ரட்டு எழுகருநுவார, இந்தநுபுரகெவகையும் அரசு யிடத்தில் பஞ்சிரேந்திரியென்னும் பெயருடன் ஸூதபரும், இவ்வருஷ பாத்திரிக்கு அந்தந்தலாற்றுகும் யாதொருவித்தியாசமு மில்லை இதுவே அது ஆதலால் நீர் எங்களுடனவரு அங்குதவருசெய்து அங்கெழுந்தருளும் சுந்தரராஜமூர்த்திப வழிபடு வீரானால் உமககே ற்பட்ட இந்தமண்கேரூபம் நீங்கிமோகூதானததையடைவீர் நீர் சாபவிமோசனம் பெற்றுக்கொள் எப்போதுகாரணத்தால் அந்தபப் பவதம் மண்கேபாவதமென்றும், உமக்காவரும் அந்தத்தாந்தம் மண்

[illegible]

இந்த நாடாட்சங்களுக்கிடையே தவறாததீர்ப்பில் ஸ்ரீராமன் பண்ணினான் மணிதா சாட்சு, கனகபிரபு, வராகாட்சு, பஞ்சபிரபு, விகாராஸ்து, அனைவரும் நஞ்சுபுட்பண்ணிப்பேரகம் கிடைத்தது மோசதம் தானே கைகடும், சண்டாளருங்கூட முத்திரையடிப, திராமலராயுப, புண்ணியர்களாயும், துலங்குவார்கள், இந்நாட்டில் உருபுபாஸ்தானஞ்செய்வதினால் கோடி, ஜென்மங்களாகச் செய்த பாபங்களெல்லாம் நீங்கும். ஆனதால் இந்த தீர்த்தத்தை விரும்ப உன்னதமான கருநாடகமேராம, தேவபடி அழ்மி கைமா தத்தில சுகவிலபக்தத்துவாரசிபில், உருபு சாட்சு, பஞ்சபிரபு, இந்த நூபுரகெங்கையில் ஸ்ரீராமன் பண்ணிப் பூசை, அவன் சர்வபாவங்களினின்றும் விடுபடுவதில் எள்ளளையுஞ் சந்தேகமே கிடையாது. பெளமவாரததிதியில் ஸ்ரீராமன் பண்ணினவர்கள் இங்கு செந்திரபயபடை

வார்கள். இந்த நூபுரகெங்கையை தெரிசிப்பதினாலும், ஸ்மரிப்பது
 னாலுமே தபசிகள் மோகூத்தை யடைகின்றார்களென்றால் ஸ்நானஞ்
 செய்வதால் கிடைக்கும் பலனைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஹே
 மஹரிஷிகளே! இந்தக் கெங்கையின் சார்பாகிய பூமியில் வசிக்கின்ற
 எவ்வகைப் பட்டவரும் மோகூத்தை யடைவார்களென்றால் இதன்
 மகிமை எப்போர்ப்பட்டதென்பதை நீங்களே அறிந்துகொள்வீர்களாக
 நான் தற்போது உங்களுக்கு ஸ்ரீ சுந்தரராஜருடைய வைபவங்களால்
 லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டேன். தவிரவும் நூபுரகங்கையில் ஸ்நான
 ம்பண்ணினவர்களுக்கும், பகவத் பக்தியுள்ளவர்களுக்கும், ஹரிவாசு
 தேவர் பிரத்தியக்ஷமானதைப்பற்றி அங்கங்கே சொல்லிவந்திருக்கின்
 றேன். அத்தோடு மகாபக்திமானாகிய மலையத்துவஜனுக்குப் பகவான்
 பிரத்தியக்ஷமானதையும் சொல்லியிருக்கின்றேன். இந்த விருஷபாத்
 திரியினது மகத்துவங்களும் அங்கங்கே என்னால் நிர்சயித்துச் சொல்
 லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் இனிமேல் இந்த விருஷபாத்திரி வி
 ஷயத்தைப்பற்றி ஒன்றாமசொல்லவேண்டிய பாக்கியிராதென்று நினை
 க்கிறேன். இந்தப் புண்ணிய கதையை மனிதர் சிரார்த்த காலத்தில்
 படிப்பார்களேயானால் அப்படிப் படிப்பவர்களுடைய பிதுர்கள் சுவ
 ர்க்கத்திலிருந்தாலும் விஷ்ணுவோகத்திற்குக் கொண்டுபோய்த் தேவ
 ர்களால் பூஜிக்கப்படுவார்கள். ஒருவன் கினந்தோறும் பரிசுத்தமான
 மனதோடு இந்த மஹாத்மியத்தை சிரவனம் பண்ணிவைத்தாலும்,
 படித்தாலும், அவன் வேதவேதாங்க கவிக்ஞானபலத்தை அடைவ
 தில் எள்ளளவுஞ் சந்தேகமில்லை நூபுரகெங்கையின் மகத்துவங்களை
 யெல்லாம் சொல்லிமுடித்தார்.

பிரமாண்டபுராணத்தில் விருஷபாத்திரி மஹாத்மியம்
 பதினேராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பனிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மேற்கண்டவாறு நூபுரகங்கையின் மகத்துவத்தைச் சொல்லி
 முடித்த சூதமாபுரிவர் மேலும், சிலவற்றைச் சொல்ல நினைத்து
 செளனகாதிரிஷிகளைப்பார்த்து ஹேமஹரிஷிகளே உங்களுக்கு விரு
 ஷபாத்திரியின் மகத்துவங்களை யெல்லாஞ்சொல்லிமுடித்தேன், ஆயி
 னும்இன்னும் எல்லாப்பொருள்களையும் அதிபரிசுத்தம்பண்ணுகிற
 தாயும், பரமஆசரியகரமாயும் இருக்கப்பட்ட சந்திரனது வம்சத்தி
 ல் தோன்றிய சிலஅரசர்களால் இந்தக்ஷேத்திரசம்பந்தமாய் நடந்தச
 ரீத்திரங்கையுஞ் சொல்லிவிடுகின்றேன் அதையுங்கேளுங்களென்று
 சொல்கதெதொடங்கினார்.

ஹேமஹேரிஷிகளே! உங்களுக்கு எல்லாச்சரித்திரங்களையும் சொல்லியிருந்தாலும், இந்தச்சரித்திரம் எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்ததாகையால் இதைப்புஞ்சொல்கிறேன் கேளுங்கள், பூர்வத்தில் சந்திரகுலத்தில் அபகரித்தபுருவஸ்வின்னுடையபிள்ளைபாயும், பூர்மானாயும், மஹாபனிஷ்டனாயும், இந்திரந்தாயிமன்னும், ஓர்அரசனிருந்தான் இவனுக்குப்பிள்ளையாகத் தோன்றியமலையத்து வஜனென்னும் அரசன்மேருகிரிக்குத் தெற்கேயுள்ள இராஜாக்களையெல்லாம் ஜெபித்து மேரு பர்வதத்திலும் தன்னுடைய திருநாமஅடையாளத்தையெழுதி மகாஜெபசலனுடைய அசுரமாமரகரத்தில் தன்னுபுரோகிதரான அகஸ்தியமுனிவரோடும், பிரசித்தமான மந்திரிகளோடும் இப்பூவுலகத்தை யரராட்சிசெய்து ஆபிரம்வ நஷம்வனா அந்நகரத்தில் வசித்துவந்தான், அப்படிபிருக்குமாபோது ஒருகாலத்தில் மலையத்துவஜன் அகஸ்த்தியபாப்பார்த்து ஹேமுனிசிரேஷ்டரே! கினைத்தனிடங்களுக்கெல்லாம் கொண்டு செல்லத்தக்க ஓர்விமானத்தை ஏற்படுத்திக்கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்க அவ்வாறே அகஸ்தியர் ஓர் விமானத்தை அவனுக்குத்தருவித்துக்கொடுத்தார், மலையத்துவஜன் அந்த விமானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டவுடனே அதில்தினந்தோறும் ஏறிச் சென்று கெங்காசங்கமத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து கையயிலிருக்கிற சுகாதரனானமாதவண்பூஜித்து வரவேண்டுமென்னும் விரதங்கொண்டு அதன்படியே நாள்நோறும் வேதபாராயணான முனிகளோடும் பகவத்பக்தராளானமுனிகளோடும் பகவத்பக்தராளானபிராமணனோடும், அந்தவிமானத்திலேறிச் சென்று கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து கையயிலிருக்கும் அந்தமாதவண்பூஜித்துவந்து கொண்டிருந்தான்,

இப்படிவழக்கமாகச்செய்து வருங்காலத்தில் ஓர்நாள் அந்தமாதவரைப்பூஜிக்குமபொருட்டு மேற்கண்டவிமானத்திலேறிக் கையக்குச்சென்றான், அப்படிச்செல்லுங்காலத்தில் இவன்வறியிருந்த விமானத்தினுடைய நிழலானது விருஷபாததிரிபுடத்தில் விழுந்தது, அப்படிவிழுந்தமாத்நிரத்தில் விஷணுபாரிஷதாள் கோபங்கொண்டு அந்தவிமானத்தை அங்குமிங்குஞ்செல்லுஷ்டாமல் நிறுத்தி மலையத்து வஜனைக்கீழே தள்ளிவிட்டார்கள், அப்போது மலையத்துவஜன் திகைத்து நின்றதுதள்ளினவர் இன்னவரெனத் தெரியாமல்திகைக்குங்காலத்தில் விருஷபாததிரி நாதரானவர் அவன்முன்புபிரசன்னராகி அரசனே! உன்னைத்தடுத்தவர் இன்னவரென்று தெரியாமல் திகைக்கின்றாய் அவர்கள் நம்முடைய பக்தரானே? உன்னுடையவிமானதின்நிழல்தான்

சு அ திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்னும்

வாசமாயிருக்கிற இந்தக்கிரியின் மீதுபடக்கூடாதென்றே தடுத்தார்
 ன், ஆனதால் நீ சஞ்சலப்படவேண்டாம், நீகங்காஸ் நானத்திற்காக
 இனிமேலபோகவேண்டியதில்லை, என்னுடைய பாசுசிலம்பினின்று
 ம் உண்டானதாகிய இந்த நூபுரகெங்கையில் ஸ்ரானஞ் செய்யக்கட
 வாப், பூலோகத்தில் இதற்குமிஞ்சின தீர்த்தப் லேனெனறில்லை, பங்
 களகரமாயும், சமானமற்றதாயுமிருக்கப்பட்ட இந்த நூபுரகெங்கை
 யில் ஸ்நானஞ்செய்தால் கோடினொன்மங்கனாகர செய்தபாவங்களை
 ல்லாம் நீங்கும், பரிசுததஸ்வரூபத்தை அடைந்த பிரணலாத்தமகிர்ம
 சொரூபத்தை மகாலிக்ருத்தெரிவிக்கும் நிமித்தம் பரபதி நுகிகொரா
 மாவதாரத்தில் காஷியால் மூடினகங்கையாம் அளக நுபபோய் பரமு
 டைய சரணரவீரத்ததைப் பிடினக முனிய ஜலகதா ஹண்டாகிப்பூமி
 யில் வழிநகெங்கையானது ஆமாயத்தில் திரிபலகையென்று சொல்ல
 ப்பட்டபெயருடன் நிலவ்கின்றது, பூமியில் அதைகெங்கையென்று
 கொண்டாடுகின்றார்கள், அநககெங்கையானது முன் லேனகபாவங்
 களையும் போககடிக்கப்பட்டது, இந்த நூபுரகெங்கையே! பிரமனக து
 விய அக்காலத்திலநமது பாதசலிபிஷதகநிரி நமதுநாந், வின்றம
 உண்டானது இரத்தகபரபவநிபாந் சமஸ்தாந் பரபதி நுகிகொரா
 கும் மோகந்தை மோரோடு, அந்நூபுரகெங்கையே! ஸ்நானஞ்செய்தால்
 ல் உனக்குகெங்கையானது, பரபதி நுகிகொரா, பரபதி நுகிகொரா
 ன் கிடைக்கும், நீமகவநென்னுப பரபதி நுகிகொரா மகத்தெரிநி பரபதி
 காகக கணபக நுபபோலே பரபதி பரபதி பரபதி பரபதி பரபதி பரபதி
 தரதிரும்காலத்திலு இவ்நெப்தருந் பரபதி பரபதி பரபதி பரபதி பரபதி
 இந்தநூபுரகெங்கைய நமஸ்தா பரபதி பரபதி பரபதி பரபதி பரபதி
 செய்வாயானால் பரபதி பரபதி பரபதி பரபதி பரபதி பரபதி
 ட்டைடைவாய், முனத நுமத்தவகுலே இரத்தகபரபவநிபாந் சமஸ்தாந்
 ய காரதிக்குடி சமஸ்தாந் விபாநை வறநிபாந் பரபதி நுகிகொரா, அ
 ந்தவிமானத்திற் பிரமாயுகு ஆ நுகிகொரா பரபதி பரபதி பரபதி பரபதி
 ம் நாமகெங்கையோகவந் பரபதி, அனபடியு பரபதியில் இனிமேல் கோ
 ன்றும் சகலமனனந்ம காலந் பரபதி நாமகெங்கையோகவந் பரபதி
 ற்றையடையபபோகனமுடிகள், நீ இன்றுமுதல் பரபதி பரபதி பரபதி
 ல் பத்தபத்தருந் உன்னுடைய திரவியக கோகமகாணந் கோகவ
 தியினுடைய தெருதககையில தருமே உன விபகாரகையோகவந்
 ண்டு நிரபித்திருக்கும் விமானமாகிய நமது ஆபததை வஸ்தபனமா
 க்கி அலங்காரம் பொருந்நம திருப்பணிகளை முடித்து பரபதி பரபதி
 களையும் நடத்திகொண்டு வரந் பரபதி பரபதி பரபதி பரபதி பரபதி

யே! இங்கு என்னகாரண நிமித்தமாகவந்தீர், எங்கேசொல் போகின்றீர் என்றுவினவ, அதற்குஉமாபதிபானவர் ஹரியே! மைத் தெரிசிப்பதற்காகவே வந்தேன், நானநினைதது வந்தபடி ஷம்மைக்கண்களி கூரக்கண்டுகொண்டேன், ஆதலால்போய்வருகிறேனென்று புறப்பட்டார், அப்படிப்புறப்பட்ட ஈசுரரைப்பார்த்து விருஷபாத்திரி நாதர்சுருதோஷ சுதோடு ஹே கைலைவாசரே! இரக ப்ஜன்என்னும் பாண்டியனை புத்திரனைக்குறித்து நெடுநாளாக அந் வம்புரிசின்றான், ஆதலால் அவனுக்குப்புத்திர பாக்கியத்தையரு வேண்டுமென்று சொன்னார் அந்ரக சமையததில் குபஜபாண்டியனு பரமசிவக்கடவுளைப்பலவாறு ஸ்தோதிரஞ்செய்து கடவுளே! என் குப்புத்திரபாக்கியத்தை யருளவேண்டுமென்றிறநது நின்றான் அ கண்டகைலாபதி அவனைப்பார்த்தது குபஜராஜனே நீ கவலைகொள் வேண்டாம், உமாதேவியானவள் ஒருநகரண நிமித்தமாக உங்களுக்குத் தீர் பிறக்கவேண்டுமென்று பலவாறு நமமிடத்தில் அனுப்புகேட் வந்தேள், நாம் அதன்படியே உனக்குப்புத்திரியாக அளநரிகுமட முன்னமேயே அவளுக்குக் கூட்டளை மட்டி நடனினேறும், அவள் கணமாக நாமும் உன்விட்டில் வந்தடைவோம், ஹரியும் உன்னைப்பற் நம்மிடஞ்சொல்லியிருக்காஹும் உமாதேவியும் நாமும்பாண்டியநாட் ல் அரசசெலுத்தவேண்டு மெனநெண்ணிப்பிருப்பதாலும், இதன் ஸ்செய்யதவளேறும், ஆதலால் நீ சுகமே போய்வாவென்று சொல் பூர்வாசுதேவரிடத்திலும் விடைபெற்று தமதிருப்பிடஞ்சேர்ந்தா

குபஜபாண்டியனும் பரமசிவக் கடவுளைப்பலவாறு தொழு பூர்வந்திராஜப்பொருமானிடத்தில் விடைபெற்று கான் உடனழைத் வந்திருந்தமனைவியோடும தன்னுடையபட்டணம் வந்த மேநதா பின்பு பரமசிவக்கடவுளானவர்தாம் குபஜபாண்டியனுக்குச் சொன் படி பார்வதிதேவியைப்பார்த்து உமையே! நீ எண்ணியிருக்கற்படி குபஜ பாண்டியனது தவததின் காரணமாக நீரோய் அவனுக்கு, மூ றுதனங்களைபுடைய பெண்ணொகாபிறந்து நல்ல பருவத்தில் அவன் அந்தப்பாண்டி நாட்டின் இராச்சியப்பாட்டாடிலேகம பெற்று அ. செலுத்திவரக்கடவாய், நாமும் விாதியபர்வத்தினுடைய தாழ்வா யிலுள்ள ஓர்வேடனது விட்டில் உத்தது பில்லனென்பவனால் பூஜி ப்பட்டு அங் து வளர்த்து வருவோம், அக்காலத்தில் நீ திருவிஜயஞ் செய்து பல அரசர்களையும் வெயித்து முடிவில் நாமிருக்குத்திசைநோச வருவாய் அப்போது நாம் எதிர்த்து உனனுடன்போர்புரியவருவோ

சென்னை - 600090.
 என். என். சாமிநாதன்
 டீலர். டி. டி. சாமிநாதன்
 என். என். சாமிநாதன்

ஸ்ரீ

சூகவுரை.

“அழகர்கோயில்மான்மியம்,, என்னும் இத்திருமாலிருந்தே
 லைமலை ஸ்தலபுராணம், மதுரைநேட்டிவ்காலேஜியில் ஸமஸ்கிரு
 உபாத்தியாயராரிருந்த, லேட்டுரகூர் கிருஷ்ணமாச்சாரியாரிடத்தி
 ருந்தவடமொழி எட்டுப்பிரதயைக்கொண்டு மதுரைபுதுத்தெருவ
 ருக்கும், திருவையாற்று வெங்கட்டராமசாஸ்திரியவர்களால் தெ
 மொழியில்மொழிபெயர்த்து த. ரூப்புசாமிநாயுடுஅவர்களால் சீர்த்
 த்தஞ்செய்து அச்சிடமுயன்றகாலே “நல்லகாரியத்திற்கு நாலாயி
 க்கினம்,, என்றபடி சிலஅசந்தற்பங்கள் நேர்ந்தன ஆயினும் நமதூ
 பர்கள் சிலர் இம்மான்மியம் வெகுஅருமையுள்ளன கூடியசீக்கிரம்,
 சியற்றி புத்தகரூபமாய்தரல்வேண்டுமென்ற வேண்டுகோட்கியை
 யாவரும்வாசித் தானந்தமடையுமாறு அச்சிட்டுவெளியிடலானே

சிற்கிஸிவங்களில் ஒருவாறு வழக்கல் காணுமேல் அதைவ
 க்கும் அன்பர்கள் திருத்திவாசிக்கும்படி பன்முறை கேட்டுக்கொ
 றேன்,

இப்புத்தகம்வேண்டியவர்கள் மதுரைபுதுமண்டபம்புத்தகவு
 களிலும் அடியில்கண்ட எமதிடத்திலும் நேரிலாவது வி. பி. பே
 ட்மூலமாவது பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம்.

வி. என். இராகவக்கோ

புக்ஷாப் மதுரை.

மைக் கண்டமாத்திரத்தில் உனக்கேற்பட்ட மூன்று தனங்களிற்
 ாறு மறையும் அதுகண்டு நீ நாணிநிற்பாய். அது காரணமாக நாம
 ன்னைமனம்புரிந்து கொள்வோம், பின்பு நாமிருவரும், மதுராபுரியி
 றுந்து அரசசெலுகதிப் பலரும் நம்மை சோமசுந்தரபாண்டிய
 ான்று கொண்டாடும் படியாக வாழுக. விநாயகாதிரியெனனுந்
 வத்திலே முந்க ருளியிருக்குமகநகரராஜா சத்சேனாபதிய சிறப்புகளை
 நடத்திவிட்டு முடிவில் அரசுலைமையை விட்டு நம்முடைய தான
 நத யடைவோமென்று சொல்ல, அநபடியே மாதேவி குபஜ
 ண்டியனுக்குப்பத்திரியாக அவதரித்தாள். அவளுடைய குபஜன தடா
 நகப்பிராட்டியா ரென்னும் பெயரிட்டுச் சரியானபருவம் வந்தவுட
 ன இராச்சியப்பட்டாட்சிகளைச் செயது வைத்துவிட்டு மோகூதத்தை
 நடந்தான். பின்பு தடாதகை பிராட்டியா அரசசெலுகதி முடி
 வ திகுவிஜயஞ்செயது பல அரசர்களை யுமொழிபித்துவிநதிப்பாவதத்
 தபக்கத்தில்போகும்போது அங்குடைய உடையிலுள்ள முந்தருளியி ரு
 கவுள்ளதிராபட்டா. அப்பொழுதே தடாதகைப் பிராட்டியா நு
 டருதனமமறைந்துவிட்டது. அகனூலிராட்டியா போரைவிட்டுநா
 ிநிறக, அநதக்கவுள் மணம்புரிந்துகொண்டனா. உடனே இந்நவரும்
 மராபுரியையடைந்துபரமசிவக்கவுள்சோமசுந்தரபாண்டியனை
 ம்பெயரோடு தடாதகைப்பிராட்டியுடன் அரசு செலுகதிநீசு
 ராஜருக்கு வேண்டிய சிறப்புகளையும், சேஷதிராபாலனத்தையும்
 ிந்து தினந்தோறும் மஹா சந்தோஷத்தோடு விஷ்ணுவனுடைய
 புகச்சங்கத்தையும், அடைந்த முடிவில் தமதிநுப்பட்டு சோமநதா,
 மஹர்ஷிகளே! இந்த விருபாசதிரி நாதரை முன்னிட்டு நகரோ
 ண்டியராக அவதரித்து அநத சேஷத்திரத்திற்கு வேண்டிய சிறப்பு
 னையெல்லாம் செய்கா ரென்றால் அதன்பெருமையை அடைவிட்டுச்
 ால்லமுடியுமா? நீங்கள் கேட்டபடியே விருஷபாததிரியின் விசே
 மனைத்தையும் எடுத்துச்சொன்னேன, இதைக்கேட்டதினால் நீங்க
 ம் முகதாளாவிவிட்டார்கள் எனறு சொல்லமுடிததுமகழ்ச்சிக்கொண்
 னர், செளனகாதிரிவிதரும் பீரானந்தமடைந்தார்கள்.

இந்தப்பிரகாரம் பிமாண்டபுராணத்தில் சேஷத்திர காண்டம்
விநாஸபாததிரிமஹாசமியம்.

பனிரண்டாவது அத்தியாயம்வரை

அழகாடிகோயில் மஹாஸகீயம் ழந்திற்று.

